

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

- R. Harbinger • n13 • A.K. András • kosakati
- Tomicz Krisztina • Cyrus Livingstone
- Klark • Petya • Erdős Sándor • SzaGe
- Tad Rayder • Mortelhun • jocker
- DadaistaB • edwardhooper • angyalka146

XVI. évf., 8. szám, 2024. augusztus

Wadim Kashin

Rest_

Battle_Suit_

Overgrown

Field_Riders

Green_Citadel_

E_019 (Space module)

Harpy_hunter

Service_Depot

INFO BOX

WADIM KASHIN - VISUAL DEVELOPMENT / CONCEPT ART

Az orosz művész számos stúdióknak dolgozott már, mint például a 20-th Century Fox, a Netflix (Love Death and Robots: Vol 2.), vagy épp a National Geographic.

Portfólió:

<https://septicwd.artstation.com>

Közösségi média:

https://www.instagram.com/wadimkashin_art

Szerkesztői köszöntő

Így augusztus végén csupa örömhírrrel szolgálhatok, hiszen lassan vége a nyárnak, a rekkenő hőségnek, és hamarosan kezdődik az iskola, ahol új ismereteket szerezhetnek a nebulók. Hát nem nagyszerű? :)

Az öröm az örömben talán csak annyi, hogy megint megjelent egy újabb Lidércfény AKF, és sajnos ennek az elolvasására is kell időt szánni. :)

Azért reméljük, hogy mostani novelláink és verseink is kellemes szórakozást, kikapcsolódást nyújtanak majd nektek. Hiszen folytatódik az izgalmas nyomozós sorozatunk, és a fantasy kedvelőinek is jócskán kedveskedünk. A szépirodalmat és a science-fiction kedvelők sem maradtak azért ki, és van egy-két humoros alkotásunk is, hogy jó kedvre derítse az olvasót.

Mozijegy rovatunkban az aktualitás mellett egy újabb évfordulós filmmel is foglalkozunk.

Így hát nincs más hátra, mint előre az olvasás mezején!

- J.C.

Tartalomjegyzék

Novellák

- R. Harbinger - **Old Train Road** 4
n13 - **Hanta úr** 6
A.K. András - **A hamis Transzcendens** . . . 8
kosakati - **Kőkörokon kívül** 11
Tumicz Krisztina - **Sárga matchbox**. . . . 16
Cyrus Livingstone
- **Két kakas, egy szemétdomb**. 17
Klark - **Hazatérés**. 19
Petya
- **Hogyan nyírjunk ki egy macskát**. 23

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

- Trux Béla - **Alsódombi Menyu, aki átjárt a világok között**. 24
Vihartáncos - **Könnyebb utolérni a hazug törpét, mint a sárga macskát** . 25
Craz - **Egy korty levegő** 25
Vihartáncos - **Ahová lépek, árny terem** . 26
Craz - **Hétköznapok délutánja**. 26

Sorozat

- Erdős Sándor
- **Szellemek árnyéka 7-12. fejezet**. 28

Mozijegy – évforduló

- Szörnyecskék** (Gremlins, 1984) 36

Mozijegy

- SzaGe - **Alien: Romulus**. 37

Versek

- Tumicz Krisztina - **hűtőmágnes**. 38
Tad Rayder - **Lelkem tükre**. 38
Mortelhun - **hagynám**. 38
jocker - **A dombokon...** 38
DadaistaB - **Kritikus állapot** 39
edwardhooper - **Leonóra** 39
angyalka146 - **Lét-kerék**. 39

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

R. Harbinger

Old Train Road

Joshua keresztet vetett, mielőtt magára öltötte volna a fehér gúnyát. Olyan érzés uralkodott el rajta, akárha szennyvízbe merülne. Elővette a fehér festéket a kölcsönkapott Ford Pickup kesztyűtartójából, és remegő ujjával bekente a kezét és a szeme környékét. Ezt követően bele-gázolt az erdőbe, amiben valahol messze bagoly huhogott, majd valamilyen vadállat morgott válaszul. Ágak karistolták Joshua arcát, de ő rendületlenül haladt előre a tisztás felé. Ugrásra kész macskaként feszítette meg izmait a lobogó fáklyák látványától. Lebújt a bokrok mögé, és kis ideig csak leskelődni mert.

Fehér csuklyás alakok sétáltak a máglyák körül. A tüzek pokolból szökött lelkeknek festették meg őket, de Joshua tudta, embereket lát. Gonosz, gyűlölködő embereket.

Felhajtotta csuklyáját, és helyére illesztette a szemének kivágott lyukat. A nyíláson át csak a festékek keretezett szeme látszott ki. Még sarkon fordulhatott, és elmehetett volna, de akkor sosem tudja meg az igazságot. Tudta, ez a most vagy soha pillanata, így mély levegőt vett, és előbújt a fedezékéből. Minden lépésért meg kellett küzdenie a benne tomboló izgalommal.

Megállt a csoport szélén, hogy hallgatózzon. Átlagos dolgokról beszéltek: kinek hogy megy a bolt, valakinek látogatóba érkezik a sógornője. Utóbbi együttérzést váltott ki a körülötte állókból.

– Figyelmet kérek! – dörrent a parancsoló bariton, mire mindenki odakapta fejét.

A szél Joshua felé fújta a máglya füstjét. A szúrós szag az orrába mart, de ő próbálta visszatartani a köhögését, mert nem akarta magára vonni a körülötte lévő figyelmét.

– Tudjuk, miért gyűltünk össze ma este! – folytatta a középre sétáló alak. Hegyes süvege úgy nyújtózott a sápadt hold felé, akárha el akarná érni. Pontosan megko-reografált, az utolsó részletig kidolgozott előadás volt, hogy a szónok teljesen irányítása alá vonhassa a tömeget.

– A Carlton kölyök miatt! – hangzott a válasz balról. – A suhanc olyan kérdéseket tesz fel, amiket nem kellene!

Az emberek zúgolódni kezdtek, és ettől Joshua gyomra a torkába ugrott. Ha rájönnek a jelenlétére, elevenen fogják felkoncolni. Megacélozta magát, és eldöntötte, nem hátrál meg, míg ki nem deríti, mi történt Carlával. A seriff kezét gúzsba kötötték a törvények, amelyek a hozzájuk hasonlókat nem vették emberszámba.

– Sajnálom, de nem forgathatom fel a várost, és nem mehetek szembe a városi tanáccsal a húgod miatt – eleve-nedett meg a fülében Hudson seriff hangja.

– Miért nem?! Mondja csak ki! Mert egy négerről van szó!

Hudson körbepillantott az utcán. Sokan figyelték őket, és Joshua átütő hangja nem segített az ügyön.

– Hallgass már el, az istenedet! – Megragadta a fiú karját, és behúzta egy sikátorba.

A férfi hasztalanul próbált meg a lelkére beszélni. Carla már egy hete nem tért haza, és erről senki sem akart tudomást venni. Mindenki tisztában volt vele, mi folyik a környéken: fehér ruhások feketéket vertek, felgyújtották egyik templomukat, és az Old Train Road végi tóparton gyülekeztek a szombat estéken, mégsem tett senki semmit.

Joshua eldöntötte, bosszút áll azon, aki felelős Carla eltűnéséért. Utána már úgymint mindegy lesz számára, mert ha megöl egy fehér embert, biztosan meglincselik érte.

Makacs tekintetét az égre emelte, és mélyet sóhajtott, hogy hűvös levegővel mossa át a tüdejét, de hiába. A forró louisianai este bemelegítette az öltözékét, és patakokban csorgó verítéket fakasztott a hátából. Ráadásul a füst letolult a torkán, és marni kezdte a tüdejét. A fiú fullasztó köhögésben tört ki, ezért a körülötte állók közül mind többen fordultak felé.

– Minden rendben? – kérdezte egy férfi, és közelebb lépett hozzá.

– Igen – köhögte Joshua. – Semmi bajom.

A férfi elkapta a csuklóját, és magához rántotta.

– Mi a fene folyik ott?! – mennydörögte a szónok.

Joshua az őt szorongatóra tekintett, akit mintha megde-lejeztek volna. Az olcsó festék mállni kezdett az izzadságtól, és előbukkant alóla a fiú sötét bőre. A férfi lesöpörte Joshua süvegét, és felkiáltott:

– Ez a Carlton gyerek!

A lelepleződött fiú levegőért kapott, miközben lefogták a karját.

– Tudjátok, mit kell tenni vele! – kiáltotta valaki.

– Csendet! – fortyant fel a vezető, és odasétált a tömegben nyílt ösvényen. Megállt, és a fiú szemébe nézett. Tekintete átható volt, szinte hipnotikus. – Hatalmas ostobaságot műveltél, fiacskám.

Joshua nagyot nyelt, de sikerült úrrá lennie páni félel-mén. Lecsapta az előtte álló süvegét, hogy lássa, kivel áll szemben. Úgy érezte, joga van hozzá, és ezzel kifejezi, mennyivel bátrabb ezeknél a rejtőzködő mocskoknál. A városi tanács feddhetetlennek hitt tagjával, Walter Abernathyvel találta szemben magát. Az apja gondozta a férfi kertjét egészen a haláláig, és Carla főzött, mosott a családjára. Utóbbi meg is látszott a tokás nagybirtokon.

A fiú szólni sem tudott a döbbenettől, amely sóhajtásnyi időre még a benne tomboló haragot is jéggé fagyasztotta.

– Ó, Joshua, szegény Joshua – kezdte Abernathy. – Bár ne kényszerítenél minket erre! Hozzátok!

A százéves tölgyhöz cipelték, ami alatt a városi pikniket szokták rendezni. Valaki a terebélyes lombkorona alá tolatott törődött állapotú Pickupjával, míg másvalaki kötelet vetett át egy vastag ágon. A végére kötött hurok baljós-látúan hintázott a plató fölött.

Joshua hamuszürkévé sápadt a málladozó festék alatt. Térdre rogyott, ahogy lábát elhagyta minden erő.

– Állítsatok talpra! – üvöltötte Abernathy. – Vonszoljátok fel, gyerekek!

Ketten feladták a fiút a fenti társaiknak, akik hátra kötötték annak karját, majd nyakába erőltették a hurkot, és leugrottak a platóról.

– Mégis kinek képzeled magad, hogy ide jöttél közénk? – faggatta Abernathy. Hangjából fröcsögött a nyílt gyűlölet. – Évek óta munkát adok a családnak, erre te beleharsz a benneteket etető kézbe? Most megkeserülöd. Indíts!

A kocsi felmordult, de lefulladt. Joshua szíve kihagyott egy ütemet, amikor a gyújtógyertyák ismét megpróbálkoztak életre kelni. A sofőr nem adta fel, és indított, majd újra és újra.

– Mi lesz már?! – kiáltotta valaki a tömegből.

Joshua ficánkolni kezdett, és kihúzta övéből a kölcsönkapott kést, azután nekiesett béklyójának. Az automobil felmordult, és elindult. Éppen akkor rántotta ki a talajt a fiú lába alól, amikor ő átvágta a csuklóját rögzítő kötelet, majd elnyeste a hurkot a megfeszülés pillanatában. Rövid ideig szabadon zuhant, és az utolsó csepp gondolat is kiürült belőle, míg földet nem ért. Csak akkor jött rá, hogy életben maradt, és megérezte az ereiben zubogó erőt. Nem tudta, honnan jött, de azzal a lendülettel a tó felé vette az irányt.

– Elkapni! – üvöltötte Abernathy.

Joshua elrugaskodott a partról, és hatalmas hasással landolt a vízben. Rájött, az autóhoz már nem mehet vissza, ezért néma köszönömöt intézett apjához, amiért megtanította úszni.

– Fegyvert! – kiáltották a parton.

Joshuának esze ágában sem volt megállni. Újult erővel kezdte taposni a vizet az adrenalinfröccs hatására, és amikor az első sörétek végigszántották a sötét víztükröt körülötte, lemerült. Olyan gyorsan haladt a vízbe csapódó tompa puffanások közepette, amilyen gyorsan csak bírt. Minden érzéke felerősödött; a lövéseket valóságos mennydörgésnek hallotta, a mélybe szökő sápadt holdfényben pedig jól látott. Tüdeje pattanásig feszült, mire elérte a túlpartot. Kiterült a fűvön, és levegő után kapkodott.

– Utána! – harsogta valaki odaát. – Nem menekülhet!

A csuklyások felbolydult hangyák módjára rohagáltak a máglyák fényében, bepattantak járműveikbe, és elkezdtek megkerülni a tavat. Joshua először úgy tervezte, kihallgatja a beszélgetésüket, és később leleplezi az összes csuklyást, de ehelyett menekülnie kellett. Felkelt, de kimerült lába összeakadt futás közben, és csaknem elesett. Fegyver dördült, majd forgács hullott a nyakába az egyik fáról, miközben bevetette magát az erdőbe.

A telihold hideg fénye megnyújtotta az árnyékokat Joshua körül. A fiú megállt, nekidőlt egy fának, hogy szusszanjon kicsit. Hányingere volt a kimerültségtől, és égett a tüdeje. Teljesítőképessége végére ért.

– Itt kell lennie! – szűrődött a sűrűből.

Joshua nagy levegőt vett, és megpróbált ismeretlen tartalékokat felébreszteni magában. Elrugaskodott a fától, és folytatta a menekülést.

Kiért az útra nem messze a vasútállomástól. Alig bírt lélegezni, és remegett minden izma, de megcsinálta.

Fényszórók tűntek fel a kanyarban. Úgy bámulta őket, mint egy kétségbeesett őz, de velük ellentétben ő tudta, merre induljon: az állomás felé kezdett rohanni. A fülében lüktető szívverésén át hallotta, ahogy az autó motorja erőteljesebben kezd morogni. Észrevették, és gyorsítottak, hogy elgázolják.

Agya megküzdött kimerülőben lévő testével, és próbálta munkára bírni. Nem sok kellett, hogy elérje az állomást, amikor újabb fényszóró gyulladt fel, csak hogy ezúttal vele szemben. Joshua megállt az út közepén. A lámpák elvakították sóhajtásnyi időre, azután kilótték magukat felé. A hozzájuk tartozó autó sebesen közeledett, és a fiú rádöbrent, hogy a két jármű között rekedt.

Bevetette magát az út menti árokba, mire az állomás felől érkező automobil elszáguldott mellette. Tette ezt olyan közel, hogy Joshua az arcán érezte az általa kavart szelet. Az árok aljáról figyelte, ahogy a második autó nekiütközött az elsőnek, és az árokba lökte. A csattanás és meghajló fém hangja sikoltva szelte át az éjszakát.

A fiú kimászott az árokból, és továbbszaladt. Bemenedült a sín mellé, és már majdnem a peronhoz ért, amikor vakító fény gyulladt vele szemben. Egy zseblámpa fénye úgy szegeződött rá, akár egy éhes ragadozó tekintete, és megállásra készítette a fiút.

– Ezt intézhetjük volna egyszerűbben is – dörrent Abernathy hangja. Az idős férfi elégedetten mérte végig a fiút, mint a csapdába ejtett prédát szokás. – Tudtam, hogy ide fogsz jönni, mert a síneket követve észrevétlenül eljuthatsz a városba.

Abernathy lefelé lógatta puskáját, de Joshua sejtette, hogy ez bármikor megváltozhat.

– Valamit tudnia kell, uram – mondta, és a kialakult helyzet ellenére elmosolyodott. – Tudtam, hogy tudni fogja.

Fémcső lendült, és tarkón vágta Abernathy társát. Az öregnek reagálni sem maradt ideje, mert térden csapták egy baseball ütővel, azt követően valaki elvette tőle a lőfegyvert. Abernathy kiterült a távolabb guruló zseblámpa fénykévéjében, és ordított. Törött lába úgy gyötörte, akárha elevenen vagdosnák.

Joshua némán figyelte az eseményeket, amint fekete férfiak gyűlnek a fény köré, és bekerítik az öregot. Abernathy lassan felfogta, mi történik, majd Joshuára, és a mellé lépő alakra tekintett.

– Maga? – hökkent meg. – Hogyan engedheti ezt? Tegyen valamit!

Hudson seriff keresztbe fonta karját, és szifinx szerű ábrázattal meredt Abernathyre. Még utoljára megfontolta lehetőségeit, de nem változtatott döntésén, amit akkor hozott meg, amikor ígéretet tett Joshuának a sikátorban, hogy segíteni fog.

– Ez az én városom, és már így is túl messzire mentek. Ezeknek a srácoknak ideje példát statuálni magával, hogy mindenki lássa, képesek megvédeni magukat. Gyere, Joshua.

A fiú vállára tette kezét, de ő nem mozdult.

– Mi történt a nővéremmel?

– Ha elmondom, elengednek? – Abernathy a seriffhez intézte a kérdést.

Hudson hallgatott néhány pillanatilag, majd bólintott.
– Azt hiszem, meghalt – felelte Abernathy olyan hidegen, mintha nem egy emberi lény sorsáról lenne szó.

Joshua szinte hallotta meghasadó szíve reccsenését. Leperegtek előtte a közös gyermekkor emlékei, mint az úszóleckék és amikor Carla olvasni tanította. Már nem akarta tudni, mi történt a nővérel, mert félt, hogy a látvány megelevenedik a szeme előtt, és úgy emlékezne a lányra a továbbiakban. Azt a képet akarta megőrizni a szívében, amilyenek eddig látta Carlát.

Sarkon fordult, és elsétált. Hudson a nyöszörgő Abernathyre nézett, és kiolvasta tekintetéből a néma számonkérést az ígérete miatt.

– A tiétek – mondta a seriff, és Joshua után sétált.

Az éjszakát megtöltötték a tompa nyögések, ütlegelések hangjai, miközben Hudson utolérte a fiút.

– Jól vagy? – kérdezte, mire a másik bólintott.

Joshua visszaadta a Pickup kulcsát és a kést. Mélyet sóhajtott, és összeszedte magát. Megfogadta, hogy nem fog sírni.

– Jön egy vonat hajnalban – kezdte Hudson. – Szállj fel rá, és hagyd el a várost! Soha többé ne gyere vissza. A srácok és én gondoskodni fogunk róla, hogy egy ideig ne találják meg Abernathyt.

Joshua visszanézett a birtokosra, akit akkor rángattak fel, és vonszoltak el a többiek. Bólintott, és elsétált. Csak a vállá fölé vetette vissza:

– Az autója az út mellett parkol, az Old Train Road végén.

Hudson elégedetten bólintott, miközben csendben figyelte a távozó fiút. A többiek elhajtottak mögötte a megviselt állapotú kocsival, amivel az árokba lökték Joshua üldözőit. Mindezek után Hudson elindult a saját Pickupjáért, és közben a további lépéseken gondolkodott. Most már van esélyük megmenteni a várost, miután a fő felbujtó nem állhatta útjukat. Valahol belül mindig is sejtette, hogy minden szál Abernathy kezében fut össze, mert a sok megvétőzött törvénymódosítás gyanússá tette. Sosem tudta bebizonyítani, de már nem is kellett.

Megállt az autó mellett, és kinyitotta az ajtót.

– Elment? – kérdezte háta mögül egy kellemes hang.

– A hajnali vonattal fog – felelte a seriff. – Abernathy meghalt, úgyhogy most már olyanná formálhatjuk a várost, amilyenek lennie kellene.

– Jó, mert biztonságban kell tudnom őt.

Hudson megfordult, majd magához ölelte az odalépő Carlát, és szenvedélyesen megcsókolta.

n13

Hanta úr

**A történet szereplői kitalált személyek. Minden hasonlóság a valósággal pusztán a véletlen műve.*

Hanta úr, polgári nevén dr. Senkiházi Péter Geronimo, még másnapos volt a jóféle boroktól, és azoktól a csinos rajongóktól, akiket az előző este egy kellemes hangulatú partin fogyasztott el.

Enyhén szédült. Óvatosan a rusztikus faasztalkához támoledt, leült, majd elővette a kék csíkos Signettáját, melyen durva harapásnyomok árulkodtak a költőnk lelkében zajló drámai változásokról. Az érzelmi vihar kitörni készült.

Picit mélázott, szeme elhomályosult, majd szélesebben írni kezdett. Szédületes tempóban születtek a szebbnél szebb verssorok, miközben arcán földöntúli boldogság sugárzott. Néha megállt, gondterhelten fixírozta a kézírását, gondolkodott egy sort, majd kicserélt néhány szót.

Egy fertályóra múlva már kész volt az egész vers. Még egyszer elolvasta, majd elmosolyodott.

Nem is rossz! – gondolta vidáman. Most azonnal beküldöm a pályázatra.

Elégedetten dőlt hátra az ódivatú karosszékekben, majd rágyújtott egy illatos vékony szivarkára.

* * *

A tévéinterjút valami különös és abszurd várakozás előzte meg, amire még maga Senkiházi, a koszorús költő is heveny várakozással tekintett.

Aztán végre felvirradt a várva várt nap.

A méltán népszerű riporter, Elégkíváncsi György a legújabb díjnyertes alkotásáról kérdezte a művészt.

Dr. Senkiházi rézsút félrehajtotta a fejét – ahogy ezt a mozdulatot már unalomig begyakorolta az otthoni tükör előtt –, és úgy tett mintha gondolkodna. Mindeközben arca bal profilját fordította a kamera felé. A bal volt a karakteresebb, azt mondták neki azok, akik valóban értenek hozzá, hogy az sokkal, de sokkal előnyösebb.

– Nos – kezdett bele Senkiházi lassú, affektált hanghordozással. – A vers, és a versírás mint olyan, egy kegyetlenül megerőltető szellemi tevékenység. Már hónapok óta hordoztam magamban – akár egy vemhes, szilaj kanca – ennek a versnek az apró csíráját, mely szinte önmagát fejlesztve, önmagából kinőve látta meg a napvilágot, az Úrnak ebben a boldogságosan vérzivataros esztendejében.

– Értem – helyeselt Elégkíváncsi, rosszul palástolt viszolygással a hangjában. – De mesélje el, mi volt a fő motívum, ami inspirálta ennek a gyönyörű versnek a létrejöttét, mellyel kedves dr. Senkiházi Péter Geronimo, a XXIII. Hamvas-Penna Irodalmi Fesztiválon az első díjat szerezte meg?

– Csak hogy kontextusba helyezzük a dolgot... A téma, akár egy kiszikkadt háromnapos ponty zápfoga, a parton hevert, de csak hosszú áldozatos munka során sikerült kicsiszolnom, hónapokig tartó kínlódás és eszeveszett

szervedés közepette. Viszont többen állítják, hogy egész tűrhető lett. Ön mit gondol? Ön is ossza ezt a véleményt, olvasta?

A riporter arcán csak a szakavatott szem vette volna észre az apró zavart, ami akár egy kis fekete felhő, futott át.

– Ó, hogyne! – húzta szélesre a száját. – Mester, költészetnek egyik legremekebb ékköve ez a vers!

– Köszönöm. Igyekeztem.

Senkiházi elpirult a talmi bóktól. Ezen és hasonló lelki gyengeségeit ezidáig nem bírta levetkezni.

– A következő kérdés, milyen egyéb tényezők befolyásolták a munkáját ezekben a napokban?

– Igen, valóban rengeteg tényező hatott rám az utóbbi időben. Először is ott volt ez a rémséges Burmalacafacínói háború, az a sok szenvedő lény, az a sok éhező kis árva. Szörnyű! Szinte állandóan magam előtt láttam őket. Mennyi szenvedés, kín és halál. Borzalmas! Napokig csak sírtam...

– Ez tényleg tragikus esemény...

– Aztán ott volt pár hete az a heves, rekordszintű napkitörés, amitől egyszerűen megállt minden elektromos szerkezet, a klímától kezdve a kávéfőzőig, és nekem is napokig migrénes fejfájásom volt, ráadásul a laptopom meg a Playstationom is bement a unalmast.

– Igen ettől mindannyian szenvedtünk. Elég kellemetlen volt. Ismerős.

– ...és mindezek tetejébe még a Szaturnusz is éppen együtt állt a Marssal. El tudja ezt képzelni? Valószínűleg emiatt veszett össze a tudatom a tudatalattimmal, a tudatalanom meg a kollektív tudattalannal. De szerencsére mára már kibékültek, azért durva csetepaté volt nekem elhíheti...

– Elhiszem...

– És ott volt még a legszomorúbb dolog, amit valaha átéltem... Édesanyám halála, ami...

– Bocsánat, hogy közbeszóllok, de tudtommal az ön édesanyja még él!

– Ööö... Valóban! A Mama fizikai síkon kiváló egészségnek örvend. Képletesen értettem a dolgot. Mentális síkon halt meg. Pár hete csúnyán összevesztünk egy számomra esszenciális dolgon, tudniillik hány percig kell főzni a lánytojást. A vén denevér nem akarja megérteni, hogy én három percesen szeretem, úgy, hogy a belseje még félig folyós. Állandóan ötpercesre főzi. Kiakasztó! Számomra meghalt, de most tényleg. Ám nem akarom a mocskos szennyeselem így nyilvánosan kitergetni. Én azóta már továbbléptem. Felejtjük el! Következő kérdés?

– Mostanában sokat cikkeztek a bulvármédiában a magánéleti válságáról, negyedik feleségével Mangal Ilonával, vagy ahogy ön szokta mondani „Életem Múzsájával”. Mi az igazság, hogy állnak most a dolgok Ilonával?

– Igazából Ica az ötödik feleségem, de mindegy! A harmadik a Csin Csilla volt, a negyedik meg a Para Zita. Gyakran összekeverik őket. Icuskával jelenleg is boldog kapcsolatban élünk. Imádjuk egymást, sülvé-főve együtt vagyunk.

– De ha jól tudom, Ilona az Egyesült Államokban él.

– Igen, ez igaz. Évente kétszer vagy háromszor találkozunk, de lélekben állandóan velem van és ez a lényeg. Ő a mindenem! Imádom, meg tudnék halni érte! Meg efféle szentimentális marhaságok, satöbbi, haladjunk!

– Na, ez örömmel tölt el. Olyan kevés boldog párról halunk mostanában.

Ilyen és ehhez hasonló kérdések váltogatták egymást. A riporter Elégkíváncsi Gyuri rendesen kitett magáért, és a költőfejedelem is egyre jobban belelendült a válaszadásba. Egy kis idő múlva a riporter, diszkrétan a bal karján díszelgő tizenöt karátos Patek Philippe-re pillantott, majd megszólalt:

– Műsoridőnk lassan a végéhez közeledik. Kedves Péter! Az utolsó szó jogán, mit szeretne üzeni a feltörekvő fiatal nemzedéknek?

Dr. Senkiházi picit várt a hatásszünet miatt, nyilván felismerte a pillanat drámai jelentőségét.

– Azt üzenném a mai fiatal és tehetséges költőknek, íróknak, hogy legyenek bátrak, szorgalmasak és a végsőkig kitartók! Soha ne adják fel, és soha ne sajnálják az időt a tanulásra, az olvasásra, önmaguk művelésére, ahogy én is egész életemben tettem. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy én már egész fiatalon rászoktattam magam a korai, akár háromórás kelésre, és míg mások az igazak álmát aludták én már bőszen képeztem, műveltem magam. Mostani versem is szörnyű erőfeszítések árán jött létre, talán, ha a kétszázadik verzió volt, amire már azt mertem mondani, hogy „ej ez már valami, ez talán már megüti a mércét”, de még további hetek véres munkájába telt, hogy a végső, első helyel díjazott alkotás elkészüljön. Ezalatt az idő alatt teljes testi és lelki absztinenciában éltem, akár egy remete. Állandóan csak a műre tudtam koncentrálni, és semmi másra. Sziklakemény és megerőltető volt, de utólag nem bánom, mert a siker mindenért kárpótol!

– Nagyszerű! Lenyűgöző! Legyen ez a mai műsorunk végszava! Köszönjük a híres költőnek dr. Senkiházi Péter Geronimónak, hogy ma megjelent itt közöttünk a stúdióban és válaszolt a kérdéseinkre! Nagy tapsot neki! A viszontlátásra, és ne feledjék, jövő hét vasárnap újra itt leszünk, vadiúj újdonságokkal!

Senkiházi és Elégkíváncsi mosolyogva felálltak, majd bőszen kezét rázták. Ezután némi bornírt reklám következett.

Az emberek szuszogva dőltek hátra kényelmes foteleikben, és magukban ilyesfélét motyogtak.

– Ez már igen! Ezt nevezem! Micsoda ember, micsoda művész!

Lidércfény

A.K. András

A hamis Transzcendens

Pisti elégedett volt azzal, amit látott.

– Igen, teljesen korhű maradt.

Erre a restaurátorcégre bízta az 1969-es kerek lámpás, egy-hármas Lada felújítását, átalakítását.

– Ahogy megbeszéltük. Minden eredeti rajta. Vagy épp utángyártott, kinézetre megegyezik az eredetivel. Bárki beül melléd, nem fog észrevenni semmit sem.

– Ez valami hihetetlen! Mintha most jött volna le a gyártósorról.

– Majdnem, mégsem kaphatod meg rá a muzeális, de még csak a matuzsálem minősítést sem, sajnós.

– Lehet, de ez a kis áldozat igazán megérte.

– Amíg a motorháztetőt nem nyitják ki, senki sem gondolná, hogy nem eredeti benne minden.

– Még én sem! De komolyan, hihetetlen munkát végeztetek! Minden benne van, amit kértem?

– Minden! Távolságtartó tempomat, billenthető tükrök, fűthető bőr ülések, LED fényszórók. A legmodernebb GPS nyomkövető, a legújabb tizenkét colos érintőképernyős navigációs rendszer. Természetesen rejtett. Ha bekapcsolod a retró rádiót, előjön az érintőképernyő, ha kikapcsolod eltűnik a műszerfalban ismét. A hangtechnika is igen komoly cucc. Ha akarod, berobbantathatod vele a környező kocsik üvegeit is, tehát csak ésszel! Van benne önvédelmi lopásgátló rendszer is. Azt se nagyon próbálgasd, mert némely országban illegális. Például Magyarországon is. Viszont a motort, a hajtásláncot és a futóműveket mind le kellett cserélnünk.

– Muszáj volt?

– Sajnos a motort igen, tudod a környezetvédelmi normák miatt. Meg mert nem kaphatott OT minősítést. Az meg rántotta magával a többi.

– Attól függetlenül nagyon szép lett.

– Valóban, én is büszke vagyok rá. De kérlek, ne feledkezz meg róla, a kaszni ugyan meg van erősítve, de attól függetlenül ez egy majd hatvanéves technológia!

– Vigyázok rá, ne félj!

– De most komolyan, dupla turbós hibrid motor van benne, Majd négyszáz lóerős, Háromszáznegyvenhat kilométer per óra a vége padon, Eszedbe se jusson kipróbálni a valóságban, mert szétesik ez az öreg kaszni!

– Oké, oké!

– Pisti! Vedd komolyan, kérlek! Nem szeretném a gyászjelentésed olvasni.

– Nem fogod nyugi, vigyázok rá.

És István vigyorgott. Nagyon, de nagyon tetszett neki a mai kor alapkövetelményeire átalakított majd hatvanéves tűzpiros Lada, aminek nemcsak a króm díszárcai ragyogtak a napfényben. Teljesen elégedett volt, mégis várt még valamit. Tudta jól, a legjobb munkáinak Laci, a németországi autorestaurátor cég tulajdonosa mindig nevet ad. Laci kicsit hallgatott, mintha gyermekétől válna

meg, megsimogatta a tükörszerűen fényes, karc és koszálló, nanotechnológiás kerámiafesték-bevonatot.

– A festésre vigyáz, ne engedd javítani senkinek se! Mert titán kompozit is van benne. Ez a kompozit harmincszor erősebb bármely acélnál. Akár egy betonfal is keresztül megy egyetlen karcolás nélkül. Na jó, ez erős túlzás, de gondolom érted. Tartós a cucc. – Megint kicsit hallgatott. – Az autód neve Marabella.

Ortopel Zsolt rendezte Magyarország legnagyobb szocialista témájú oldtimer találkozóját egy Győr melletti kis faluban. Még a falut is átalakították a hetvenes évek eleji állapotára. Statisztaként felbérelve a helyieket erre a két napra. Volt, aki hagyományos népviseletbe öltözött, volt, aki munkásörnek. Sőt, érkezett egy korabeli valódi rendőrautó is, valódi rendőrökkel, de korhű ruhában. A szponzor minden költséget busásan kifizetett előre. A kilencvenhét éves, még a kommunista rezsim ideje alatt ameríkába menekült, disszidált szponzornak csak egy kikötése volt. Meg kell hívniuk a német magyar kettős állampolgárt. Kerek István neves szoftverfejlesztőt és oldtimer gyűjtőt, akivel ő kezdet akar fogni, miután lement a fődíj kiosztó.

Ezt Pisti nem értette, de legyen. A szponzor multimilliárdos cégétől folyamatosan kapta a megrendeléseket. Így aztán betudta a meghívást a jó üzleti kapcsolatnak, meg a közös érdeklődési körnek. Pisti már úton volt legújabb szerzeményével. Zsolti ép az előbb hívta fel, megérkezett a tréler. Rajta volt hat veterán autó, de az, amit a legjobban vártak, nem. Azzal jött István, és nagyon élvezte. Maga a fesztivál fenomenálisra sikerült. Majd a végén megtörtént a szoftverkirállyal, a kilencvenkét éves szponzorral, magával Stephen Wehleddel az ominózus kézfogás, amelyen jelen volt a cégbirodalom egyedüli tulajdonosának felesége is, Susannah Wehlead is. A cégvezér meglehetősen hosszan beszélt hozzá angolul, miközben a kezét rázta. Egy szót sem értett belőle, mégis megesküdött volna, legalább háromszor megütötte az áram. Majd egy aránylag nehéz csomagot adott át neki, és legnagyobb meglepetésére tört magyarsággal azt mondta:

– Kinyitni akkor, amikor van ülve álmaid nő melletted, jön országhatár! Nem előbb! Érted?! Nem, előbb! Jó! Igérni!

És Pisti, kicsit mosolyogva ugyan, de megígérte neki.

Hazafelé már késő éjszaka volt, amikor be kellett kapcsolnia a GPS-t, mert nem találta az autópálya lehajtóját, pedig azt egyszerűen nem lehet eltéveszteni. Amikor rájött, rossz irányba kanyarodott. Vagyis Győrből nem Bécs felé, hanem Budapestnek vette az irányt. A szó szoros értelmében senki sem volt az úton. Ahogyan a kijelzőt nyomogatta, hirtelen valami villanás-féle vette körül. Ahogy feltekintett, csak két féklámpát látott közvetlen maga előtt. Beletaposott a fékbe ő is, hogy elkerülje az

ütközést, félrerántotta a kormányt, becsúsza pontosan a másik autó mellé. Magából kikelve káromkodott, üvöltött át a másik felé.

– Te idióta barom! Megelőzől aztán megállsz az autópályán!

Ahogy nézte, leeset az álla. Egy DeLorean volt. Pontosan olyan, mint a vissza a jövőbe kellékautója. Az ablakokon nem látott be, mert szemmel láthatóan vastag dér fedte őket. Majd fel bődült a DeLorean hathengeres motorja. Pisti elmosolyodott. Majd átkiabált.

– Versenyezni akarsz öcsém? A kaszni öreg, de négyszáz lóerő van benne haver!

Válasz helyett a DeLorean sofőrje kétszer rálépet a gázra. Hangosan hörgő motorok zaja verte fel az éjszakai autópálya csendjét. A harmadik gázadásra mindkét autó kilótt. Három másodperc alatt fent voltak százon. Pisti legnagyobb meglepetésére orr volt az orr előtt. Egyik se tudta megelőzni a másikat. Pisti padlóig nyomta a gázt. Alig pár másodperc múlva már kétszázal repesztettek, még mindig nem eldöntve a versenyt. Pisti rákapcsolta a hibrid rendszer tartalék elektromos motorjait kétszáz nyolcvan kilométeres sebességnél, mert a DeLorean megdőlt. Már háromszázttízszel száguldottak mindketten, amikor az öreg Lada szélvédőjén megjelent egy repedés. Akkor jutott eszébe, amit a restaurátor barátja mondott neki: *„Ki ne próbáld, mert nem akarlak a gyászjelentésekben viszontlátni!”*, de már nem volt visszaút. Amikor a másik autó sofőrje észrevette a már háromszázharminccal mellette száguldó hatvanéves Ladát. Arcáról a döbbenet volt leolvasható. Hisz a DeLorean sofőrje eddig nem is tudott arról, hogy verseny van, ahol ő az egyik főszereplő. Nem is láthatta István autóját, mert be volt fagyva az oldalsó üvege. Pisti tökéletesen félreértet mindent, amit csak lehet. Akkor kékesfehér elektromos kisülések, kisebb vilámlamok jelentek meg a DeLorean körül, és igen, Pisti győzött.

De hová tűnt a másik autó? Basszus! Baleset történt? Pisti kirakta az elakadásjelzőt és megállt. Leállította a motort, kiszállt és hallgatózott. De semmi. Egyedül az ő felhevült kipufogórendszere kattogott halkán, ahogy húlt kifele. Meg nem előzte. Már nem az autópályán van. Mi történhetett? Elővette a telefonját és tárcsázta az autópálya felügyeletet, hogy bejelentse a lehetséges balesetet.

A multimilliárdos cégvezér és felesége, a szállodai szobájukban nem tudtak aludni. Beszélgettek, méghozzá tökéletes magyarsággal.

– Szerinted sikerült a feltöltés? – kérdezte a feleség.

– Háromszor is átküldtem a programot. Szerintem igen.

– Nagyon szeretném már tudni, sikerült e?!

– Három nap, ennyi kell és megtudod – simogatta meg nála jóval fiatalabb, mégis már nyolcvan éves párját. Az megfogta ráncos kezét, és az arcához szorította.

– Majdnem elnevettem magamat, ahogyan törted a magyart.

– Hidd el, én is majdnem elröhögtem magam!

– Kicsit azért félek a következményektől.

– Mitől félsz drágám?

– Olyan szép emlékeim vannak. Nem akarom elveszíteni őket. Viszont gyerekeket is szeretnék, nagyon! És unokákat is.

– Ne aggódj szerelmem, minden rendben lesz. Akikbe fel van töltve a program, emlékezni fognak mindkét valóságára. A régre is, és arra is, ami az időutazás után lesz. Legalábbis a kísérletekből ez jött vissza.

– Én azért félek. Nem gondolod, hogy veszélyes, amit tettünk? Elvégre a kísérletekben percekről beszélünk. Mi viszont évtizedeket akarunk ugrani!

– Ne félj, nem játszunk Istent! – És megsimogatta felesége hasát. A hasán lévő golyó ütötte heget, mely meddővé tette szerelmét hat évtizeddel ezelőtt.

Pisti telefonja süket, a GPS is megbolondult.

– Nincs jel... basszus! Kettőezerhuszonnyolcban nincs jel, ez szép! Majd húsz kilométert ment vissza, de se roncst, se más járművet, de még egy vacak autópálya felhajtót sem talált. Vajon hol jöhetett le róla? Már éjjel egy óra is elmúlt, amikor megunt a kevergést a semmiben. Egy útszéli erdei parkolóban leállította a motort és elaludt.

– Jó reggelt álomszuszek, hasadra süt a nap! – Pisti azt hitte, álmodik. A lány valami hihetetlenül szép volt. Mosolygott, egyenesen rá. Szandálja a kezében, mezítláb állt mellette. – Szia, Zsuzsi vagyok. Szép a verdád!

– Szia, Zsuzsi, én meg István. Hát te?

– Ezt nem értem, persze hogy én. Ismerjük egymást?!

– Nem hiszem, amit igazán sajnálok. Mert csodálatos a mosolyod.

A lány zavarában a haját igazgatta.

– Akkor elviszel megkocsikáztatni? – Zsuzsinak nagyon tetszett István.

– Hát hogyan vinnélek el, gyere! Hová lesz a fuvar?

– Pázmándfalut ismered? – István nagyon meglepődött, mert onnan jött el tegnap éjjel. Ott tartották az oldtimeres bulit.

– Ha segítesz, odatalálok.

És Zsuzsa segített neki. Már pattant is be. Alig pár kilométerre lakot szüleinél, abban a kis faluban. Ahol még aszfaltút sem volt. Telefon is csak egy a faluban, a postán. Viszont volt egy autószerelő műhely, ahol ki tudta cseréltetni a kocsit berepedt szélvédőjét. Legnagyobb meglepetésére elfogadták a fesztiválon vásárolt öreg, már forgalomból kivont, magyar forintos bankókat, már csak a gyűjtőknek értékes bankjegyeit. Egészen pontosan csak azokat fogadták el! Nem volt bankautomata, és kártyával sem lehetett sehol sem fizetni. Csak bután néztek rá, amikor rákérdezett. Három napot mondott neki a szerelő. Végülis miért ne? Hotel a környéken se volt. De Zsuzsi egyik barátjának az anyukája, koszt-kvartéjjal együtt napi tíz forintért kiadott neki egy szobát. Pistinek csak ötvenesei, és százasai voltak régi magyar forintban. Még a fesztiválon vásárolt be belőlük. Se tízes, se húszas, mert azok aranyárban voltak. Közben minden percét Zsuzsival töltötte. Nem igazán értette, minden hihetetlenül olcsó volt. És senki sem ismerte az Eurót.

Még azon a napon megcsókolta Zsuzsit. Maga sem hitte el, már el se váltak onnantól, az éjszakát is együtt töltötték, együtt aludtak. Már ha lehet azt alvásnak nevezni. A harmadik napon el kellett könyvelnie, fülig beleszeretett a lányba.

– Zsuzsi! Eljössz velem Németországba?

– Nincs énekem útlevelem.

– Nem is kell. Simán átmegyünk a határon, úgy ahogy jöttem.

– Az nagyon veszélyes, azt lehet nem kellene. Ha az embert megfogják disszidálás közben, abból nagy baj lehet.

– Az unión belül ilyen nincs. Ott nincsenek valós határok.

Ezt Zsuzsi nem értette, de bízott szerelmében. Az anyjával már beszélt újdonsült barátjáról, aki Németországban élő magyar. Édesanyja azt mondta neki, ne gondolkodj rajta sokat! Fogd meg, édes fiam ezt az embert. Német földön él, autója van, háza, cége és még az ágyban is jó. Fogd meg a tökeinel és a gyomrán keresztül és többé el ne enged! Menj vele ki, tégy kedvére, szülj neki egy rakás gyereket! Majd akkor írok neked, ha megérkeztél és már minden rendben! Fogta is Zsuzsi rendesen! Napjában háromszor is elkapta a férfit, de még éjszaka is kedvére tett. Bele is habarodott az hamar.

A falu autószerelője, ami valójában húsz kilométeres körzetben az egyetlen volt, alig hitt a szemének. Az új szélvédőért nagybátyja ment fel Pestre, a kommunista párt által felügyelt alkatrész raktárba, ahol volt neki ismeretése. Addig nem is volt semmi gubanc, amíg el nem fordította a kulcsot a majdnem újnak kinéző tűzpiros, kerek lámpás Ladában. És amikor a motor életre kelt, már tudta... itt valami nincs rendben. Csak bent a műhelyben merte felnyitni a motorháztetőt. Valamennyi szerelője, és ő is csak bambulni tudott a motortérbe, igazából nem tudta, mit is lát. Rohant is a postára telefonálni, bejelenteni a rendkívül gyanús felforgató elemet.

– Mondom én, itt valami nincs rendben! A jármű az adatlapja alapján csak öt év múlva lesz legyártva! A motorja helyén nem tudom, mi van. Tele a motortere mindezzel, kábelokkal, villanymotorokkal! Olyan benzinmotorral, amit még sose láttam. Olyan az egész belülről, mint egy úrhajó. A faluban egyetlen televízió van a tanácsházán, az is egy mázsa. Ebben az autóban vékonyabb mind egy ceruza! Jöjjenek gyorsan kérem, amilyen gyorsan csak tudnak!

– Küldünk oda munkásöröket. A körzeti megbízottat. Meg a mi ügynökeinket is. Tartsa ott őket mindenképpen! Nem érdekel, hogyan csinálja!

Pisti a harmadik napon kezdet gyanakodni, valami nincs rendben ezzel az oldtimer fesztivállal. Ugyan mindenhol korabeli autókat és öltözéket lát, mégis valami nem stimmel. Amikor elhozta az autóját, a szerelő mindenféle marhaságot kitalált, csak ne keljen kiadni a járművet. Adott neki öt darab százast, akkor elengedte nagy nehezen. Amikor ment Zsuzsiért, azt épp négy munkásórnek beöltözött főszer zaklatta. Szemmel láthatólag félt tőlük szerelme.

– Uraim! – szólt feléjük. – Talán ezt nem kéne.

– Neked meg mi közöd hozzá bűdös paraszt?!

– Ember, vegyél vissza! Mert meghívás ide vagy oda, elkenem a szátokat, de nagyon csúnyán! Amúgy két danos Aikidó mester vagyok. A helyeteken átgondolnám kétszer a szitot, fiúk!

– Elvtársak, halottátok?! Nem elég, hogy letegezett ez a felforgató, de még le is urazott!

Innentől már aránylag egyszerű volt a történet. A négy valódi munkásór, a valódi körzeti megbízottal együtt,

pillanatok alatt ájultan feküdt a porban. Ez utóbbinak volt egy újság a zsebében, a vas népe. Pista magához vette, megnézte rajta a dátumot. Ezerkilencszázhatvannégy, júniusi szám. És a letöltött program első csomagja aktiválódott. Igen ő most itt van, ebben az idősikban, és menekülnie kell Zsuzsival együtt! Honnét tudta, fogalma sem volt róla! Valójában ez volt a letöltött program első csomagja, amit elméje megnyitott.

– Menjünk, Zsuzsi!

– A bőröndöm.

– Hagyd, veszünk mindent, ami kell! Mennünk kell!

És mentek. Épp csak elindultak, amikor három Volga állt meg a szerelőnél, szinte azonnal utánuk eredve.

Észak-Magyarországon valamennyi határátkelőt lezárták. Ott csak fokozott ellenőrzés után engedtek át bárkit is. Minden német állampolgárt feltartóztattak, és csak a titkosszolgálat engedélyével engedhették őket újtjukra. Pistit és Zsuzsát keresték. Aznap éjfélkor, a barcsi határátkelőn épp karbantartást végeztek. Senki sem volt a határ egyik oldalán sem, így nyugodtan tudtak dolgozni. Az őrség is laza volt. Hirtelen motorzúgás verte fel a csendet. Egy piros paca húzott el, közvetlen mellettük, hihetetlen sebességgel. Az egyik határőr felkapta a fegyverét és tüzet nyitott a távolodó valamire. A szerelők állítják, az egy piros autó volt. A kamerák felvételei ezt megerősítették. Viszont egy repülőgép sebességével haladt. Ezerkilencszázhatvannégyben, ha valaki száztízrel haladt, az már nagyon gyorsnak számított. És ez a valami majdnem háromszáznegyvenötrel ment. A jelenséget soha többé nem látta senki sem, így a titkosított jelentés sohasem szivárgott ki.

* * *

Stephen Wehlead és Susannah Wehlead hazaérkeztek a kaliforniai birtokukra. Már eltelt négy nap, és Susannah, magyar nevükön Kerekes Zsuzsa és férje Kerekes István múltbeli emlékei még nem változtak meg.

– Nyugodj meg kedvesem, sikerült nekik!

– Az én emlékeim még a régiiek. Nem változott semmi sem.

– Hatvan évről beszélünk. Lehet nem három nap lesz az átalakulás ideje.

– Azért jó lenne, ha a kutatásvezetővel beszélnél.

Akkor olyan történt, amire senki sem számított.

– Dédimama, Dédimama!

És az öt év körüli kislány és a négyéves kisfiú kacagva vetődtek dédszüleikhez. Ahogy fizikai kontaktba kerültek velük, hatvan évnyi vadonatúj emlék árasztotta el tudatukat, jól elválaszthatóan meglévő emlékeiktől. És Zsuzsi sírva fakadt örömeiben. Öt gyermeke, tizenegy unokája és négy dédunokája lett hirtelen. Vége a gyermektelen létnek!

* * *

Hatvan évvel ezelőtt.

Pisti, kibontotta Stephen Wehlead csomagját. A magyar határ előtt álltak meg három kilométerrel. Azzal az álomnövel, akit szeret. Két derék alá érő golyóálló mellény, két

útlevel neki és Zsuzsinak. Stephen Wehlead és Susannah Wehlead amerikai állampolgárok névére kiállítva. És készpénz, nagyon, nagyon sok készpénz.

- Pisti! Ugye nem azt akarod csinálni, amire gondolok?
- De igen, pontosan azt foglyuk tenni, amire gondolsz!
- Kicsit félttem, hogy ezt válaszolod.
- Nem tudom miért, de tudom mit kell tennem. Mintha valaki a fejembe jegyzetelt volna.
- Mondjuk az, akitől ez a csomag jött?
- Igen, pontosan.

A saját idejében, kettőezerhuszonnegyben a retró tűzpiros Zsiguli itt, ezerkilencszázhatvannegyben még annyira újnak számított, hogy le se gyártották. A benne lévő technika még nem létezik. Még fel sem találták, éppen ezért hihetetlenül veszélyes, ha rossz kezekbe kerül. Át kell jutniuk a határon mindenképp, és a fejében lévő feljegyzések alapján át is fognak. A Program harmadik része megnyílt. A jármű végsebességével, háromszáznegyvenhatal száguldott keresztül a határon, amikor is egy gépfegyver zakatolása hangzott fel a hátuk mögött. Zsuzsa fájdalmasan felsikoltott, de a hihetetlen fájdalomon kívül más baja nem eset. Mert a kevlár mellény megfogta, felfogta a két

gépfegyver lövedéket, ami eltalálta a karosszériát, átszakítva azt, Zsuzsába csapódva állt meg.

* * *

A DeLorean egy ponyvával volt letakarva. Két utasa az autótól majd száz méterre, a reptér melletti parkoló mellett feküdtek a magas fűben. A fiatalabb férfi kezében egy vadonatúj, második világháborús páncéltörő gránátvető. Míg az idősebb férfi egy távcsóval figyelte a helyszínt. Hamarosan megérkezett a tűzpiros Lada. Kiszállt belőle egy férfi és egy nő. A DeLorean idősebb utasának ük-ük nagyszülei. Húsz percre rá, hogy Pisti és Zsuzsi gépe felszállt, a DeLorean fiatalabb utasa célba vette a tűzpiros Ladát. Meghúzta a páncéltörő gránátvető elsütőbillentyűjét, és a jövőbeli autorestaurátor, Laci alkotása ezer darabra szakadt. A DeLorean idősebb utasa elővett egy noteszt, és beledörzsölte a fűbe, amitől picit maszatos lett ugyan, de elveszítve a pozitív feltöltöttségét, az időfodor vonalán aktualizálódott. Majd kinyitotta, és belenézett a jegyzeteibe. Illetve annak hűlt helyére.

- Rendben vagyunk, itt végeztünk. Megyünk haza.

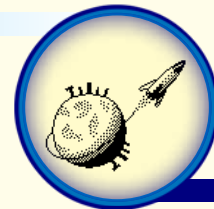
kosakati

Kőkörökön kívül

(Naomi vakációja)

Naomi feszengett a hirtelen felkapott pólóban, farmerben és főleg a szemüvegben. Mikor a rendőrök az éjszaka kellős közepén kirángatták a szállodából, olyan ideges lett, hogy sehogy sem tudta szemére illeszteni a kontaktlencséit. A kapkodásban a lencsék elgurultak, kénytelen volt a nemszeretem szemüveget felkapni. Már legalább tíz perce igazgatta idegesen a haját meg a szemüvegét, amikor végre belépett a szobába egy rendőrnemző.

- Mi volt olyan sürgős, hogy az éjszaka közepén iderángattak? – kérdezte Naomi ingerülten.
- Az utazási iroda segített megtalálni önt. Az unokahúgáról és a férjéről van szó... – mondta a nyomozó.
- No, az anomália-mániás Egon, meg az ő szépséges kis felesége, Ágika...
- Ellenszenvet érzek a hangjában...
- Utálom őket szorgalmasan...
- Ez nem vet jó fényt önre...
- Mit követett el ez a két szerencsétlen?
- Miből gondolja, hogy elkövettek valamit?
- Szoktak elkövetni ezt-azt...
- Például?
- Mindig mindenhol hoznak valamit, nem mindig teljesen legálisan, de valahogy mindig kidumálják magukat.
- Csempésznek? Esetleg drogokat?
- Jaj, dehog. Mindenféle kisebb-nagyobb kavicsokat meg köveket, amikből ékszereket készítenek. Most talán valami értékeset gyűjtöttek be?

- Azt nem tudjuk, de nem is ezért kerestük meg önt.
- Hanem miért?
- Az ön unokahúga a férjével és a velük utazó három fizikushallgatóval együtt rejtélyes körülmények között eltűnt.

Naomi arcán először meglepetés, aztán elégedett és kaján mosoly terült szét. A nyomozó meglepett arcát látva Naomi elmagyarázta.

- Ez volt az első jó ötletük, mióta csak ismerem őket... Sajnálom, nem segíthetek. Elmehetnek végre?
- Nem! – csapott az asztalra a felháborodott és meglepett nyomozó és kiviharzott a szobából.

--

Naomi megint egyedül maradt a szobában. Miután magához tért a meglepetésből, kezdte elszégyellni magát. Mások bajának örülni nem szép dolog... És ezt még hangosan ki is mondani, több, mint meggondolatlanság.

Utálom őket, ez érthető, hiszen Ágika a nővérem lánya. A nővéremé, aki harminc évvel ezelőtt elszerezte tőlem a vőlegényemet. Már lassan kezdtem megbékélni a nővéremémmel, amikor tíz évvel ezelőtt mit csinál ez a hülye kis liba? Elszerezte tőlem az akkori élettársamat, Egont – morfondírozott magában Naomi.

Mire a nyomozó visszatért, Naominak sikerült rendeznie a gondolatait és az arcvonásait. Újra az a határozott, elegáns nő volt, aki szokott lenni. Már a hirtelen magára kapkodott öltözet és a szemüveg sem zavarta. Kihúzta magát, hátradólt a széken és keresztbe vetette a lábait.

--

A nyomozó egy rajzot tett Naomi elé.

– Ez ismerős? – kérdezte.

A rajz egy olyan nyakláncot ábrázolt, amelyeket Ági és Egon szoktak viselni. A nyakláncot alkotó kövek, kavicsek mellé egy-egy ásatási helyszín neve volt odairva. Olyan helyszínek nevei, ahol a professzor és a felesége az utóbbi években megfordultak. (Puma-Punku, Nan Madol, Tivanaku, Szardínia, Mükéné, Baalbek, Derinkuyu, Göbekli Tepe, stb...) A rajzon volt egy üres hely, ami mellé a Mnajdra szó volt odafirkantva.

– Nem is tudom... – vonogatta a vállát Naomi.

– Így esetleg? – tett most egy fotót Naomi elé a nyomozó.

A fotón Ági és Egon vigyorgott, nyakukban a nyakláncokkal. Naomit hirtelen úgy elöntötte a méreg, hogy percekbe telt, mire ki tudta nyögni a választ.

– Igen, ezek azok a nyakláncok, amiket évek óta bővítettek mindenféle vacakkal.

– Tudna valami közelebbit mondani ezekről a nyakláncokról?

– Nem.

– Önnek nincs véletlenül ilyen lánc?

– Nincs. Nem voltunk olyan jóban.

– Esetleg tud valakit, akinek van ilyen lánc?

– Több barátjukon is láttam ilyen láncot.

– Például a szintén eltűnt fizikusokon?

– Nem tudom, nem ismertem őket – vonogatta a vállát Naomi. – Sokan jöttek-mentek Egon irodájában az egyetememen.

– Tudna nekem egy listát írni a professzor gyakori látogatóiról? – kérdezte a nyomozó.

– Miért tőlem várja ezt? Miért nem kéri ki az egyetemről a beléptetési listát? – csattant fel Naomi idegesen.

– Az egyetemmel csak holnap reggel tudjuk felvenni a kapcsolatot...

– Na és? Talán reggelig elő is kerülnek és felesleges ez a felhajtás... – emelte fel a hangját Naomi. – Csak engem lehet iderángatni az éjszaka közepén?

– De asszonyom... – próbált közbeszólni a nyomozó.

– Attól talán előkerülnek az eltűntek, hogy engem nem hagynak pihenni a hosszú út után?

– De asszonyom... – próbálkozott újra a nyomozó és szorgalmasan törölgette a verítéket a homlokáról.

– A tegnapi nap fele elment a fárasztó utazással. Alig vártam, hogy a szállodában lezuhanyozzak és bezuhanjak az ágyba, hogy holnap reggel végre megkezdhessem a jól megérdemelt pihenésemet... – dohogott tovább Naomi.

– De asszonyom, ön nem is aggódik? Ha nincsenek is jóban, mégiscsak az unokahúgáról van szó...

– Miért kellene aggódnom? – állt fel Naomi. – Szokásuk hosszabb-rövidebb időre eltűnni, de sajnos mindig előkerülnek.

– Azt ugye tudja, hogy ön remek gyanúsított lenne, ha nem volna bombabiztos alibije? – húzta fel a szemöldökét a nyomozó.

– Ezt meg hogy értem?

– Az eset pillanatában ön egy repülőn tartózkodott, több ezer méter magasan, a tenger fölött...

– Ezt nem értem... – kerekedett el Naomi szeme. – Nem azt mondta, hogy eltűntek? Most akkor eltűntek, vagy baleset történt velük?

– Ön nem látta a videót?

– Milyen videót?

– Tele van vele a közösségi média...

– Felszálláskor még a reptéren repülő üzemmódba kapcsoltam a telefonomat és nem is szándékoztam visszaállítani, amíg a nyaralás után nem landolunk Ferihegyen.

A nyomozó kérdésére adott válasza eszébe juttatta, hogy miért is állította át a mobilját már órákkal a felszállás előtt. Naomi ha elutazott, mindig repülő üzemmódra állította a mobilját, hogy ne kelljen hívásokat fogadnia, e-maileket olvasnia és a közösségi média posztjaira reagálnia. De ezúttal konkrét oka is volt annak, hogy el akart zárkózni minden privát hírforrástól: az utolsó poszt a kikapcsolás előtt egy fotó volt. Egy fotó, amin a nővére, Timi, az ex vőlegénye, András, Egon és Ági mosolygott pofátlanul boldogan. „30 éves és 10 éves házassági évforduló” volt a kép felirata.

A sors iróniája volt, hogy a két nővér a Tímea és a Noémi nevet kapta, de sorsuk pont az ellenkezője lett, mint a két regénybeli hősnőnek. Naomi ezért is változtatta meg a nevét, amint megtehetette. Naomit felzaklatta a gondolat, ami végigfutott a fejében, de megpróbált uralkodni magán.

Nem muszáj undoknak lennem ezzel a szerencsétlen nyomozóval, hiszen ő csak a munkáját végzi... – gondolta.

--

– Akkor ezért nem tudtuk elérni önt, ezért kellett a járőrökkel behozatnunk.

– Pihenni jöttem Máltára, nem mindenféle bugyuta videókat nézegetni.

– Azért ezt látnia kell...

A nyomozó Naomi felé fordította a laptopját.

– A felvétel a sziget déli partjainál készült, a Mnajdrai romoknál... – magyarázta és elindította a videót.

Naomi megadóan ült vissza a székre és sóhajtott egyet.

– Remélem, nem hosszú...

--

Naomi először nem értette, hogy a nyomozó miért mutat neki egy hajón bulizó társaságot. A közepes méretű jacht fedélzetén dübörgött a zene, táncoltak, vagy inkább ritmikusan táncoltak az utasok, kezükben poharakkal. A háttérben a parti úton autók fényei haladtak, a parthoz közeli romok fölé kifeszített nagy fehér ponyvák csak halványan voltak kivilágítva.

Naomi már újra felemelkedett a székről és indulni készült, amikor földbe gyökerezett a lába. Hirtelen elhallgatott a zene és kialudt minden fény a hajón és a parton is. A nagy feketeségben csak a hullámok morajlása és az ijedt utasok sikoltozása hallatszott. A fehér ponyvák egy pillanatra kékes fényben ragyogtak fel és egy hajszálvékony kékes villám csapott fel az ég felé. Aztán a nagy semmi. Se kép, se hang, a felvételen csak szürkesség és sísterség...

Naomi döbbenten rogyott vissza a székre. Hirtelen eszébe jutott, hogy a reptéren valami áramszünetet emlegettek, ami nemrég ért véget.

--

– A videó döbbenetes, de még mindig nem értem, hogy mi köze ehhez Ágiéknak. Nem láttam őket a hajón...

– Mert nem is a hajón voltak.

– Szóval nem a tengerbe estek, hanem?

– Ők a romok között voltak, pont ott, ahonnan kicsapott az a kék villanás.

– A kőkörök között?

– A bérelt autójukat a kerítésnél találtuk meg, a mobiljaikat pedig a romok között, szépen sorban egymás mellé lerakva.

– Végül is mi történt, ott a kövek között?

– Azt ha tudnám, se mondhatnám el, de mi sem tudjuk. A mobiljaikat és a helyszínen talált szétégett, eredetileg talán valamilyen elektromos berendezést most vizsgálják a technikusok. Átkutattuk az autójukat és a szállodai szobájukat is, az ott hátrahagyott dolgaikat is most vizsgálják a laborban, de eddig semmit nem találtunk, ami segítene megoldani a kérdést. Amiért idekérteztük...

– Még, hogy kérettek... Rángattak... – vágott közbe Naomi.

– Még egyszer elnézését kérem a kollégáim talán nem elég udvarias viselkedése miatt, de sürgősen szükségünk van az ön segítségére.

– Mit tudnék én segíteni?

– Nos, úgy tudom, ön elismert fordító és jól ismeri a professzor kézírását is.

A nyomozó egy elég vaskos paksamétát tett az asztalra.

– Ezeket a feljegyzéseket a szállodájukban találtuk. Sajnos egy számunkra ismeretlen nyelven írta a professzor, ráadásul kézírással. Ez természetesen csak egy másolat, az eredetit nem adhatom ki a kezemből.

Naomi gyorsan és felületesen átfutotta a papírlapokat.

– Ó, ezek csak Egon szokásos agymenésai... Nem sok értelmük van... – csapta le a paksamétát az asztalra. – Amúgy magyarul van, nem csodálom, hogy nem értenek belőle egy sort sem.

– Most megvádolhatnám önt a nyomozás akadályozásával, letartóztatásba helyezhetném, de nem szeretném elrontani a nyaralását. Szerintem ön ennél sokkal okosabb, és segít nekünk. Ez az iromány talán ad valami támpontot a kövek között történetekkel kapcsolatban. Egy gyors, vázlatos fordítást kérek csak, aztán mehet is vissza a szállodájába... A másolatot magával viheti és később pontosíthatja a szöveget.

– Na, jó... – vágott egy grimaszt Naomi és kezébe vette a papírlapokat. – Előrebocsátom, hogy az ilyen gyors fordítás nem lesz igazán pontos. Tudja, angolról magyarra fordítani sokkal könnyebb, mint magyarról angolra.

– Ezt nem gondoltam volna, de azért próbáljuk meg... Kérem... Ha megengedi, rögzítem a fordítását, aztán majd legépeljük a hangfelvételt.

Naomi először lassan, döcögősen haladt a szöveggel, de aztán belejött. Közben egyre Egon vigyorgó arca lebegett a képzeletében, ami arra sarkallta, hogy mielőbb végezzon a feladattal.

--

„ANOMÁLIA

Az ÉLET csak egy anomália az élettelen végtelenjében, aminek a vak szerencse szeszélyéből részesei lehetünk.

Márpedig, ha ez így van, ha csak és kizárólag a Föld az egyetlen egy olyan hely, ahol az élet kialakult, jobban kéne értékelnünk, tisztelnünk és védelmeznünk az életet.

Ha csak ezen az egy helyen volt minden körülmény adott ennek az anomáliának a megvalósulásához, hatalmas a felelősségünk, mert ha itt elpusztul az élet, egyáltalán nem valószínű, hogy valaha is létrejön még egyszer.

Hogy hogyan jutottam arra a következtetésre, hogy az élet csak egy anomália?

Elmondom:

Az első magyarázat mindenre a vallás volt. Pontosabban a vallások mitológiái. A teremtés-mítoszok... Ezekkel az emberek nagyon sokáig remekül elvoltak. Aztán elkezdtek kételkedni... Lehetőleg mindenben. Később kialakult egy globálisan elfogadott, hivatalos tudományos szemlélet, amivel sokáig megint jól elvoltak az emberek, de aztán már megint kételkedni kezdtek... Az ősrobbanásban, az őslevesben, az evolúcióban, stb... mindenben...

A hivatalos tudomány szerint Földünk 4,6 milliárd éves, kb. 3,8 milliárd éve alakult ki rajta az élet, maga az ember pedig az evolúció során kb. kétmillió éve fejlődött ki. (A Homo Neanderthalensis hétszázézer éve, a Homo Sapiens négyszázézer éve alakult ki.) De történelmünk alig pár ezer éves.

A hivatalos tudomány ugyanúgy nem tudott mindent megmagyarázni, mint korábban a vallások. A gondolkodók már megint hézagokat találtak, a hivatalos tudomány pedig inkvizitorokat megszegényítő elszántsággal védi dogmákká merevedett álláspontját és elutasít minden felmerülő kételyt.

Egyre többen kezdték úgy gondolni, hogy világunk túl bonyolult ahhoz, hogy csak úgy spontán létrejöhessen. Kialakult az „intelligens tervezés” elmélet, ami idegen beavatkozással magyarázza az élet, a civilizáció létrejöttét. (Pánspermia elmélet, idegenek beavatkozása, stb.)

Érvelésük tetszetős és helyenként logikus is, de alapvetően téves.

Téves, mert arra a kérdésre, hogy az idegen beavatkozók hogyan jöttek létre, spontán, vagy külső beavatkozás eredményeképpen, nem ad választ. (A kezdetek kérdését csak térben odázza el, de meg nem magyarázza.) És ha az idegeneket is tervezte valaki, az őket tervezőket ugyan ki tervezte? (Ki tervezte a tervezőket, a tervezők tervezőinek a tervezőjét... A sor végtelen, ha valahol az elején nincs ott a spontán keletkezés. Vagy ezen a Földön, vagy máshol.)

Kellett lennie tehát egy kiindulópontnak, ami csak a spontán keletkezés lehet, mivel a külső beavatkozás feltételezése a „ki tervezte a tervezőt” nevű zsákutcába vezet.

Szóval ki is tervezte a tervezőket?

Az idegen beavatkozás hívei eddig a kérdésig el sem jutnak, csak hajtogatják az idegen beavatkozást anélkül, hogy a beavatkozók is elgondolkodnának. Fel sem merül bennük az, hogy a beavatkozók nem messziről jöttek idegenek, hanem az előző földi civilizáció túlélői lehetnek.

Az „ősi idegenek” hívők szinte ugyanúgy leborulnak a feltételezett idegenek előtt, mint korábban a vallások hívei az isteneik előtt. Ez a teória valósággal vallásként funkcionál.

Az ősi idegenekben hívőknek ugyanúgy szükségük van egy felsőbb hatalomra, aki előtt alázatosan leborulhatnak, mint a vallások híveinek az istenekre. Ez a meggyőződés idővel szinte vallásos dogmává merevült.

A hivatalos tudomány szerint ie. tízezer évvel még vadászó-gyűjtögető hordák szaladgáltak világszerte... Csakhogy akkor már álltak az ősi megalitok...

Lehet, hogy a neandervölgyiek nem azok a nehézkes, lomha, primitív ősemberek voltak, akiknek a hivatalos tudomány tartja őket?

Lehet.

A neandervölgyiek kb. hétszázézer éve jelentek meg, a mi történelmünk alig pár ezer éves...

Abba a hétszázézer évbe talán nem fért bele egy vagy több civilizáció kialakulása, tündöklése és bukása?

Lehet, hogy ők az előző civilizáció a körülmények folytán visszafejlődött, megnyomorodott, elkorcsosult túlélői voltak?

Lehet.

Talán az ő őseik építették a megalitokat, még civilizációjuk szebb napjaiban?

Vagy talán a végnapokban, hogy maradjon utánuk valami, ami közvetítheti a tudásukat az utódoknak?

Lehet.

Végül is sokkal ésszerűbb egy korábbi földi civilizációnak tulajdonítani ezeket a rejtélyes építményeket, mint a kozmosz túlsó végéből idetévedt idegeneknek.

Hiszen a neandervölgyiek százezer évekig éltek Európa és Ázsia nagy területein, még az Afrikából érkező modern ember megjelenése előtt, az idejükbe bőven belefért egy vagy több civilizáció felépítése.

Hogy erre nincs bizonyíték?

De lehet, hogy van.

Ott állnak a megalitok, amik mindent elmondanak, függetlenül attól, hogy mi megértjük-e, vagy sem.

Az is lehet, hogy az előző civilizáció túlélői nem jelentek egységes csoportot, nem egyforma sors jutott nekik. Elképzelhető, hogy egy részük elmenekült valahogy, valahová. (Például ősi eróművek által energiával ellátott portálokon keresztül más világokra, távoli kolóniákra. Az „Ősi idegenek” hívők is kacérkodnak azzal a gondolattal, hogy a megalitok eróművek voltak, esetleg portálok...)

De lehet, hogy ez a csoport azóta is visszalátogat a Földre ugyanúgy, ahogyan elmentek. (Portálok...) Ez esetben a nálunk megjelenő „idegenek” ugyanúgy földiek, mint mi. Megint egy másik részük talán elrejtőzött és azóta is rejtőzik, és megőrizve civilizációjuk színvonalát manipulálják a mai társadalmakat. (Az „Ősi idegenek” hívők által idegenek bázisainak gondolt helyek talán a túlélők rejtkehelyei. pl. Kailásza hegy.)

Esetleg a rejtőzködő és a visszalátogató csoport is manipulálja az embereket és ezt még cifrázzák a köztük feszülő ellentétek is. (A manipuláció régebben a vallásokon, mitológiákon keresztül működött, újabban az „idegen beavatkozók” elméletén, a médián keresztül. Lehet, hogy az UFO-jelenségek, gabonakörök, stb. is a manipuláció

eszközei. A manipuláció célja talán az, hogy a mi civilizációnk ne kövesse el azokat a hibákat, amiket a régiek elkövettek és ne pusztuljon el ugyanúgy.)

Elképzelhető, hogy ellentéteiket agresszív módon rendezték. (Gondolok itt pl. az indiai mitológiákban olvasható „istenek közti háborúskodásokra”, ahol talán atomfegyvert is bevetettek (pl. Mohenjo Daro), vagy a görög mitológiából ismert Istenek és Titánok harcára.)

Más részük elpusztult valamilyen természeti csapás, vagy egy önpusztító háború miatt.

Egy jelentős részük pedig a katasztrófa után nem sokkal előjött rejtkekből (például a törökországi, kínai, stb. föld alatti városokból...) és megpróbált egy primitív, sötétzöld életmódot folytatni az elpusztult civilizáció vívmányait önként, vagy kényszerűségből nélkülözve, de nem felejtve. (Képzeljük csak el, hogy mostani technikai civilizációnk minden tárgyát elpusztítja egy természeti csapás... Se elektromosság, se kűtyük, de még alapvető ipar, vagy élelmiszer-termelés se... Hiába maradna meg a tudásunk, az emlékeink, nem tudnánk velük mit kezdeni. Legtöbbünk hamarosan éhen halna, az erősebbek meg visszacsúsznának egy ősemberi színvonalra. A tudás elkopna, az emlékek meg mesékké, mitológiákká változnának.)

Ez utóbbi megnyomorodott csoporttal találkozhatott az új, dinamikus, friss alfaj, az Afrikából benyomuló Homo sapiens, ami az előző civilizáció túlélőinek a visszahúzó-dása miatt nyert teret.

Ebből a találkozásból jött létre a mai emberiség.

Sokáig az volt a hivatalos tudományos álláspont, hogy a neandervölgyiek negyvenezer éve kihaltak, mikor az Európába érkező homo sapiensek kiszorították őket. Aztán kiderült, hogy a neandervölgyiek mégsem tűntek el teljesen, genetikai anyaguk ma is megtalálható az Afrikán kívül élő összes emberben. Nem véletlen, hogy komolyabb civilizációk csak ott alakultak ki, ahol jelen volt a neandervölgyi génállomány, ami megváltoztatta a homo sapienseket.

A tízezer éve még vadászó-gyűjtögető hordák hirtelen társadalmakká szerveződtek és előzmények nélküli civilizációkat hoztak létre. Sokáig az volt a hivatalos tudományos álláspont, hogy ezekhez a civilizációkhoz köthető építmények alig négy-ötezer évesek. Aztán kiderült, hogy lehet, hogy sokkal régebbiek.

Mikor ezek a civilizációk kialakultak, a megalitok már régen ott álltak és vagy ráépítettek valamit, vagy nem. (A Stonehenge tetejére, vagy a Göbekli tepére nem építettek semmit, de Baalbek hatalmas megalitikus tömbjeire ókori templomok kerültek, ahogy Jeruzsálemben is újabb épületek kerültek a Templomhegyre, Cuscoban is új építmények épültek a még Inkák előtti ősi szentély megalitikus tömbjeire, a Nan-Madol komplexumot egy ideig lakták, aztán valamiért feladták.)

A hivatalos tudomány egyszerűen nem tud mit kezdeni az ie. négy-ötezerévnél korábbi építményekkel. Szinte kiszúrja a szemünket, hogy ezek egy korábbi civilizáció maradványai, de ezt nem illik komolyan venni. Ez az ellentmondás lett aztán az „Ősi idegenek” elméletének a kiindulópontja.

Az „Ősi idegenek” beavatkozásában hívők ezt az ugrást idegenek beavatkozásával magyarázzák. Végül is sokkal

ésszerűbb egy korábbi földi civilizációnak tulajdonítani ezeket a rejtélyes építményeket, mint a kozmosz túlsó végéből idetévedt idegeneknek.

A vallások mitológiában szereplő isteneket idegeneknek tartják, pedig logikusabb, hogy a túlélők azon csoportjairól van szó, akik a technológiát átmentve a mai napig is rejtőzködnek, vagy abból a csoportból, akik elmentek valahová és azóta is visszalátogatnak.

Hogy miért rejtőzködnek?

Valószínűleg kevesen vannak és nagyon kényes egyensúlyt fenntartva tudják csak fenntartani az átmentett civilizációs értékeiket, életmódjukat. Talán várják, hogy legyen arra érdemes társadalom, amire végre rábízhadják a tudásukat, az elért eredményeiket. Ők nagyon is jól tudják, hogy az élet egyetlen forrása a Föld, csak itt jött létre ez a ritka kincs. Amíg ezt nem ismerjük fel, nem reménykedhetünk benne, hogy szóba állnak velünk. Amíg az élet tisztelete helyett holmi istenekre, vagy idegenekre hárítjuk a felelősséget, reménytelenek vagyunk.

Az ÉLET csak egy anomália az élettelen végtelenjében, aminek a vak szerencse szeszélyéből részesei lehetünk.

Márpedig, ha ez így van, ha csak és kizárólag a Föld az egyetlen egy olyan hely, ahol az élet kialakult, jobban kéne értékelnünk, tisztelnünk és védelmeznünk az életet.”

--

A nyomozó feszült figyelemmel hallgatta Naomi fordítását és szabályosan összeresztett mikor az asszony lecsapta az asztalra a paksamétát és felállt.

– Ugye mondtam, hogy csak a szokásos bla-bla... Nem hiszem, hogy ez segítene a nyomozáson...

– A szöveg valóban ismerős... – mondta a nyomozó. – Olvastam a professzor néhány cikkét...

– Maga ilyeneket olvas? – nevetett fel Naomi gúnyosan.

– A professzor elmélete nagyon is figyelemre méltó és még az is lehet, hogy köze van az eltűnésekhez...

– Csak nem azt akarja mondani, hogy Egon talált egy működésbe hozható portált és lelépett a sleppjével együtt? – nevetgélt idegesen Naomi.

– Pedig nem elképzelhetetlen...

– Most már végre elmehettek?

– Igen, persze. Nagyon köszönöm a segítségét! Később lehet, hogy még keresni fogjuk... – búcsúzott el a nyomozó és Naomi kezébe nyomta a paksamétát.

– Ha nem muszáj, inkább ne! – szúrta még oda egy utolsót Naomi és kiviharzott a szobából.

--

Hajnalodott már, amikor a járőrök visszavitték Naomit a szállodába. Gyors léptekkel sietett fel a szobájába, ahol végre megszabadult a szemüvegtől, a farmertől, a pólótól és magára kapott egy bikinit és magára kanyarított egy strandkendőt. Mivel aludni már valahogy nem volt kedve, úgy tervezte, hogy megnézi a napfelkeltét és később majd lemegy a strandra. A terasz felé sétálva észrevette az asztalra dobott paksamétát.

Egon agymenése... – gondolta és egy kaján vigyorral bevágta az egészszet a szemetesbe.

Naomi egyébként nem preferálta az alkoholt, de most úgy érezte, hogy innia kell valami erőset. Kitöltött magának valamit, amit a mini-bárban talált. Aztán még egyet, meg még egyet., meg még néhányat...

Elégedetten feküdt ki a teraszra egy napozóágyba és várta, hogy kellemesen ellazuljon. Érezte, ahogy lassan végigfut rajta a zibbadás, de közben emlékképek zuhataga tört rá:

Memóriájából felmerült András, a férfi arca, akit annyira szeretett, akivel le akarta élni az életét, akit a nővére elszeretett tőle. Aztán Egon kedves, vigyorgó képe, mikor még együtt voltak és sok kellemes napot töltöttek el. Egon arca, akit pedig a nővére lánya, Ágika szeretett el tőle... Eszébe jutottak a kínos pillanatok az egyetemen, amikor próbálta elkerülni Egont. Egont, aki kutyahűséggel csüngött azon a fruskán... Ágika és Egon a fura nyakláncikkal... Aztán a nyomozó kételkedő, értetlen arcát látta maga előtt... A nyomozóét, aki azokról kérdezgette, akik megkeserítették az életét... Ráadásul miattuk kirángatták a szállodából, ahová azért jött, hogy ne is kelljen Egonékra, meg az egész elfuserált életére gondolnia... Az egész életére, amiben mindig kívül maradt azokon a körökön, amikben belül szeretett volna lenni...

És még nekem kellett lefordítanom Egon agymenéseit... – gondolta.

Aztán újra látta a kék villanást a kőkörök között... A kőkörök között, ahol bármi is történt, az nélküle történt... Megint kívül maradt egy körön...

– Elég... és végre elaludt... Végleg.

Pár óra múlva a rendőrorvos agyvérzést diagnosztizált.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszóított figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Tumicz Krisztina

Sárga matchbox

A World Planetary Continental bizottság elnökének jelenlétében a föld alatti üregrendszer csarnokában telepítik a titkos ülés folyik, amit Jimi Grafft dühében hívott össze. A megbeszélés szuper leplezettségének érdekében a hangárt telepítik úgy, hogy a zselés tükörrel borították be. A tanácskozó tagokban ez frusztráló hatású védő-örözetet kelt.

A WPC bizottság és Föld közti nézeteltérést felkavaró ok az emberi faj egyik hátramaradt, zavarba ejtő bizonyítéka: egy lebomlatlan játékszer. A vita kirobbantója a matchbox játék gyártását követelő földön lakó planetary nő, aki ötle-tével maga mögé állított egy lelkes tábort.

A WPC bizottság a küllős vörös galaxisspirálon túli Saron 57 exabolygón állomásozik, ahonnan három idegen-bolygó rendészeti küldött is érkezett azzal a céllal, hogy ennek az örülségnek gátat vessen, azonban a földi tábor ellenállásával szemben nem sikerült érvényesíteniük a WPC álláspontját.

– Egymillió év is eltelt már az ember kihalása óta, mire le mertünk ide telepedni! – kiabálja Jimi Grafft zilálva. – Josette fejezze be annak az átkozott játék gyártásának a követelését, ellenkező esetben megnézheti magát!

– De kérem, ne kiabáljon így velem, különben kikapcsolom a telepítikus érzékelőmet, és totál süketnek tettelem magam!

– Egyenesen maga miatt kellett ideutaznom. Mégis kinek képzelem magát, asszonyom? – oltja le továbbra is Jimi Grafft, az előtte álló Josettét.

– Elsősorban anyának, és tudja mit, francokat se bánom, hogy egy olyan nagyra tartott kurafinak, mint a WPC elnökének, kedvenc elfoglaltságát feladva, valamelyik favorizáltabb planétájáról ide kellett utaznia miattam!

Grafft arca a megdermed. A Földön kívül ilyen hangot egyetlen bolygón sem mernek vele szemben megütni. Mégis mi folyik itt? Próbálja kiszakítani magát a konfliktushelyzetből, hogy reálsan tudjon gondolkodni. Ehhez viszont telepítikuságát is ki kellene kapcsolnia, különben Josette belelát a legmélyebb félelmébe: ami az ember és minden, ami vele kapcsolatos. Inkább úgy dönt, megadja a szót az ülés két táborára szakadt tagjainak.

– Halljuk a pró és kontra érveket! – int kezével a résztvevők felé, és kedvetlenül belesüpped az ülésébe, ugyanezt sugallja Josettének is.

– Mr. Grafft – köszörüli a telepítikus torkát a gyártás ellen-lábasainak rangidős tagja –, abban az illuzórikus hitben ringatózunk, hogy az ember csak azért nem veszélyes ránk, mert kihalt fajja nyilvánítottuk. Valójában az ember mindig veszélyes! Kérem, ezt tartsa észben! Nem tudjuk, ez az apró játék miért maradt meg, és ettől a matchbox még félelmetesebb, mintha önmagában néznénk, hogy emberi gyártmány. Továbbá nem tudjuk azt sem, milyen hatással lenne fajunk utódjaira. A hagyományos telepítikus játékaiknak mi lenne a sorsa? Ezért tiltakozunk a gyártása ellen, még itt a Földön is. Abba pedig bele sem merünk gondolni, mit okozna, hogyha nagy tételben szállítanák a Marsra, a Holdra, és ki tudja még, hova nem.

– Micsoda ósdi felfogás! – szólal fel Josette éles telepítikus hangja.

– Már megint maga? – csattan fel Mr. Grafft.

– Megint bizony! És még nem fejeztem be, Mr. Grafft – nyomja meg gondolatátviteli úton a hangját az elnök nevé-nél. – Itt nőttem fel, és ezzel az egyetlen földi játékkal játszottam a legjobbat. Úgy ám! Ezzel a sárga miniautóval. És lett valami bajom? Hát nem, uram! Egy fiam van. Ő is ezzel játszik a legszívesebben. Egészen biztos vagyok benne, hogy a többi gyerek is örülne ennek a játéknak. Amúgy meg óriásit tetszenek tévedni abban, hogy az emberiség mindenestül eltűnt. Nem tűnt el! Hanem mindenestül itt van körülöttünk.

Ez a perspektíva ideges morajlást eredményez az ülésen. Grafft elszürkül, bioreceptorai lassulnak, mint akit egy kővel szíven találtak. Az elnök hívei ide-oda mozgatják a fejüket miközben ráncos, öreg arcukból kifut a szín.

– Folytatom is tovább, elnök úr – mondja Josette. – Miért rettegünk annyira az emberi faj találmányának gyártásától? Mi, akik a világmindenség legfejlettebb teremtményeinek képzeljük magunkat. Mitől is hisszük többnek magunkat nálunk? A telepítikuságtól. Van esetleg másunk is, ami nekik nem volt? Nincs! Nem inkább attól féltünk, kiderül, telepítia nélkül is jobbak voltak nálunk, és még holtukban is túlszárnyalnak minket?

– Orcátlanság! – pukkan ki az elnök, és Josette elé ugrik. – Múvileg gerjesztett kelepce az, ami itt folyik.

A titkos ülés tagjai türelmetlenül nyújtogatják a nyakukat, látni szeretnék ennek az összecsapásnak a végét: az elnök Josette ellen.

– De elnök úr, ez a viselkedés olyan emberi – gúnyolódik Josette. – Csak nem...? Csak nincs valami köze önnek az emberi fajhoz?

– Most aztán elég legyen! – Jeges szikrák villannak az elnök szemében.

– Nem-nem – rázza meg fejét Josette. – Letelepítettek bennünket erre a bolygóra, akkor vegyék tudomásul, hogy ez a bolygó már a miénk. Azt is, hogyha játékot akarunk gyártani, játékot fogunk gyártani.

Josette körbenéz az ülésen és így folytatja:

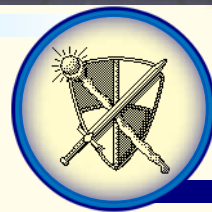
– Tegye fel a kezét, aki a gyártás mellett voksol! Hét, nyolc, kilenc és én – számolja össze a szavazatokat –, az tíz a nyolc ellen. Ezek szerint elkezdjük gyártani a matchboxokat. Az én verzióm szerint visszautazhat elnök úr a Saron 57-re, és tájékoztathatja erről a WPC vezetőit.

Jimi Grafft tekintete kiüresedik, a méregdrága ülés berekesztő gombbal vacakol mire sikerül megnyomnia. Pukkanás jelzi a zárszót. Kikapcsolódik a terem zselés tükörborítása. Mindenki elhagyja a csarnokot, miközben telepítikus magánügyekről fecsegnek.

Josette hazaérve felkapcsolja fia szobájában a lámpát, amit saját tervezésű villanygenerátor működtet. Fiajának falra firkált, kezdetleges mérnöki terveit nézi: egy úthálózat-tét, egy hidét, kissé lejjebb, egészen a padló közelében egy matchboxhoz hasonló autót, csak sokkal komplexebbet.

Cyrus Livingstone

Két kakas, egy szemétdomb

Egy rutinfeladat okán vágtaztam majdnem háromszáz mérföldet porban és szikkasztó napsütésben. Egyre távolodtam a nyugati óceán partvidékétől, mivel a szökevény nyomai Whitestone állam dél-keleti, kietlenebb részére vezettek. Dextershire, ahonnan indultam, már távoli emlékfoslánynak tűnt a füstokádó gyáraival együtt.

Nagyjából négy hét is eltelt, mire ismét ember lakta helyre értem. Kisebb falu szélén akasztottam ki a lábam a kengyelből, lovamat kantárszáron vezettem tovább. A település füvesített buckák közé épült, távolabb gyümölcsugast láttam, valahonnan a házak mögül birkák bégetését hallottam. Jellegzetes, deszkából ácsolt laképületek álltak, mindössze két utcában. Az állaguk viszonylag újnak tűnt, tehát az itteniek néhány éve rakhattak fészket. A lovamnak kutat kerestem, magamnak pedig kocsmát. Utóbbinak nyomát sem láttam, márpedig, ha ez a kis község – vagy inkább kommuna – egy nap várossá akar fejlődni, kénytelen lesz beruházni egy valamire való vadnyugati szalonra.

Amíg a hátsomat itattam, lassan előbújnak a kíváncsiskodók. Kalapomat a szemembe húztam, feltűnés nélkül kémleltem őket. Az utca egyik oldalán sárgásbarna arcok néztek ki az ablakokon, mandulavágású szemekkel. Hajuk hollófekete, még az öregebbeknek is. Az „új hódítók” közül való yitengek, akiknek földrésznai császárságuk van a nyugati óceán túlsópartján, mégis szűkösnek bizonyult nekik.

A másik irányba pillantva az „új hódítók” másik csoportját láttam. Az egyik tornácon két omowo férfi és három nő jelent meg. E fekete bőrű népség az elmúlt száz évben több hullámban a keleti óceán felől hajózott be az Assenisipiai Föderáció területére, nálunk keresték az igéret földjét.

Amelyet egykoron őseink, az Alapítók az elfektől ragadtak el. A megjelenésem nem válthatott ki különösebb bizalmat az itteniekben. Az ő szemükben csak egy fehér ördög lehetek, sötét gúnyában, pisztolyokkal, akár az erőszak démona. Dextershire-ben látott utoljára a borbély, ennek köszönhetően arcomat sötét bozont fedte, a hajam a vállamat verdeste.

Törtem a fejem, melyik csoportosuláshoz forduljak, amikor a fiatalabb omowo férfi megszólított.

– A sárgák alig vartyogják a nyelvünket, Mister! Mi járatban, ha meg nem sértem?

A férfi a telepesek öltözkédét hordta, egyszerű szövethadrágot, és kockás flanelinget. Hanyagul fopgispiskálót rágsált. Népére jellemző módon boltozatos homloka felett sűrű, göndör haja volt, orra széles, lapos. Fekete szemét gyanakvón legeltette rajtam. A távolabb álló idősebb, negyven körüli férfi éppen egy vastag ágat tett egy fűrészbakra, majd erőteljes mozdulatokkal munkához

látott. Az arca szikárabb, szögletesebb volt, mint a fiatalabbé, hosszú, gyapjas hajfürtjei eltakarták a fülét. Mialatt előre-hátra mozgatta a szerszámot, engem tartott szemmel.

Az udvaron szorgoskodó három nő is mindvégig rám figyelt. Az egyikük, a természetesebb, érettebb korúnak látszott, a másik kettőt húsz körülinek gondoltam. Az asszonyság fehér fejkendőt viselt, lehetett a lányok nővére, vagy akár az anyjuk is.

– Nos, uram? – kérdezte újra a fopgispiskálós.

– Maguknak is jó napot! – feleltem, miközben kikötöttem a lovamot. – Keresek valakit. Nem látták egész véletlenül?

Szürkés-fekete hosszú kabátom, a duster rejtekéből gyűrött papírt halásztam elő. Egy valóságshű rajzot a szökevényről.

A fopgispiskálós ránézett a papírosra, és tanácstalanul az idősebb férfi felé fordult.

– A dombtetőn húzta meg magát, az egykori Wallisvillában, nagyjából két hete – mondta amaz. – De már napok óta nem dugta ki az orrát.

Hirtelen ajtónyikorgásra lettem figyelmes a hátam mögött, a szomszédos ház felől, és egy puska závarjának félreismerhetetlen csattanására.

– Hello, Charlie! – mondta a szintén ismerős, öblös hang.

– Hello, Loco.

Lassan fordultam meg. Tagbaszakadt ork fejdadás állt előttem, ormótlan karabélyát rám szegezte. Húszlövetű, forgótáras puffogató, a Jetson fivérek találmánya. Közelről még egy elefántba is képes barlangot robbantani. Loco csaknem egy fejvel alacsonyabb volt nálam, de vállalai és mellkasa széles, akár egy tehervagon. Cowboy-kalapja alatt harciasan széttárta füleit, mint valami legyezőt. Majomhoz hasonlatos pofájából görbe agyarak meredeztek. A cowboyok lovaglónadrágját, és ujjatlan bőrzekét hordott. Zöld bőrért csaknem átütötték irdatlan izmai.

– Ben Crawford az enyém, és nem osztozom! – hörögte Loco.

– Én is örülök neked, cimborá. Csak azért vártál be, hogy ezt közöld velem?

– Egy órával előtted érkeztem. Láttalak az Opossumhágóról, amint átkelsz a Karibu-gázlón. Rögtön tudtam, téged is az ezer dollár szaga csalt ide, amit Crawford feje kóstál.

– Tévedsz, mert én érte jöttem – közöltem higgadtan, megmutatva a rajzot, amely egy goblin arcképét ábrázolta. – Ő „Tritikálé” Jack. Nem ismered véletlenül?

Loco felröhögött.

– Mióta pókerezel gyufaszálakban, Charlie?

– Ez most egy baráti szívesség. A kis vakarcs elszökött

hazuról, segíték neki visszatérni.

– A jó öreg Charlie Hawkins, mint szárazdajka? Mivé lett a világ?

Loco továbbra is rám szegezte fegyverét, úgy tűnt, nem győztem meg szándékom felől.

– Idehallgass, Charlie! – szólt végül. – Ül fel szépen a gebéd hátára, és nyargalj tovább! Nem neked való vidék ez, hidd el! Ezeknek még rendes whiskyjük sincs!

– Körtepálinkával szolgálhatok, uram – mondta az idősebb omowo.

– Pofa be, szurtosképű! – rivallt rá Loco. – Örülj, hogy nem gyújtom fel a vackodat, amiért azt a fehér férget rejtegetitek!

– Arra a fehér hajú férfire gondol, aki szintén fent lakik a dombon, a goblinnal? – kérdezte a fogpiszkálós. – Két éve jött ide, senkit nem háborgat. Néha megkért minket, szerezzünk be neki ezt-azt. Mindig rendesen fizetett. Jóformán semmit nem csinál egész nap, mégis tele van pénzzel.

– Ő Ben Crawford, a jómodorú tömeggyilkos – vettem át a szót. – Csaknem harminc éve kiirtott egy ork falut. Tucatnyi bank és vonat kifosztása szárad a lelkén, a bűntársait is módszeresen eltette láb alól.

A fiatal fekete döbbenetében majdnem lenyelte a fogpiszkálót.

– Hát ezt nem gondoltuk volna, Mister.

– Charlie, ha kérhetném. Magát hogy hívják?

– Samnek.

– És magát? – fordultam a másik férfi felé.

– Jacob.

– Jacob, Sam, most jobban teszik, ha bezárkóznak családdal – javasoltam.

– Mire készülsz, Charlie? – mordult fel Loco.

– Adunk a melónak, vagy egész nap itt trécselünk a tűző napon? Tiéd Crawford, enyém a goblin. Nekem ő élve kell, ezt jól véd a tökféjdedbe!

A nyeregáskához léptem, és egy kétlövetű, lefűrészelt csövű Bronco Buster puskát kaptam a kezembe. Nekivágtam a dombtető felé. Loco morogva felzárkózott mellém.

– Kicsoda neked az a vakarék, hogy ennyire ragaszkodsz hozzá? – tudakolta az ork.

– Ez hosszú történet. Később elregélem, egy pofa sör társaságában.

Minden irányba kémelve haladtunk felfelé a domboldalon. A magányos, tágas, gyarmati stílusban épült ház környékén nem látszott mozgás. Loco hirtelen megtorpant, hosszan szimatolva.

– Mi az? – súgtam.

– Mintha a halál szagát érezném – dörmögte az ork.

Tovább lopakodtunk.

– Uraságod a hátsó ajtót szeretné? – kérdeztem.

– Naná!

Loco két ugrással elfoglalta helyét az épület mögött. A főbejárathoz léptem. Az ajtó melletti falhoz lapultam, bekopogtattam. Semmi válasz.

– Ben Crawford! Tudom, hogy ott kuksolsz a goblin haveroddal együtt! Gyertek ki fegyvertelenül, felemelt mancsokkal és nem lesz baj! Ez az első, egyben utolsó figyelmeztetés!

Megint semmi válasz. Berúgtam az ajtót és lövésre készen berontottam. Áporodott, rothadó tapétájú szobában találtam magam, roskadozó bútorokkal. Mielőtt alaposan körülnézhettem volna, szemközt robajt hallottam, Loco is behatolt a házba.

– Ó, a picsába! – szitkozódott az ork.

– Loco? – kiáltottam, miközben átrobogtam a szobán, felrántottam a szemben lévő ajtót. Az egykor ebédlőként funkcionáló helyiség úgy nézett ki, mint egy laboratórium és egy mészárszék keveréke. Ben Crawford megcsönkített holtteste a plafonról lógott le. A gyilkos nyakába a kivégzéseknél használatos hurkot vetettek. Mindkét lábfeje, és egyik keze is hiányzott, mintha irdatlan egerek csócsálták volna meg.

A szoba nagyját tölgyfa asztal foglalta el, rajta kémcsövekkel, tartályokkal. Mellettük rúnákkal teleírt könyvek, jegyzetfüzetek hevertek, akár egy istentelen szertartás részeként. Körös-körül, a falak és az ablak illesztéke mentén gyökérszerű nyúlványok kígyóztak.

– Nézd, ezek az izék mozognak! – nyögte Loco. Most láttam először egy orkot sápadtnak.

Csakugyan, ezek a barnászörös, undorító nyúlványok lüktettek, és terjeszkedtek.

– Sárga ogre, görbe bögre, sárga ogre, görbe bögre... – Az egyik sarokból hörgő duruzsolást hallottunk.

„Tritikálé” Jack kuporgott ott, illetve, az a képződmény, amivé lett. Már csak a feje maradt felismerhető a goblinnak, a többi végtagja átalakult azzá a gyökérszerű entitássá, amely lassan benőtte a szobát.

– Szóval utánam jöttél, Charlie Hawkins – sutyorogta a manó. – Elvégre jobb ma egy goblin, mint holnap egy tú...

– Hová tetted Morrison doki titkos receptjét? – vágtam közbe.

– Lenyeltem. Újabban egyre befogadóbbá váltam – kuncopta Jack.

Loco ezalatt Crawford hulláját próbálta levágni a kötélről, közben káromkodott, mert a fej leállott az oszlásnak induló tetemről. Az ork talált valahol egy elnyűtt inget, abba csomagolta a testrészt.

– Így is jól lesz! – dörmögte.

– Húzzuk innen a belünket, mielőtt ez az izé húzza ki! – sürgettem Locót.

„Tritikálé” Jack vihogó hangot hallatott, a gyökérszerű csápok fenyegetően közelíteni kezdtek felénk. Ezzel egy időben az ajtókat, ablakokat ocsmány pókhálóként szötte be.

A Bronco Busteremmel szétduzzantottam a goblin fejét, erre földöntúli kacagás volt a válasz. A falon szétkenődött agyvelő megmozdult, egybefolyt az elágazó rengeteggel, tovább terjeszkedett. Loco is leadott néhány lövést, hasztalan. A burjánzó rémség a lövedékektől szétfröccsent, majd újra egységes egésszé lett. Gyorsabban fonta körbe a szobát.

Előkaptam az Elf & Dwarf hatlövetűmet, a kémcsöveget, palackokat kezdtem szétlőni.

– Mit művelsz? – hüledezett Loco.

– Adj egy gyufát!

Az ork nem tévovázott. Pillanatokkal később égő gyufa röpített a kiömlött lötytybe. A felcsapó lángok elől sziszegve húzódtak el a förmedvény nyúlványai.

– Az ablakot! – kiáltottam, persze fölöslegesen. Loco értette a dolgát. Szilánkokra lótt a zsalugátéreteket, és veszett bölényként tört ki a szabadba, én pedig követtem egy jól irányzott vetődéssel. Majdnem Locóra huppan-tam. A dusterem alsó szegélye megperzselődött.

– Morrison doki titkos receptje, mi? – morogta szemre-hányóan Loco.

– Ő egy törp feltaláló Dextershire-ben. Azt állította, öregedés elleni elixírt kotyvasztott össze gyógynövényekből, aminek receptjét a segédje, ez a Jack meglovasított. Ha visszamegyek, lesz egy-két keresetlen szavam a dokihoz, az hétszentség!

– Hát most jól befűtöttél a goblinnak!

A deszkák ropogása mellett halk, elnyújtott vonyítást véltem hallani. Locóval gyorsan ellentüzet gyújtottunk, nehogy az egész falu kohóvá váljon. A helybeliek, yitengek és omowók együttesen rohantak fel a dombra, segítettek az oltásban. Őszvér vontatta szekér gördült az emelkedőn, hordókkal, vizestömlővel. Mindannyian alaposan megizzadtunk, a tüdönket majdnem kiköptük, mire megfékeztek a „piros kakast”.

Az oltást követően a yitengek mentek dolgukra szó nélkül, nem is néztek ránk. Az omowók viszont nem tágitottak, fürkészőn méregettek minket.

– Na, én lépek – mondta Loco.

– Nem fog az az ezer dolcsi szétrohadni? – kérdeztem, a bebugyolált fejre mutatva.

– Van még körtepálinkátok? – szólt Loco az omowókhoz. Jacob bólintott.

– Magának is jut belőle, Charlie – mondta az omowo családfő.

– Köszönöm, de most valami szomjoltó jönne jól.

Vízre vágytam, sör lett belőle. Az omowók tornácán a fejkendős asszony nyújtotta át a habzó nedűt, egy pintes krigliben. Időközben gyerkőcök is előkerültek, csendben bámészkodtak nagy fekete szemükkel.

Loco a fogával húzta ki a pálinkásflaska dugóját, nagyot kortyolt a „tüzes vízből”, majd fintorogva lenyelte. A palack tartalmát gondosan rálocsolta a Crawford fejét rejtő csomagra. Ezután az ork elővezette zömök ménjét, kalapácsujjával épp csak megbökte kalapja szélét, ennyi volt részéről a köszönés. Már vágatott is messzire.

Nagyot húztam a korsóból. A kukoricásör zamata simogatta a torkomat.

– Mi történt odafent egyébként? – érdeklődött Jacob.

– Inkább ne akarják tudni – feleltem.

– Szóval maga fejjavadász? – kérdezte egy kis idő után ismét Jacob.

– Többnyire.

– Nem messze innen egy tanyán lakik egy Dylan Brewster nevű alak. Fehér férfi. Időnként ráteszi a kezét egy-egy birkánkra, mondván, az ő földjére tévedtek. Nem veszi tudomásul, hogy ebben az államban szabad legelők vannak, ezt tudjuk igazolni is. Tavaly meglőtte az egyik pásztort. A körmére tudna nézni a fickónak? Nemcsak pálinkában fizetnénk. A gyapjú mostanában egyre kelen-dőbb.

Ismét nagyot húztam a sörből, amit kiadós böffentés követett.

– Meglátom, mit tehetek – mondtam. – Éppenséggel nem rohanok sehová.

Klark Hazatérés

Nagyot sóhajtvá szívta magába a déli fűszerektől ízes tengeri levegőt. Hátrahúzta kámzsáját, és hagyta, hogy a megélnékül szél belekapjon kósza fűrtjeibe. A himbálózó hajótest nyikorgása, a tenger szüntelen morajlása és a sirályok rikácsolása kísérte pillantását. Izgága tekintete mohón falta a látványt, amit soha nem tudott megunni: a „gyöngyös” Edran csodálatos városát, ahogy kibontakozik a parton.

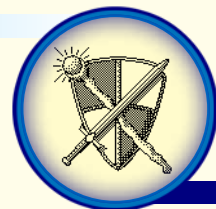
Nem sokkal ezelőtt a hajó már átvakodott a hatalmas, fenyegető szirtek között, amik elválasztják egymástól az északi és a déli vizeket. A Smaragd-tengerre érve a kapitány egy kettévágott kutyatemetet dobott a vízbe. A wigrin hajósok így fejezték ki tiszteletüket Balam, a Hatalmas előtt, és remélték elnyerni jóindulatát.

Az Utazó a hajó orrában állt, és a korlátra dőlt. Mintha ugyan a tekintetével közelebb tudná hozni a partot! Hullámról hullámra, egyik szívdobbanásról a másikra bontakozott ki előtte a mesés gazdagságáról és csodás titkairól híres város fenséges panorámája.

Először mégis az a hatalmas, kupolával fedett oszlop-

csarnok vonta magára a figyelmét, ami a várostól nem messze, egy aprócska szigeten épült Balam tiszteletére. Az ősi templomot soha nem merték bántalmazni, noha Edran számtalan ostromot megélt már hosszú és véres története során. Még az Utazó is, aki maga nem hitt az istenekben, megadta az illó tiszteletet az ősi épületnek. Tudta, hogy az olyan jelenségek, amiket számtalan generáció hite táplál, képesek önálló életre kelni. Mivel finomak voltak kiművelt érzékei, régóta tudta, hogy Balam szentélye valóban eleven entitás. A felfedezés pillanata az elevenjébe vágott, ma azonban már csak úgy élte meg, mint az élet egyik rejtélyét a számtalan közül.

A szentélyről tovasiklott csapongó pillantása. A gigászi kövek, amik a kikötőt védték, városfalként óvták Edrant a tenger ostromától. A hullámtörő felett látszódtak a dombokra és a hegyhátra felkúszó felső város égre törő palotái, valamint a Balam után következő fontosabb istenek templomai. Aranylón csillant meg rajtuk az Égi Ragyogó délelőtti sugara. Edran keverék népe számtalan istent imádott, amik jól megfértek egymás mellett.

A várost uraló épületek valósággal sütkéreztek a Ragyogó sugaraiban, mintha fitogtatnák szépségüket és fontosságukat.

Délről számtalan hajó érkezett, ugyanúgy értékes áruval megrakva, mint északi társuk. A déli szélről dagadó vitorlák segítségével csak úgy hasították a hullámokat, az evezők pedig a navigálásban segítettek.

Az egyik éppen akkora távolságban lehetett a hullámtörőn nyíló bejáratától, mint az Utazó hajója, a Tengeri Táncos.

– Hej, fiúk!

A kapitány öblös, borízú hangja szétszaggatta a hullámok, a hajó és a sirályok keltette zajt.

– Táncoltassuk meg a Táncost! Mutassuk meg a déli kutyáknak, hogy az északi vizeken teremnek a legjobb hajósok! Egy kupa bor és a dicsőség jut mindenkinek, ha hamarabb érjük el a kaput, mint ezek a...!

A hosszú úttól fáradt legénység egy emberként kiáltott fel a kihívás hallatán. Az Utazó mögött egy pillanat alatt mintha felébredt volna a jármű. Kötelek csavarodtak kígyók gyanánt, pattogó parancsszavak hangzottak el, és a gályások bőre alatt megfeszültek az izmok, ahogy gyorsabb tempóra kapcsolódtak. Széllal szemben haladtak, de kapitányuk tekintélye és tudása olyan nagy volt a szemükben, hogy nem kérdőjelezték meg a parancsot.

A Táncos néhány szívdobbanás alatt felgyorsult, orra nagyobb hullámokat vetve kezdte hasítani a vizet.

Az Utazót magával ragadta a kihívás hangulata, főleg amikor meglátta, hogy a másik hajón is megindul a sürgés-forgás. Egyértelmű volt, hogy verseny vette kezdetét a legénységek között. A hajók egyre közeledtek egymáshoz és a kapuhoz, a Táncos eresztékei valósággal recsegték-ropogtak a terhelés alatt, az evezők mellől nevetés és káromkodás zaja hallatszott.

Az Utazó remélte, hogy a versengés nem csap át vérontásba. Nem volt ritka dolog, hogy a „barátinak” egyáltalán nem nevezhető esemény során a győztes fél diadalmamora és a vesztes fél keserősége odáig fajult, hogy a feltűzött legénységek egymás torkának estek. A rivalizáló kereskedővárosok és népek érdekei főleg ezeken az alsó szinteken itatódtak át olyan mély gyűlölettel, amit maguk a kereskedők nem engedhettek meg maguknak.

A Táncos épphogy megnyerte a versenyt, a tengerészek torkát diadalüvöltés hagyta el, ahogy áthaladtak a bejáraton. Az izmok ellazultak, az evezősök fáradtan dőltek a lapátokra. A vesztes hajó legénysége már a korlát mellett gyülekezett, az öklét rázta és fegyvereit lóbálta. Az északiak sem maradtak válasz nélkül, rövidkardok és íjak csillantak meg.

Az Utazó izzadságtól, félelemtől és gyilkolási vágytól búzló szakállas alakok keresztüzében találta magát. Ez már egyáltalán nem volt az ínyére, ráadásul veszélyeztetete az életét. A kámzsa árnyékába rejtette az arcát, és óvatosan hátrébb húzódott. Felidézte magában a hangya képét, amely észrevétlenül halad el bőséges elefántok között, és közben elmormolta a szimbólum szavait. Az utolsó szótag kimondásával végigbizsergett a gerincoszlopán a gyönyörű érzés, amihez egyfajta kellemes utóíz társult. Egyből érezni vélte, ahogy a Ragyogó fénye elkerüli, ő pedig a homályba süllyed.

Ettől kezdve, tudta jól, nem fenyegeti közvetlen veszély, hacsak egy véletlenül arra járó kócska fegyver meg nem találja. Jelentéktelenné vált, mint egy hangya az elefántok között.

A tanult módon összeérintette jobb kezének három ujját. Felidézte magában a Nyugalom Szigete szimbólumot, miközben elképzelte, hogy hús kéz érinti láztól forró homlokát. A következő pillanatban érzelmei lecsillapodtak, indulata, kíváncsisága, feszültsége semmivé foszlott. Nyugodt megfigyelőjévé vált az eseményeknek.

A két hajó már-már súrolta egymást, a tengerészek felkészültek a küzdelemre, amikor öblös hang szakította félbe a szitkozódást. Az Utazó tekintete hatalmas, karcsú, evezők százaival hajtott hadigályára siklott, ami fenyegetően közeledett. Az edrani őrflootta vigyázta a kikötő biztonságát, és készen állt arra, hogy mindenféleképpen fenntartsa az áruforgalom biztonságát.

A Táncos és ellenfele egy pillanat alatt szétváltak. A fegyverek eltűntek, a tengerészek siettek a dolgukra, a hajók pedig, mintha mi sem történt volna, folytatták útjukat a part felé. A gálya biztos távoból követte őket, fedélzetén több katapulttal, tűzköppövel és íjászokkal, néma testőr gyanánt.

Az Utazó kilépett a jelentéktelenségből és elengedte az érzelmeit, amik tavaszi napfénytől nyaldosott jégcsapként olvadni kezdtek. Élvezte, ahogy eltölti a melegség, egyszer-kétszer végigbizsergett rajta az erőszakosan elvégzett változtatás utóhatása. Nagy levegőt vett, és ismét átadta magát a most már teljes pompájában kitarulkozó város látványának élvezésének.

A kikötőben hajók nyüzögtek százzszámra. Déliek, északiak és nyugatiak, az edrani hadigályák kivételével valamennyi öblös kereskedelmi hajó volt. Némelyek távoban voltak, mások, nagyon sokan, ezek helyére próbáltak bevicikélni. Az egész egy bizarr, vízi hangyaboly benyomását keltette. Az Utazó fülét megütötte a távoból a városi szokavalkád első, szélről cibált foszlánya, és széles mosolyra nyílt a szája örömeiben.

Néhány órával később, amikor a Ragyogó már magasra hágott az égen és szüntelenül dobálta a világra izzó dárdaikat, a Táncos befészkelte magát a móló mellé. Az Utazó kifizette az útiköltség második részletét (az elsőt még az indulás előtt nyomta a kapitány kezébe), búcsút intett a Táncos legénységének, és a magához vett könnyű batyúval lelépett a hatalmas kövekből összeillesztett rakpartra.

Várt néhány pillanatig, szokta a talaj mozdulatlanságát, és mélyeket szippantott az igazán fűszeres levegőből. Fahéj, szerecsendió, szegfűszeg, bors, sáfrány és megannyi ismerős illat tolakodott az orrába, mint figyelemért versengő gyerekek. Aztán ezt az illatorgiát valósággal szétzúzta a minden kikötőre jellemző halszag, ami nyomban uralkodóvá is vált.

Aztán jöttek a hangok, az emberi hangok... Tucatnyi nyelv színes kavalkádja, a lüktető zsongás, mely mély, mint a tenger, s melyből magasra törő hullámként csap ki egy-egy erősebb kiáltás, figyelmet követel magának, majd elerőtlenedve visszahullik. S a színek... A világon létező összes szín összes árnyalata, emberek és állatok, bőr, szövet és fém, fény és árnyék, fehér, barna és sötét bőr, szemek villanása... Azután a szájszag és mosdatlanság bűze,

amik a hosszú utazást követően úgy hatottak az Utazó száraz lelkére, mint édes, hűsítő balzsam.

Magasra fűzött sarujában végigbaktatott a kikötőn. Menet közben félre-félreállt, amikor teherhordók, katonák vagy tengerészek egyedül önmaguk dolgával foglalkozó csapata vánszorgott, menetelt vagy caplatott el mellette. Izzadt, forró testek értek hozzá, a tömeg sürgött-forgott körülötte, és ő úgy örült minden egyes érintésnek, mint gyermek az anyja bőrének. Mert hazaérkezett, és ez a hely legyen zajos, mocskos vagy nyüzsgő, mégiscsak az a hely volt, amit szülőotthonának nevezett.

Hátra csapta a vállán az egyszerű gyapjúköpenyt, így a tunika által takaratlan, izzadt testrészeit egyből hűteni kezdte a szél.

Az egyik sarkon jobbra kanyarodott. Magas raktárepületek közé szorított szűk utcába ért, ahol végre árnyékot talált. A jól láthatóan elhelyezett és alaposan felfegyverzett harcosok, a Hűségesek által védett hatalmas épületek nyitott kapuin ki-be jártak a népek, a Családok munkásai és az egy napra felfogadott bérmunkások. A falakat a Családok jelképei díszítették. Ki-ki vigyázott a sajátjára és az övéire. Ezen a környéken nem lehetett találkozni a városorséggel, ami egyébként is köztudottan és felháborítóan korrupt volt.

Az Utazó végigsétált a közön. Feltűnően nem nézelődött, de még így is magán érezte a Hűségesek tekintetét, miközben elhaladt a raktárak előtt.

Az utolsó épület után széles, poros keresztutca következett, ami elválasztotta a Kikötőt a Várostól. Sietős lovasoknak és kocsisoknak, valamint dologtalan gyalogos népek céltalanul lődörgő csoportjainak adott helyet, akik hangosan és magabiztosan társalogtak minden olyan témában, amiről fogalmuk nem volt. Az Utazó jól ismerte ezt az emberfaját, hiszen gyerekkorában a társaival maga is ott lődörgött közöttük.

Ahogy elhaladt a hangos és látványosan gesztikuláló emberek között, nem tudott elnyomni egy mosolyt. Végül valósággal magába szippantotta egy sötétnek tűnő, emeletes bérházak által keretezett utca, ami, tudta jól, a maga kanyargós és látszólag kiismerhetetlen módján a Központba vezetett, ahol összekapcsolódott a város kapuihoz vezető utakkal.

Itt érezte igazán otthon magát! Itt vált csak zsúfolttá a tömeg, fojtogatóvá a késő délelőtti por és majdnem elviselhetetlenné az emberi bűz. Férfiak és nők, öregek és gyerekek, tisztességesek és becstelének siettek a dolguk után, beszélgettek, siettették vagy töltötték az időt és nézelődtek. Az utca mindkét oldalán megannyi árus, meszterember, írnok, szónok, orvos, varázsló, jóvendőmondó, próféta, ledér hölgy, fiatal gyerek, pap és miegymás hirdette magát, szaktudását, igazságát, és a bábész tömegek hol itt, hol ott álltak meg egy-egy percre, hogy azután a tudás némi morzsáját felcsipegetve arrébb állva ismét újdonságokat halljanak. Itt-ott verekedés tört ki, aminek számtalan indoka lehetett, és miközben a közelállók igyekeztek szétválasztani a küzdő feleket, mások biztatták őket, vagy éppen nevettek rajtuk.

És ezt a nyüzsgő, lomhán vánszorgó, fojtó és zajos tömeget a nappal minden órájában működő olcsó kifőzdék etették és itatták, miközben a messzi hegyekből cso-

dálatos márványkövekből faragott kutakhoz vezetett forrásvizek hűsítették és látták el frissítővel.

Az Utazó sokáig gyalogolt az időnként alig észrevehetően, máskor szinte meredeken emelkedő utcán. Csak úgy szívta magába az élményeket, amik összekeveredtek a feltoluló emlékekkel arról az időszakról, amikor utcagyerekként tengette értéktelen életét. Végül egy kútnál megmosta az arcát és a nyakát, és leült egy kicsit, hogy megpihenjen. A lassan delelőre járó Égi Ragyogó kegyetlenül sugározta az emberekre fénylő dárdáit. A nép kisebbik része lassan, szinte észrevétlenül az egyre kisebbedő árnyékokba húzódott, míg a legtöbben hazatértek a déli pihenőre.

Legszívesebben az Utazó is lepihent volna, de szeretett volna még ma elérni a céljához, ezért nagy sóhajtással felállt és folytatta az útját. Bár hívogatták a söntések, jobb ételre vágyott, ezért feljebb caplatott néhány utcányit.

Egy kisebb téren, ahol több utca futott össze, a Goromba Fehér Párduca nevű helyre tért be, amit jól ismert. Az Utazó fáradtan lezöttyent egy asztalkához. Az utóbbi napokban csak szárított húst, kétszersültet és aszalt gyümölcsöt evett, úgyhogy alig várta, hogy végre megtömjé magát valami rendes étellel. Ropogós zöldségeket és forró birkaragut falt, és vizezett bort ivott hozzá. Első éhe elvérese után lassított, és bámulta a terasz korlátján a déli melegben lankadt szárnyal, csüggedten ülő legyeket.

Lassú, kimért, begyakorolt mozdulatokkal egy szőke parókát viselő, fehérre meszelt arcú nő közelített felé a kurtizánok hagyományos vörös köpenyében. Az Utazó határozott fejmozdulattal a tudtára adta, hogy érdektelen, így a nő visszaült a helyére az egyik asztalhoz a társai mellé. Eljött az ideje a távozásnak. Az Utazó felhajtotta maradék savanyú borát és folytatta az útját.

Alig néhányan lézengtek a tikkasztó forróságban. Az utcák folyamatosan emelkedtek, ahogy az Utazó egyre feljebb hágott a város központját alkotó dombra. A lapály illatokkal terhes, áporodott levegőjét friss váltotta fel, a bérházak helyét pedig a Családok fallal körülvett palotái és templomok vették át.

A hatalmas, gúla alakú épületegyüttesek mint hegyek emelkedtek a magasba és vetettek sötét árnyékot. Az Utazó tudta, hogy a magas falak mögött virágzó kertek, csobogó szökőkutak, ligetek, ritka állatok és növények találhatóak, valamint mérhetetlen mennyiségű rabszolga, szolgál és harcos. A Családok voltak Edran urai, összesen tizenketten, és együtt alkották a Tanácsot, amely a város ügyeit intézte.

A templomok különféle stílusban épültek. Voltak közöttük hatalmas és kisebb oszlopcsarnokok a régi hagyomány szerint, gúla alakúak a déli, valamint nyitott, tágas, teraszos épületek a nyugati isteneknek. Néhol csak egy-egy egyszerű oltár állt a kisebb vagy egyszerűbb, áldozatot nem követelő égi hatalmak részére, háttérben az őket szolgáló papok otthonaival. Néhány vallás valóságos hadsereget tartott fent, hogy kiszolgálják az isteneket, más istennek elég volt egyetlen dísztelen oltár.

Az Utazó egyre feljebb hágott a templomok és paloták között, míg az utcák véget nem értek és csak az épületegyüttesek közötti tereken lehetett járni. Néhány helyen ódon, az oszlopos stílusban épült romok látszottak, míg

annak a dombnak a tetején, amelyre az Utazó is tartott, hatalmas kövekből emelt, oszlopos épületegyüttes maradványa terpeszkedett. A leromlott és kiégett emlék – Ős-Edran királyi palotája – régi dicsőségére emlékeztetett. Bár a legnagyobb domb tetején emelték, a körülötte emelkedő gúlák árnyékában már nem is látszott messziről. A romokat senki nem merte megpiszkálni, nem annyira félelemből, mint azért, mert nem volt senki a városban, aki akkora hatalomra tehetett volna szert, hogy egyeduralkodó váljon belőle.

Az Utazó megállt egy pillanatra a rég beomlott kapu maradványai között. Jobbjával megérintette az egyik ősi követ. Megnyitotta különleges érzeit, és magába fogadta a hely nem kevésbé érdekes hangulatát, amelyben összekeveredett a pompás régmúlt a keserves közelmúlt érzeteivel. A hely emlékezett: a kövek meséltek azokról az időkről, amikor fény és diadal járta át az általuk alkotott termeket, és azokról a napokról, amikor hódításra és bosszúra éhes kezek tüzet és vasat emelve rájuk lerombolták azt a szépséget, amit oly hosszú időn át őriztek.

Az Utazó némán, a kolosszális emlékmű ódon történetétől megindulva ismét elmélázott azon, hogy vajon tényleg csak a lehetőség hiánya miatt nem nyúlnak hozzá a palota romjaihoz, vagy a hétköznapi emberek is éreznek valamit abból a fenségből, ami még most, maradványai-ban is árad az impozáns kövekből?

Megsimogatta a követ, majd felhágott egy romos falszakaszra, és így a város legmagasabb pontjára ért. Letörölte homlokáról az izzadságot, és körülnézett. Lent, délnyugaton, amerről érkezett, a tenger pompás zöldje ragyogott. Délen, ameddig a szem ellátott, sziklás part kanyargott, megszórvva apró halászfalvakkal, bárkákkal, szántóföldekkel, olajfa ligetekkel. Keleten egy hegylánc, a Kerek-hegyek legnyugatibb nyúlványa emelkedett, szelíd lankáin tanyaépületek és szőlőültetvények sorakoztak.

Ennek a hegynek a legvége, mint egy kicsike ujj, a várostól északra ért véget. És azon, mint egy délibáb, a két tengert elválasztó szirtek közül a keletin, egy, az utazók által csak sejtett jelenség sejtett; fakón, alig észrevehetően épületek illúziója billegett a levegőben, talán csak káprázat, annyira gyenge, hogy a felismerést követően le is siklott róla az óvatlan tekintet. Az Utazó azonban tudta, hogy mi van ott, ahogyan azt is tudta, hogy még neki is összpontosítania kell, ha látni akarja az Iskolát, a világ középpontját, azt a helyet, amely valóban észrevehetetlen az avatatlanok előtt.

Ugyanúgy, ahogyan ő maga is azzá vált a hajón.

Nagyot sóhajtott, amikor megpillantotta második otthonát. Ellenállhatatlan honvágy lett úrrá rajta. Ha Edran csodálta és szerette, mint az anyját, akkor az Iskola volt a szeretője: az ellenállhatatlan, a csábító, a gyengéd csókra hívó. Nem is időzött tovább. Lemászott a kövekről, és a puszta látványtól erőre kapott lábaival lesietett az északi oldalon, el a paloták és templomok között, lassan beleolvadva az egyre hosszabbodó árnyékok által előhívott emberek megélt, különleges tömegébe.

Már mélyen a tenger felett lebegett az Égi Ragyogó, készülve bárkára szállni, amikor az Utazó kilépett az északkeleti kapun, amely a Kerek-hegyek lejtőiről érkező kereskedőket, karavánokat és nyájak sokaságait várta

minden nap. Bár még messze volt a sötétség, meg kellett szaporáznia a lépteit, ha éjszakára haza akart érni.

Észak felé már nem voltak falvak, kiépített vagy kitaposott utak, csak egy alig kivehető ösvény, amit az Iskolában élők és társzekerek tapostak ki egy kanyargós, alig lépésnyi szélességű patak mentén. Az Utazót felélénkítette az estével közeledő hűvös levegő, és fáradt, ugyanakkor gyalogláshoz szokott lábaival szaporán vette a mérőföldet.

Hamarosan meredeken emelkedni kezdett a lába alatt a talaj. Az emberi láb által taposott ösvény vaskos törzsű paratólgyek, terjedelmes lombú szelídgesztenyék, arany virágot termő akáciák és magasra nyúló cédrusok között kanyargott. Az Utazó a fákon kívül temérdek ismerős és hasznos növényt fedezett fel: boróka, mirtusz, rozmarin, zsálya, varjútövis, kakukkfű és megannyi gyógy- és fűszernövény burjánzott az emberi kéz által érintetlen természetben.

Most már érezte az Iskola jelenlétét, céltudatosan haladt felfelé. Tudta jól, hogy azok számára, akik hivatlanul érkeznek, ez az ösvény észrevehetetlen, ezek a tájak érdektelenek, lesiklik róluk a tekintet. De ő, aki hosszú éveket töltött a szürke falak között, még ilyen hosszú idő után is biztonságosan feljuthat az ősi mágia által védett falakhoz.

Egy idő után kettévált az ösvény. Az egyik ága jobbra tért el, és kényelmes ívben kanyargott felfelé, míg a másik szinte meredek kaptató egyenesen haladt a célja felé. Előbbi az Iskola eltartásához szükséges élelem és egyéb eszközök biztonságos célba juttatása végett létezett, míg a másik gyakorlóterep és kihívás is volt egyszerre.

Az Utazó nagy levegőt vett, és nekirugaszkodott a kaptatónak. Lába minden egyes lépésnél ismerős támasztékot talált, ujjai jól emlékeztek a fogódzókra.

A fák egyre hosszabb és sötétebb árnyékot vetettek, és az Utazó már-már megbánta elhamarkodott döntését, amiért a gyorsan beköszönő alkonyatban, egy egész napos fárasztó gyaloglás végén még megkockáztatta a mászást. Azonban szerencséje volt: hamarosan ismét lankásabb lett az ösvény, és kijutott a kopár teraszra, amin alig néhány lépésnyire tőle ott emelkedett a magas fal, minden evilági titok őrzője.

Felért a világ tetejére.

Ragyogó tekintettel és hálás szívvel itta magába a barátságos kövek látványát. Mintha maguk az építőkockák üdvözölték volna, furcsa hangot hallott; nem a fülében, hanem a szívében.

A falon hatalmas, kétszárnyú kapu terpeszkedett, egyszerre a bezártság és a nyitottság jelképe. Az Utazó azonban nem ehhez, hanem a mellette található egyszerű ajtóhoz sietett. Ezt más nem, csakis egy, a művészetben jártas sziddar vehette észre.

Az ajtó elé érve kinyújtotta a kezét és három határozott koppantással jelezte, hogy bebocsátást kér.

Alig néhány szívdobbanás telt el, és az ősi ajtó megmozdult befelé.

Egy alig pelyhedző álló ifjú állt a túloldalon a dómiszok kékre festett, egyszerű gyapjútunikájában. Nem ismerte.

Az ifjú azonban meghajolt.

– Légy üdvöz, mester! – szolt, és félreállt az útból.

Petya

Hogyan nyírjunk ki egy macskát

A macskák miről álmodnak? Természetesen az egerekről. Mégis mit gondol az egyszeri cicatulaj? Hogy róla álmodik? Hát kérem, marhaság! A macska, az macska! Annak természete van! Az a gazdi, amelyik cicát választ, tán nem tudja, milyen önző állat is a macska? Cuki, mert szőrös, aranyos, mert dorombol, és azok a szemek! Ja! Azok a szemek, amik ölni tudnának! Pusztán, mert...? Mert csak! Mert annak természete van, ha mondom!

Önző, mert kisajátít. Becsicskít.

És amikor a gazdi már magától simogatja, babusgatja, az annak a jele, hogy megtört. Onnantól bújik a számító kis rohadék! A kéz alá, ami enni ad neki. Hadd cirógassa azt a jó testét neki, addig se pazarolja másra az idejét.

Így idomít!

Na de amíg álmodik... Addig is a hasán jár az esze. Meg a szeszélyein, mint a civódás, a viaskodás, a játék, a bujaság, a kéjelgés, minden, ami kielégítheti feslett ösztöneit. Aztán felkel, megmosakszik – mert ugye mi másra jó a reggeli előtti idő, ha nem arra, hogy a sok piszkot, amit álmában magára szedett, lecsutakolja – és azt mondja: Miau! Ha van gazdi, ha nincs. Nyávog! Miért? Mert belekürtöli a világba, hogy itt vagyok, gyertek, ha akartok valamit, mert reggelizni megyek és ha akkor zavartok, kaptok a pofátokra! Házi cicáról beszélek, tudják, az a szelídített fajta, amelyik évente kipusztít egy vármegyei madarat. Képzeltetik, miből vedlett tömeggyilkossá.

Felkel, nyávog, zabál. E szentháromság kifejezi démoni bensőjét. Mert, kedves velem egyetértő, immár végérvényesen beláthatja, mennyire igazam van! Ez maga az ördög! Aranyos kiscica külsőt ölt, és berágja magát az ember szívébe! Ott ül, pöffeszkedik, míg kitelik az ideje. Mind a kilencszer! Az ember olykor vetné le magáról, mert nehéz, viszket tőle a bőr, bűdöset szarik és szétkeni a képén, azzal a nyelvvel nyalja pofán a gazdit, tehát vetné, szedné, tépné lefele magáról, mint az ázott ruhát... De nem lehet! Nem, mert olyan cuki...

Föl kell vértézünk magunkat a sátánnal folytatott harc-

ban! Egy pillanatra se szabad lankadnia éberségünknek, kedves követőim, különben győznek! A macskák! Mind! És így a sátán!

Ezt természetesen nem hagyhattam. Az emberiség üdvéért ezért ellátogattam egy menhelyre és kiválasztottam egy cuki, szőrös, puha kiscicát... Jézusom, dehogy! Pont, hogy nem az!

Megdelejez!

Biztosítottam az állatmenhely dolgozóit feltétlen állatbaráti szeretetemről. Ami részben igaz is, tekintve a kutyákat. A kutyák tényleg cukik. Hogy miért nem vittem haza inkább egy kutyát magammal? Hát még mindig nem értik, mi forog kockán? Egy jobb ügyért dolgozom, fáradhatatlanul, törhetetlenül!

Hazavitettem. Becézgettem, hogy elnyerjem a bizalmát, de túljárt az eszemem! Rögvest odapisált a nappaliba! Megjelölte a területét! A piszok, a piszok, a piszok... De ahogy látom tapicskolni a kis finom mancsát a nagy sötét folt közepén, egyszerre elszáll a haragom. Elszállt minden korábbi gondolatom, ítéletem, cselekvési vágyam. Csak néztünk egymás szemébe és ő azt mondta: Miau!

Akkor határozta el, hogy aznap este megöli...

És ahogy már tetszenek tudni, feltétel nélküli híveim, a macskák egerekről álmodnak. Főleg. És olyankor, ahogy ez a horpadó, szuszogó kis kupac is itt előttem, ez is békésen dédelgeti vadász, predátor mivoltát. Lankad az éberség, ilyenkor kell cselekedni... Lassan közel kell hajolni hozzá a sötétben – mert fontos a fényforrás teljes hiánya, nehogy felriadjon. Mutatom. A nyakszirtet óvatosan kitapogatva, itt, az izomrostok gyűrűjében, ahol grabancon lehetne ragadni – DE NEM OTT RAGADJUK MEG! –, onnan kicsit, ha jobban szorítjuk megérezzük a lüktető vénát. Á, igen! Erős, magabiztos véna. Ugyanilyen erővel és magabiztossággal nekirugaszkodunk és befejezzük, amit elkezdünk!

Befejezzük ezt a hülyeséget.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

62. fejezet

Alsódombi Menyus, aki átjárt a világok között írta Trux Béla

Arról nem szól a történet, hogy ezután mi hangzott el, és mi történt Menyus és a varázsló között. Mindenesetre Menyus megváltozott. A kezdeti szárnypróbálgatásokat követően belevetette magát az új lehetőségekbe. Habzsolta az alternatív világokban reá váró életeteket. Ezeket nem sorolnám fel újra, valahol fentebb már ejtettem róla néhány szót. A lényeg a lényeg: Menyus felelőtlenül és nemtörődömmé vált, minek hatására a külső szemlélő számára úgy tűnt, hogy ez a valaha széplelkű fiú bizony gonosszá változott.

Például, amikor egy bankrablást követő harmadik héten lefűlelték a városi rendfenntartók, nemes egyszerűséggel átlépett a világok között, és hopp! Máris máshol volt, másik dimenzióban. Más idők, más szabályok, más népek.

Csak a város volt ugyanaz. Na és persze maga Menyus.

Ez volt az egészben a legszebb. Száz és száz életet élt meg napok leforgása alatt, és ha beleunt az egyikbe, hát bármikor odébbállhatott.

– Ez az élet való nekem! – rikkantotta alkalmi életében, ahol éppen a város egyik híres-hírhedt bordélyának tulajdonosaként élvezte a hely nyújtotta szolgáltatásokat.

A következő hajnalon mégis a híd lábánál pecázva találták a felkelő nap első sugarai, mert midőn egyik világból a másikba lépett, előző énjének minden baját is képes volt maga mögött hagyni. Jelesül a gyötrő macskajajt is, ami elől inkább a pihentető pecázásba menekült. Számára csupán két lépéssel arrébb, mégis, világokkal távolabb.

Ilyeténképpen Menyus hamarosan rájött, hogy aludnia sem kell. Valahányszor csak elfáradt egyszeri testében, lépett egyet a világok között, hogy üdén nézzen egy új életben reá váró lehetőségek után.

És ezzel kezdődtek a bajok. Ekkor történt, hogy a világban, ahol korábban csak emberek éltek, feltűntek az első goblinok. Az elfek városából – amit

abban a világban Tucatnyi nevű városnak neveztek – egy egész utca csúszott át az orkok honába.

Mert Menyus szabadjára eresztett képességei valamiképpen összekuszálták a világokat. Mire a Varázslók Tanácsa észbekapott, már minden a feje tetején állt. A Tucatnyi nevű városból Száznevű lett, és menthetetlenül összekeveredtek a különböző kultúrák. Ha az ember sétálni indult az orkok Groarh nevű utcáján, mire a végére ért, már elf muzsikaszó és dalos pacsírták éneke kísérte a lépteit a Szomorúfűz sétány ligeteiben. A királyi palota az emberek honában állt, máskor meg nem is létezett király, mert a városban köztársaság uralkodott. Lehetne még sorolni, de minek? Száz és száz mesét ismerünk a városról.

A mi történetünk – vagyis Menyusé – pedig éppen ott ér véget, ahol elkezdődött, a Csőracsavaros farkú bikához címzett talponállóban. De, mint azt hamarosan láthatják, a valódi mese ezzel kezdődik csak igazán!

A talponállóban végrehajtott rajtaütésen négy varázsló-ügynök vett részt. Az akciót egy idős mester koordinálta, fiatal novíciusának társaságában. A mester feladata volt Menyus leszerelése, míg a novícius álcamágiája biztosította, hogy mindegyik senki ne figyeljen fel. A feladat veszélyes része a bűbájszelídítőre esett, akit azért hoztak magukkal, hogy az esetlegesen elszabadult varázslatokat semlegesítse. Rajtuk kívül pedig jelen volt még egy full-kontakt specialista harci mágus – csak úgy, a biztonság kedvéért –, aki fiatal felszolgálólánynak álcázta magát.

Egy pillanat alatt lezajlott az egész. Maguk az események szót sem érdemelnek, mert a jelenlévő vendégek – Menyust leszámítva – semmit nem érzékeltek az egészből. Miközben Menyus abban a hitben volt, hogy támadói elől sikeresen eliszkolt egy párhuzamos világba, valójában egy rézpénzbe zárva raboskodott, az elméjére ható virtuális-valóság-varázs örök fogságában. Bár, ha az ő szemszögéből vizsgáljuk a dolgok állását, mégiscsak egy párhuzamos világba került.

– Első perctől mondom, hogy ez a Vertigo veszélyes varázsló – mondta az öreg mester, és az érmét megpörgette az asztalon. – Már akkor le kellett volna tartóztatnunk, amikor visszautasítottuk a téridő görbületi szabadalmi kérvényét. Mondtam, hogy bajt fog még keverni, de senki nem hallgatott rám! Nagyon finom volt a söröcske, kedves kisasszony! – közölte

a melléjük lépő felszolgálóálcás harci mágussal, aki összeszedte az asztalról az üres korsókat. – Ez a magáé. Vigyázzon rá, süllyessze jó mélyre!

A lány elvette a Menyus-érmét, és a dekoltázsába rejtette. Pukedlizett egyet, majd a következő pillanatban már nem volt sehol, eltűnt a bűbájszelídítővel egyetemben.

– És mihez kezdünk most? – kérdezte a novícius. – Elkaptuk Vertigót és begyűjtöttük ezt a Menyust is. De mi lesz a várossal? Ki fogja kibogozni az összeérő világokat?

Az öreg varázsló felállt, és a fejébe nyomta a kalpagját. Talányos mosollyal vállat vont, és ennyit mondott csupán:

– Senki. A város kívül rekedt téren és időn. Menthetetlen. Játzótere lesz minden eszement szerencsevadásznak, és helyszíne lesz minden örül kísérletnek és veszett történetnek, amit csak képes rászabadítani az írói képzelet.

63. fejezet

Könnyebb utolérni a hazug törpét, mint a sárga macskát

írta Vihartáncos

Kókuszpók a helyére illeszti az utolsó falevelet is, ezzel késznek nyilvánítja a munkáját.

Összeütögeti a tenyereit, mint ki jól végezve dolgát, rázza le a port, majd csipőre tett kézzel megszemléli a művét. Ímhol, minden készen áll.

A vörös macska kíváncsian figyel a válláról. Életösztöneinek híján lehet, máskülönben nem ücsörögne ott oly nyugodtan.

- Pardon - mondja neki a varázsló, és kisimogat belőle egy maréknyi szórt. A macska kedveskedésnek veszi és hangos doromboláshoz lát, miközben a setét mágus szerteszét fújja a helyiségben a szálakat.

Nézi, ahogy lassan lebegnek a térben. Lebegnek és sohasem érnek földet.

- Pompás! - derül fel. - Gyere, kisbarátom, ideje viszsza kapnod a valódi bőrödöt!

A cicus elnyávozza magát, egyetértése jeléül.

Nanáhog. Kínkeserves vallatása okán kénytelen volt bevallani azt is a varázsló kinézetű varázslónak, amit nem mondott el az Elan nevű futóbolondnak. Azt a nyenyerét hallgatni a nyekereggető istenség előadásában! Még a száz éve holt vámpír is újra lefejeztetné magát, könyörögve kérve, hogy előtte a karót ezúttal a fülein keresztül döfjék át.

Most viszont hamarosan újra törp-önmaga lesz. Újra csenhet, csórhát, ehet-ihat, de legfőképp: kártyázhat.

És nem kerül fel a bőre annak a borzasztó kandallónak a falára!

64. fejezet

Egy korty levegő

írta Craz

Ha teleportálok, valahogy eltűnik egy korty levegő.

Mielőtt átlépnék a térkapun, mindig veszek egy mély lélegzetet. Amikor megérkezek, újra. Nem tudom, hová tűnhet, talán mindörökre elvesz a világból.

Most is, amint visszaértem a Szolgáltatóház titkos fogadófülkéjébe, reflexszerűen vettem egy nagyot, talán nagyobbat a kelleténél. Kissé forróbb volt a levegő és a talaj, ott, a kapu túloldalán.

Elégedetten mosolyogtam a kezemben tartott pergamenre nézve. Jobb szélén egy kicsit véres lett, de ez nem számít. A lényeg, hogy ezt a küldetést is teljesítettem. Bár nem sétagalopp-könnyedén. Csupa feldeírítás, sziklamászás, csapdakeresés, később egy kis bajvívással fűszerezve. Utána pedig gyors iramú, szervezett visszavonulás. Lefele a napfényes domboldalon ez az iram még inkább gyorsult. Bár ezt mások talán menekülésnek neveznék. De persze megfelelő kondíciómnak hála, most sem értek utol.

A rendszer jelezte érkezésem, így nem kellett sokat várakoznom, már nyílt is az ajtó a szemközti falban.

– Tudod, mi ez? – kérdezte a belépő alak a kezemben tartott tárgy felé bökve. Egyszerű ruhát viselt, aki nem tudta kilétét, nem sejtette, mekkora hatalommal bír e falak között.

– Gondolom, minden újsütetű kalandozó álma, egy térkép. Valaminek az alaprajza, ami valahol van... Most éppen a kezemben, rajta ikszek, titkos járatok, meg még titkosabb jelek. Egy kis csicsás pergamen, amit csak meg kell fejteni, s egy könnyed csetepaté után már öledben is a kincsesláda. Jobb esetben egy csinos hajadon is a toronyszobából.

– Ne légy ennyire cinikus, Craz! – csóválta a fejét Nyakonöntő, de mintha fényt láttam volna csillanni szemében. Szerintem valamilyen hasonló válaszra számíthatott tőlem, hiszen ismert már egy ideje.

– Megkapom a jutalmam?

– Persze, hiszen megígértem. Mit szólnál, mondjuk a holnapután estéhez?

– Szóhoz se jutok. Mert akkor nincs akkora forgalom, így kevesebben lehetnek tanúi leégésemnek – közöltem az észrevételem, de csak vidám nevetést kaptam válaszul.

Alig egy órával később leültem kedvenc asztalomhoz, és kértem egy kupa bort. A terem úgy félig lehegett tele, ezzel az állapottal nemsokára a vörösbort tároló ivóalkalmatosság is azonosult. Elgondolkodva forgattam kezemben a kupát, gyönyörködtem az ital és a fény játékában, a fából készült kehely faragásában. Egyedi darab volt.

Mint majdnem minden bennfentes, tudtam, honnan származik. Egy eldugott hegységnek egy eldugott kis völgyéből, ahol szorgos kezek hozták létre. A sötét fából faragott tulajdonképpeni kis szobor egy sárkányt formázott, amint éppen levegőbe emelkedik. A függőleges sárkánytest volt maga a pohár szára, a még földet súroló farok a talpa, és felül, az összehajló szárnyakba lehetett az italt tölteni. Tökéletesnek láttam, már-már vártam, hogy megmozdul a bestia. Minden egyes pikkelyét meg tudtam volna számolni, de ehelyett inkább ismét kortyoltam a borból.

Hihetetlen, egyes törpék milyen tökélyre tudnak fejleszteni bizonyos képességeket. Ugyanakkor nagy eséllyel bajba jutnak lakókörnyezetüktől akár csak pár mérfölddel eltávolodva.

Elmosolyodtam, mert eszembe jutott egy Sárkányszikla nevezetű törpe szobrász, akit én menttettem ki egy sebes sodrású, és legalább térdig érő hegyi patakából. Persze ez neki halálközeli élmény lehetett. Nem is értem, miért mondogatta később, hogy inkább hagyta volna vízbe fulladni, akkor jobban jár vele. Pedig csak néhány szívességet kértem tőle viszonzásul, mint ünnepelt életmentő.

Például egy méretes ládát, ami most is a szobám sarkában szunnyad. Persze nem egyszerű láda, hanem mesterien kifaragott. Mivel a Sárkányszikla nevezetű törpe készítette, nem nehéz kitalálni, mi lehet a díszítő elem. Persze sárkány. Meg szikla. Vagyis egy sárkány, amint egy sziklacsúcson ülve éppen valami fontosat tesz. Biztosan az élet értelmén mereng nagy bölcsen a távolba bámulva. Egy-két részeg estémen megpróbáltam szóra bírni. Hasztalan.

De a ládám nem csak ezért olyan különleges, speciális védőrendszere is van. Vicces, mert csak kisebb testi fenyegetés kilátásba helyezése után árulta el mibenlétét az a makacs törpe. Hát nem egy egyszerű dolog. Kész rituálé kinyitni, speciális mozdulatok sora. Ráadásul nekem még ennyi se volt elég, szereztem hozzá mágikus védelmet is. Persze egy máskor megmentett varázsló szívességéből.

Már csak tartani kéne benne valami értékeset.

65. fejezet

Ahová lépek, árny terem

írta Vihartáncos

Elan fut. Szorosan a sarkában vannak. Amint kilépett az újabb árnyékból, egy sor lövedék csapódott bele a téglafalba. Azonnal a nyakába kapta a lábait, végignyargalt a piacon, majd kirohant a széles főútra. A folyamatosan körülötte füttyülő lövegek viszont visszakergették a sikátorokba.

Megpróbálja kicselezni az üldözőit, de mintha pontosan tudná, merre fog felbukkanni.

Közben nem feledkezik meg a sebről sem a tenyerén: ha már az életéért futkos, legalább jó irányba tegye. Akár egy iránytűt a lányhoz, úgy követi vére zúgását, utat mutatva vele futnak versenyt az árnyak.

Leugrik egy lépcsősoron, de elszámítja a lépést és nekitántorodik a falnak.

Nincs lehetősége káromkodni, tüstént átesik rajta.

Megsebzett tenyerét fájdalmasan égeti az a vörös sáv, amiben megkapaszkodik.

Alatta a mélységes sötétség terpeszkedik, de a férfi egy percig nem töpreng azon, hogy honnan tudja, hogyha lezuhanna, soha többé nem kerülne elő.

Azon sem gondolkodik hosszan, miért oly ismerős neki mindez.

A sávon túli kiáltások ugyanis elfeledtetik vele a pokoli fájdalmas sebet is.

Amennyiben a majom dilettáns, pluszban izületi gyulladással, úgy egy efféle majom kecsességével csimpaszkodik végig a vörös sávon, hogy egy lobotómiaiás gekkó ügyességével felmásszon a stabil talajra. Valami kiröhögi. Aztán másvalaki fájdalmasan felordít.

A ráfelelő szörnyüvöltéstől azonban kishíján visszazuhan. Ezt a hangot nagyon régen nem hallotta már.

És most sem akarta meghallani.

Azonnal a hangok irányába iramodik, hogy belesöpöngjen a világ legfurcsább verekedésének legkelősebb közepébe.

66. fejezet

Hétköznapiak délutánja

írta Craz

Két ember ült a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház nagytermének egyik sarokasztalánál, csillogó szemmel figyelték a nyüzsgő forgatagot, ami itt egy szimpla hétköznapiaknak számított. Aznap nem tartottak nagyobb rendezvényeket, csak két kisebb

koncert zajlott a pinceteremben és hátul, a vendégházak előtti téren, az egyik különteremben pedig két tucat dombitörpe rendezte a szokásos kétheti kártyabajnokságuk esedékes fordulóját. Oda mondjuk a felszolgálók is gyakran fordultak, söröskorsókkal megrakott tálcákkal. A dombitörpéknek ugyanis saját nézetük szerint igazságos bajnokságuk volt, mivel félóránként, aki éppen nyeresre állt, a parti közben megivott plusz egy korsóval. Érdekes módon e szabály ellen még egyetlen résztvevő se tiltakozott.

A nagyterem sem telt meg zsúfolásig, több üres asztal is állt elszórtan, és a hosszú pultnál is akadt számos szabad ülőhely a negyvenkettőből. Kevesen tudják, miért is negyvenkét személy számára elegendő hely található az italokkal rogyásig megrakott polcsorokkal szemben. Huk, a barbár barbár szerint babonából. Igaz ő nem ismeri azt a torokszorítás történetet. Nem, nem saját kéz általi fojtogatásról esik benne szó, az elkövető egy bizonyos messzi világból származó alkoholkülönlegesség, minek elfogyasztása után szem nem marad szárazon, lehelet megszegik, valamint a gége is nagyobb mértékben károsulhat. Néhány éve Nyakonöntő le is vette az itallap kínálatából, mert kisebb százalékban az arra érzékenyebb lelkeknek kellemetlen mellékhatásokat okozott. Egyesek egyenesen hallucináltak az ital elfogyasztásakor, magukhoz tértük után szörnyű látomásokról számoltak be, mármint aki nem vesztette el ideiglenesen a számolás képességét. Valaki rémületes masinákat látott, amik az égboltra felragasztva vonaglottak, másvalaki tízkarú szörnyetegeket, akik iszonyatos hónaljszagot árasztottak, néhányan beszélő, érző gépembereket, és akadt egy olyan látomás is, amelyben fura lények sokasága szerepelt, akik igencsak fennhoradták az orrukat, és mindenáron fel akartak olvasni saját költeményükből. Ez utóbbi vízióról egy szabados életviteléről elhíresült kobzos tett említést, mielőtt az átélt élmény hatására végleg szögge akasztotta a lantját, és elvonult valahová északra a hegyek közé egy kolostorba. Mindenesetre a Szolgáltatóház kazamatáiban pihent még néhány hordónyi a bizonyos italból.

A különteremben zajló koncertből kiszűrődött néhány sor az aktuális dalból, amit az okozhatott, hogy úgy félszázan besegítettek a hangerőbe a közönség soraiból: *Várv még egy percet, élj velem a mában! A megszokások oltalmában. A hétköznapok úgysis megvárnak. De addig tombolj velem, és rombolj le nekem magadból*

néhány gátlást, aztán utazunk a pusztulás szolid mámorában, és vigyázzunk, hogy meg ne tudja ezt a tudatunk.

– Craznak igaza volt, a Száznevű várost saját szemmel kell látni – pihentette tekintetét az egyik közeli asztalnál borospoharából kortyoló elf lányon egyikük, miközben megfogalmazódott benne a következő regényének fő történetiséje.

– És saját ízlelőbimbókkal tapasztalni – kortyolt bele poharába társa a Horkoló ork zamatát ízlelgetve.

Az itt töltött néhány nap alatt sok furcsaságot tapasztaltak, de számukra mindegyik élményszámba ment. Láttak például a sugárúton egy csapatnyi próbagoblin által serényen cipelt ládát, meghallgattak egy Zomberry koncertet, fintorogtak a feltörő termálvíz illatán nyakig a medencébe merülve, végigkóstolták a Szolgáltatóház konyhájának különlegeségeit, és ízlelőt kaptak a kazamatákban tárolt epikus italkészlet úgy egy százalékából is egy egész estés pincéséta során, sőt Kókuszpók még egy kis kékrumot is adott nekik a rejtett tartalékából egy-egy dedikált könyvért cserébe.

De persze több másik világba is átugrottak a térkapukon keresztül. Meglátogattak egy szigetet, ahol Akkor vára dűledezett. A parti szírtén búslakodó, romjaiban is tekintélyes épületegyüttes a nevét egy félreértésből kapta. Felépülte után napokig húzódtott a névadás, nem tudtak megegyezni, míg az egyik este el nem hangzott az alkoholtól fűtött kissé ingerült mondat Akkor mi legyen a neve?!, ezt félreértve mindenki elfogadta, majd immár vidámabban ittak tovább, akkor már Akkor várában. Néhány száz évvel később, az utolsó ostrom alkalmával szintén adódott egy kis félreértés, ami nagyban befolyásolta egy fontos falszakasz lerombolását. Ugyanis a támadó dombitörpe sereg egyik kapitánya megsértődött, hogy a dicső falralétrázás izgalmas tevékenysége helyett rá az alagútásás irányítását bízták. Így ahelyett, hogy gyorsan végeztek volna, a támadó alagutat derékszögben elforgatva a várfal alatt folytatta. Ami így a nyakukba is szakadt.

Következő nap pedig egy igen érdekes természeti jelenséget tekintettek meg, a felkelő legendás rossz holdat. Felejthetetlen látványt nyújtott, amint azon a kisebb világon az éjszakai égbolton megjelent a harmadik hold is. Pont teliholdkor, azaz... A helyi mendemondák szerint az égi kísézőbe a régi idők alkonyán egy hatalmas sárkány harapott bele, de nem ízlett neki.

Erdős Sándor

Szellemek árnyéka

7-12. fejezet

7. fejezet

Terveim szerint vásárolok néhány dolgot a városban az éjszakai kis kalandomhoz. Nem számítottam rá, mikor ide indultam, hogy ennyi mindenre lesz majd szükségem. Mindenesetre kelleni fog egy vízhatlan hálósák, egy jó túrabakancs, egy zseblámpa, és még pár apróság. Reményeim szerint mindezt be tudom szerezni Gyökérpusztán. Felhívtam Dezsőt, hogy nem tud-e a segítségemre lenni a vásárlás lebonyolításában, ugyanis motorozási tudományom nem volt annyira profi, hogy ezt az utat bevállaljam. Ígéretet tett rá, hogy mire Rózsához érek, várni fog egy kollégája, aki bevisz a városba, és segíteni fog mindenben.

Miután nyeregbe pattantam a Simsonra, és rettenetes iramban, ami lehetett vagy húsz kilométer per óra, elrobogtam a faluból, Andi képe kissé elhomályosította a gyilkosság képeit, de erőltettem magam, hogy a munkámra koncentráljak. Még egy nehéz nap állt előttem.

Rózsa háza előtt egy kék-fehér rendőrségi autó állt, és mellette egy fiatal törzsőrmester beszélgetett a házigazdával, kezében egy bögre gőzölgő kávéval. Mikor megálltam a ház mellett a járgányommal, a törzsőrmester mellém lépett és bemutatkozott.

– Deli Imre törzsőrmester szolgálatára megjelent – tiszteltet a fiatal rendőr. – A kapitány úr küldött, hogy mindenben legyenek a segítségére.

– Szerintem hagyjuk ezt a hivatalos szöveget. Tenkes Huba vagyok a fővárosból – nyújtottam felé kezemet. – Végtére is kollégák vagyunk.

– A szolgálati szabályzat azért van, hogy betartsuk – válaszolta az ifjú törzsőrmester. – Én mindig ehhez tartottam magam, és a jövőben is így lesz.

És a kezét nyújtotta, hogy egy kézfogással pecsételjük meg unszimpatiánkat.

Na bakker, most helyre tett ez az ifjú titán. Nem volt szimpatikus nekem ez a hozzáállás bár valahol igaza volt, de tudtam, hogy ez a viselkedésmód általában bizonyos törtető emberfajták tipikus tulajdonsága, ezt viszont ki nem állhattam.

– Ha megengedi törzsőrmester, beszélék pár szót a házigazdával és utána indulhatunk.

– Parancs, értettem! – emelte jobb kezét tisztelgésre Imre a Deli legény.

Megkértem Rózsát, hogy szakítson rám pár percet, mielőtt elindulunk a városba, és elmondtam neki, mivégre távozom ideiglenesen innen. Így éreztem tisztességesnek, bár az, hogy ebéd nélkül megyek el, nem igazán tetszett neki. Megnyugtattam, hogy a bőséges reggelije egész

napra való tápanyagot biztosít számomra, valamint hogy néhány órán belül úgyis visszaérek.

Közöltem Mr. hivatalossal, hogy ha számára megfelelő akár indulhatunk is. Elmondtam neki, hogy mit szándékozok vásárolni, és megkértem, vigyen el oda, ahol ezek a holmik kaphatóak. Nagyjából tíz perc múlva be is értünk Gyökérpusztára, ahol egy gyönyörűen gondozott üdvözlődomb körforgalmából kievickélve a város központjában lévő áruház mellett leparkoltunk. Imre közölte velem, hogy itt mindent megkapok, amire szükségem lehet. Ebben igaza is volt, az áruházban minden kapható volt. Az élelmiszeren át a ruházati termékekig és a kertápoláshoz nélkülözhetetlen felszerelésekig szinte minden a vásárló rendelkezésére állt. Azon sem csodálkoztam volna, ha kézigránát vagy páncélozott szállító harci eszköz lett volna a kirakatban.

Miközben a kasszánál fizettem, és örültem a csodaszép terepszínű hálósáknak és a pislákoló fényű rúdlámpának, valamint a távcsőnek, melyet potom áron szereztem be, a hatalmas kirakaton kinézve láttam, hogy kísérom, Deli legény éppen a mobilján kommunikál valakivel szigorú arccal. Valószínűleg a parkolót jogtalanul használó autók megrendszabályzását foganatosítja. Megcsóváltam a fejem, és arra gondoltam, hogy kell ilyen is. Milyen is lenne a világ szabályok nélkül? A mobilról rögtön eszembe is jutott, hogy fel kellene hívnom Dezsőt, meg kell kérnem, hogy kilétemet kezelje bizalmasan ezzel segítve a nyomozásom sikerességét. Miután ezt megtettem és elhagytam az áruházat, megkértem Imrét hogy vigyen vissza Sárközre.

Az út visszafelé sem a beszélgetéssel telt el, pedig szerettem volna az ifjú törzsőrmestertől is hallani néhány információt Sárközről, hisz tudtam, hogy a kívülálló szem másképp lát dolgokat de erre nem került sor. Meredt szemmel, az utat nézve vezetett végig. Szinte megkönynyebbültem, mikor Rózsa házában kiszálltam az autóból, oly nyomasztó volt az utazás.

Megköszöntem a törzsőrmesternek a segítséget, és az elem siető Rózsa mellé érve megjegyeztem:

– Remélem, nem minden rendőr ilyen fakutya.

Rózsa még akkor is kacagott, amikor a rendőrségi autó pora elhalt a mezőn.

Remek délutáni ebéd, vagy korai vacsora után közöltem házigazdával, hogy az éjszakát a Nyáras szigeten szeretném tölteni, ezért vásároltam mindenféle, szerinte limlomot a városban. Hirtelen színeváltozása szerint ennek nem örült és verbálisan is nyomatékot adott ennek az érzésének:

– Marhaság egyedül menni arra az átok ülte szigetre! Az eszedbe se jusson, rögtön hívom Dezsőt! – mondta, majd a ház felé sietett.

Nem volt könnyű meggyőzőnöm arról, hogy a bátyja tud a tervezett kalandomról, és semmi veszély nem fenyeget, valamint, hogy nem nyaralni, hanem dolgozni jöttem, és ez a munkám része. Miután Rózsa az előttem álló éjszakára becsomagolt nekem négy heti élelmet és hat termosz kávé, a felszerelésem súlya alatt nyögve elindultam toronyiránt a falu felé. Ma nem használtam eddig remekül bevált motoromat, mert egy lelkes túrázó nem valószínű, hogy ezzel az eszközzel érkezik álmai szenvedéséhez.

Toronyirányt. Ez azt jelenti, hogy a templom tornyát választva jelölünk ki magunknak célt és így a lehető leg-rövidebb úton jutunk el oda. Eddig rendben is lenne, de volt egy kis probléma. Ott nem volt út, hanem szántóföld, melynek végén egy kanális vize folyt. Tehát vissza a kavicsos útra és követni a jártat. A késő délutáni nap fénye sem volt kevésbé erős, mint a déli, ezért erősen izzadtam, mire beértem a faluba. Megcéloztam a kocsmát, reménykedve benne, hogy egy pohár hideg ital, és Andi mosolya erőt önt majd belém.

Késő délután volt, mire a kocsmához értem, mivel útközben többször megálltam a kanális partján, és elgyönyörködtem a természet szépségein. Ritkán találkozhatam ennyire nyers, tiszta megnyilvánulásával a vad természetnek. Egyre jobban megkedveltem ezt a vidéket, és nem csak a természet szépségei miatt. Rettenetesen szomjas voltam, mert hiába cipeltem magammal a rengeteg ennivalót és kávé, a nagy eszemmel persze innivalót nem vittem magammal. El ne felejtsek venni valamit éjszakára, mert különben ihatok a folyóból.

Amint beléptem a kocsmába, Andi csodás mosolya fogadott. Hirtelen még azt is elfelejtettem, hogy milyen szomjas vagyok. Úgy látszik, a konspiráció a vérében lehetett, mert úgy köszönt, mintha most látna először. Természetesen nem zárható ki teljes mértékben, hogy valaki látott délelőtt, de mikor örült motorost játszottam akkor bukósikak volt a fejemen. A körzetis házától a kocsmáig és visszafelé viszont nem találkoztam senkivel Andin kívül. Talán ennyi még belefér, de az sem katasztrofá, ha esetleg valaki látott, azt nem tudják, hogy ki vagyok.

Körbepillantottam a söntésben és valóban elég sokan voltak így kora délután a helyiségben. Valószínűleg kultikus jellegű egyenruha lehetett a honvédségi felszerelés és gumicsizma kombó, mert szinte kivétel nélkül minden vendég ezt viselte. Mit ne mondjak, eléggé kirítottam a társaságból a vadiúj túrabakancsomban és farmeromban. Úgy tíz, tizenkét vendég ücsörgött az asztalok mellett, vagy ácsorgott a pult mellett fröccsöt vagy sört szüröcsölve.

– Jó napot! – viszonztam Andi köszönését elég hangosan ahhoz, hogy mindenki a magáénak érezze a köszönést a helyiségben.

8. fejezet

Innen-onnan felmorajló dörmögés volt a válasz a köszönésemre, de legalább abban biztos lehettem, hogy vették az adást. Kértem egy hideg sört, megfogadva a tanácsot,

hogy ne valami lónyálat igyak, kitéve magam az azonnali kiközösítésnek a kocsmá vendégei közül, és szinte egy slukkra lehúztam, úgy ki voltam már száradva.

Elismerő pillantások nyugtázták az akciót a pult mellett állók részéről és már kissé barátságosabban néztek rám. Hogy még jobban a szívükbe zárjam magamat hangosan felkurjantottam:

– Kérek egy kocsmakört, mindenki az én vendégem!

Hangos ováció fogadta a kijelentésemet, és még vagy tíz ember jött elő a helyiség hátsó felén lévő ajtón keresztül. Ez kissé meglepett és gyors fejszámolást végeztem, hogy mennyibe fog ez fájni nekem. Ennyit még kibírok, gondoltam, tudva, hogy ezt nem fogom tudni elszámolni költséggként. Meg is oldódott a nyelvük hamar, és egymás után jöttek oda hozzám kezét fogni, valamint bemutatkozni, bár nem igazán tudtam megjegyezni ennyi nevet. Kreált történetem szerint egy lelkes amatőr természetbúvár és túrázó voltam, aki a környék természeti csodáit hivatott felderíteni a környéken. Mivel szinte mindegyikük, az itt használatos szófordulat szerint vízen járó ember volt, tehát vagy halász vagy pásztor, sok ajánlatot kaptam a lehetséges útirányok tekintetében. Kértem még egy kört, és rátereltem a szót a kísértetek dolgára. Kissé csendesebben, de az elfogyasztott alkoholmennyiség hatására bátrabban történeteket meséltek a már hallott kísértetekről, és az égen cikázó titokzatos fényekről. Igazából sok újat nem tudtam meg a témáról, de roppant érzékletesen kiszínezett vérfagyasztó történeteket hallhattam.

Mikor a téma iránti érdeklődésük kissé alábbhagyott, és látták, hogy nem valószínű hogy fizetek még egy kört, a körülöttem lévő csapat apadni kezdett, és ki-ki elvonult folytatni társas vagy magányos tevékenységét. Ezt a kis nyugalmat arra használtam fel, hogy kértem néhány üveg ásványvizet az éjszakai műszakomhoz, valamint, hogy fizessenek, és néhány szót tudjak négyszemközt Andival is váltani. Félrevontam a pult szélére, és miközben fizettem, körbenéztem, nem hall-e minket valaki, de annyira el voltak foglalva magukkal hogy úgy tűnt nyugodtan beszélhetünk.

– Először is, nagyon szeretném megköszönni, hogy falaztál nekem! – mondtam a lánynak.

– Ne butáskodj! – válaszolt azzal a mosollyal, amitől szinte elszédültem.

– Itt találok most ezt a Jancsikát? Nem emlékszem rá, hogy ő bemutatkozott volna.

– Igen, itt van. Hátul a tekézőben, ő szokta a golyókat összeszedni és visszagurítani némi apróért. Soha nem iszik semmit, csak hátul kuksol és várja a kuncsaftjait – válaszolt a lány.

– Arra gondoltam, hogy megkérném, kísérjen el a Nyáras szigetre. Úgy tennék, mintha nem tudnám merre van, és út közben ki tudnám kicsit faggatni. Szerinted hajlandó lenne elkísérni?

– Szerintem igen, más nem is igazán merne sötétedés után arra menni, annyira félnek. Jancsika is fél, de egy kis aprópénz reményében biztos legyőzi a félelmét – válaszolt Andi és rám mosolygott, de a mosolya és a szeme mintha egy kis féltést takart volna. – Nagyon vigyázz magadra! – mondta és a pult mögött megszorította a kezemet.

Úgy vert a szívem, mint egy kismadárnak, és legszívesebben itt maradtam volna örökre Andi kezét fogva, de a kötelességtudat és a kíváncsiság tettekre sarkalt.

Hátramentem a kocsmá mögé az ajtón át, ahol nemrég bejöttek az emberek, akiket először nem láttam, és a hátsó teraszon találtam magamat, amiről egy betoncsík futott az udvaron a fűvön keresztül. A betoncsík végén egy kutyaólhöz hasonlító hullámpalával fedett épület állt tekebábokkal a gyomrában. Szóval ez a tekéző. Nem túl bonyolult építmény, viszont a célnak megfelel, gondoltam. A kutyaólszerű épület mellett egy szék állt a fűvön és azon egy pufajkába burkolódzó kócos fej és két pálcikaláb ült.

Lassan lépdeltem a furcsa alak felé, aki amint meghalotta, hogy valaki közelít, felemelte a fejét és végre valami emberformát vett fel. Egy erősen borostás, csapzott hajú, meghatározhatatlan korú férfi nézett rám riadtan.

– Jó estét kívánok! Tóth Jánost keresem – szólítottam meg a furcsa alakot.

– Kit kereső? – kérdezte meg és zavarodottság látszott a szemében.

– Bent a kocsmában azt mondták, hogy itt találom meg, és mivel úgy tűnik, csak ön van itt egyedül, így feltételeztem, hogy maga lehet Tóth János – mondtam neki.

– Itt csak a Jancsika van-e – csapott a jobb öklével a mellkasára az alak.

Na, akkor helyben is vagyunk, gondoltam. Megtaláltam az emberemet, de a kommunikáció más formáját kell majd választanom, hogy megértsük egymást. Leegyszerűsítve a mondanivalómat megkérdeztem tőle, hogy mutatna-e némi hajlandóságot ahhoz, hogy elkísérjen a Nyáras szigetre. Rémület látszott a szemében, de a felkínált javadalmazás megtette a hatását és beleegyezett abba hogy eleget tesz a kérésemnek.

Addig nem is volt hajlandó megmozdulni, amíg a markába nem tettem a kialakított összeget a segítségéért, de ezután meglepő gyorsasággal pattant fel a székből és indult el a kocsmá hátsó ajtaja felé.

– Mennünk-el-el – szaporázta meg a lépteit.

Alig bírtam követni, ezért megkértem, lassítson kicsit, hiszen még a kocsmában a pult mellett volt a felszerelése a hátizsákban, amit Rózsa varázsolt valahonnan elő, mikor elindultam ide. Meg is tette, de ekkor meg szinte totyogott. Nem lesz könnyű dolgom ezzel a mókussal gondoltam, de a remény hal meg utoljára, ahogy a művelt kínai mondja.

Beérve a söntésbe minden arc felénk fordult, de miután megismertek, nyugodtan folytatták tovább a tevékenységeiket, ami leginkább a poharak tartalmának ürítésében merült ki. Jancsika már a kavicsos út közepén álldogált a lebukó nap fényében, és rám várt. A söntéshez léptem és felvettem a hátizsákomat. Andi szemében kis féltést véltem felfedezni, miközben elköszöntem a kocsmá népétől. Kiléptem az útra a teraszról és csatlakoztam alkalmi kísérőmhöz.

Végre emberi léptékű sebességet sikerült felvennünk és elindultunk a töltés felé Jancsikával. Nem volt könnyű szóra bírnom, és megtudnom azt, amit szerettem volna de azért nagyjából sikerült a holttest megtalálásának a körülményeit rekonstruálnom.

Tulajdonképpen semmi jelentőségteljeset nem tudtam meg. Jancsika elbeszélésének a megfejtése után annyit értettem meg belőle, hogy horgászni indult, mikor a holttestet megtalálta. Rögtön berohant a faluba, és az első embernek, akivel összefutott, elmondta az esetet. Kérdésekre, hogy látott-e, vagy találkozott-e valakivel aznap a szigeten, azt válaszolta, hogy két tehénnel és egy özön kívül senkit és semmit sem látott. Szóval annyit azért megtudtam, hogy állatok is lehetnek a szigeten. Ez nem sok minden, nem nagyon vitt előre az ügy megoldása felé vezető csöppet sem könnyű úton.

9. fejezet

Felkapaszkodtunk a töltés tetejére, ahonnan az erdősávba vezető földes út alig látszott. Lassan kezdett sötétedni, és a nappali fény mellett is félhomályos út szinte éjszakai sötétségbe burkolódzott. Mitán leballagtunk a töltésoldalon, és belevettettük magunkat a sötétségbe, kissé mérges voltam magamra, mert rájöttem, hogy valami fontos dolgot nem hoztam el. Ez az apró, de valószínűleg itt szinte nélkülözhetetlen dolog a szúnyogriasztó volt, mert nem csak a szigeten voltak vadon élő állatok, hanem itt az erdősávban is. Vad szúnyogok felhői támadtak meg minket, miközben a sáros úton caplattunk a zárás felé. Minden szabadon lévő testrészemre rátelepedtek és a véreket szomjazva csíptek, haraptak. Egy darabig csapkodtam őket, de meddő vállalkozás volt, mert csak többen jöttek. Jancsika mutatott egy trükköt, amit ő rögtön be is vetett ellenük. Belemarkolt a gumicsizmája alatt lévő sárba és bekente vele az arcát és nyakát. Sárköz Rambója erősködött, hogy kövesem a példáját, de nem vitt rá a lélek, hogy ezt a mocsárszagú lötytyöt magamra kenjem. Inkább elviselem a szúnyogok zaklatását, egyszer csak megunják, vagy jóllaknak, vagy nem, de az biztos.

Még egy dologra megtanított ez a kis út, amit az erdőben megtettünk. Nem éppen a legpraktikusabb lábbeli a túrabakancs erre a környékre. Gyorsan átnedvesedett a zoknim a bakancs szárán belefolyó víztől, mikor láthatatlan és változó mélységű pocsolókba léptem bele. Irigykedve néztem Jancsika gumicsizmájára, ami lehet, hogy nem kényelmes, de roppant praktikus viselet. Átvergődve az erdőn elértünk a már ismerős zárásig, és kísérom kezét felemelve előremutatott.

– Nyáras ott – mondta, majd megfordult és magamra hagyott.

Azt sem mondta, pá, gondoltam magamban, és a zárás hepehupás, sziklából épített és kavicsokkal nagyjából elsimított síkos testére lépve elindultam a szigetre. A nappali meleg kellemesen hűvösebbre váltott, és a víz felett lengedező szellő a szúnyogokat is mintha gyérítette volna.

Kezdttem jobban érezni magamat annak ellenére, hogy a zoknim teljesen át volt ázva. A levegőt szénáillat töltötte meg, és a feltűnedező csillagok ezer szemmel kacsingatnak rám. Nem is gondoltam, hogy ennyi csillag van az égen, a fővárosban a tizedrésze sem látszik az éjszakai égbolton a fényszennyezés miatt. Nagyot szippantottam a levegőből, és nekivágtam a kompikötő felé a kavicsos útnak, mikor a hátam mögött surranó hangokat hallottam. Hirtelen fordultam hátra, de semmit sem láttam.

Minden bizonnyal egy állat, gondoltam, hiszen itt ez nem lenne meglepő. Megvontam a vállamat és folytattam az utam a kikötőhöz. Szerettem volna odaérni, mielőtt teljesen besötétedik.

Közel tíz perc kutyagolás után, miközben hallgattam az engem körülvevő nyers természet neszeit, ami nappal oly megnyugtatónak tűnt, most enyhe szorongást okozva vett körül, felfénylett előttem az Öreg. Az egyre sűrűsödő sötétségben a roggyant testű kikötő sziluettje szinte teljesen beleolvadva a környezetébe, csak a folyó fénylett ezüstösen mutatva a céloamat.

Letelepedtem a part mellett álló fűzfa hatalmas törzse mellé, és első dolgom az volt, hogy lehúzzam a lábamról a bakancsot, és egy lehajló ágra kiterítsem átázott zoknimat, reménykedve benne hogy némileg megszáradnak. A lehetőségekhez mértem kényelembe helyeztem magamat, értve ez alatt hogy a hálósákokat kiterítve rátelepedtem. Kortyoltam egy kis ásványvizet és némi kávét a magammal hozott készletből és a folyót bámultam.

Néhány óra eltelt minden esemény nélkül, amikor zizegő hangokat hallottam valahonnan a folyó felől. Felnéztem az égre, és fénylő pontokat láttam a magasban, amint a víz felett lebegnek. A magasságukat lehetetlen volt megállapítani, mert nem volt semmi viszonyítási alapom. Érdeklődve figyeltem a fények mozgását, mikor felállt a hátamon a szőr. Panaszos marhabőgést és emberinek tűnő sikolyokat hallottam az éjszakában. Nem volt túl erős a hang, és a hangok forrását sem tudtam beazonosítani, de annyira azért hangos volt, hogy tudjam, nem képzelődöm.

Gyorsan előkaptam a nemrégén beszerzett távcsövet, és a fények felé irányítottam, de nem sokáig tudtam őket szemlélni, mert eltűntek a folyó és a holtág csatlakozását szegélyező facsoport mögött. Ebből a tényből már feltételeztem, hogy nem mozoghattak túl nagy magasságban. A panaszos állathangok és emberi sikolyok továbbra is hallatszódtak, de a forrását még mindig nem tudtam beazonosítani. Úgy terültek szét a víz felett, mint a gyenge holdfény.

Kissé megtépzott idegekkel hallgatóztam tovább, mikor is újabb sokkhatás ért. A folyó és a holtág egyesülésénél a vízben halványzöld fényben fürdő csónakok jelentek meg, melyben emberi alakok voltak láthatók. A kezükben halványan kivehetően valamiféle rudak voltak, amik akár csákllyák is lehetnek. Soha nem hittem a természetfeletiben, de most a látvány és a szörnyű hangok kissé megrengették materialista hitemet. Nem sokáig láttam a jelenést, mert ugyanúgy, ahogy az égi fények, a csónakok is eltűntek a fák mögött, csak a halványzöld derengés látszott némiképpen.

Felpattantam, hogy odarohanjak a facsoporthoz, mikor elsötétült a szemem előtt az amúgy sem túl fényes világ.

Hajnali fény derengett mikor iszonyú fejfájással tértem magamhoz. A tarkóm rettenetesen fáj, és nehezemre esett az is, hogy felüljek. Oldalamra hemperedtem, és a párában úszó folyó partján egy élettelen testet láttam nem messze magamtól. Jellegzetes pufajkájáról, hajáról és az egyik lábáról lecsúszott gumicsizmájáról rögtön ráismerem Jancsikára. Hanyatt feküdt, az egyik lába kissé bele is lógott a vízbe és a tarkója alatt egy félig már megszáradt vértócsa vöröslött.

10. fejezet

Egy kicsit összeszedtem magamat, és rettenetesen hasogató tarkóm ellenére feltápászkodtam, majd a szerencsétlen Jancsika mellé léptem. Fél perc alatt megbizonyosodtam róla, hogy valóban eltávozott az élők sorából. Belenyúltam a farmerem farzsebébe, és elővettem a mobilomat. Bepötyögtem Dezső számát, megnyomtam a hívásindító gombot, és nemsokára rá csalódottan csúszottam vissza a zsebembe a készüléket. Nincs térerő, remek!

Mikor kicsit csillapodni éreztem a fejfájást, és már a hányinger sem kínozta annyira, elindultam a sziget túlsó oldalán lévő zárás felé, remélve, hogy minél előbb találok olyan helyet, ahol már van térerő is. Éveknek tűnt, mire elértem a zárást, szinte percenként meg kellett állnom pihenni, mert a fejem úgy lüktetett, hogy majd elájultam. Odaérve a záráshoz óvatosan lehajoltam a vízhez, és a tenyerembe zárva egy kis vizet csalogattam a tarkómhoz. Ez kissé felfrissített, és már világosabban láttam a teendőimet.

Újra elővarázsoltam a zsebemből a telefont, és örömmel konstatáltam, hogy itt már van térerő. Dezső szinte azonnal felvette a készüléket, és én néhány mondatban, nagy vonalakban vázoltam neki a történéseket. Arra kért, hogy maradjak a zárás mellett, és várjak rá, mert azonnal elindul ide néhány kollégával.

Ismerve a távolságot jelenlegi pozícióm és város között, tudtam, hogy még vagy fél órát kell várnom arra, hogy megérkezzenek. Arra használtam ezt a kis időt, hogy a zúgó fejemet locsolgattam a holtág vizével, és fáradt szemmel pislogtam a felkelő napba. Ebben az állapotban nem igazán tudtam értékelni a környék szépségeit, de azt sem mondhatom, hogy nem hatott rám. Csodálatos volt a felkelő nap fényében a néhol nádassal szegélyezett holtág. Vízén vadkacsák és csibék úsztak, a magasban számomra ismeretlen nagy madár szárnyalt. Igazi mesevilág ez a táj.

A várt időpontban a zárás túlsó oldalán fel is tűnt a Niva, amit Dezső vezetett, mögötte egy másik rendőrségi furgon bukdácsolt az úton Bűnügyi helyszínelő felirattal az oldalán. Miután átértek a záráson, azonnal lefékezett mellettem Dezső Nivája, és kipattan belőle az őrnagy.

Aggódást és féltést láttam a szemében, ahogy felém sietett a partra.

– Jól vagy? – kérdezte meg és a tarkómat kutatta a tekintetével – Elég nagy ütést kaphattál haver, szép nagy púp van a fejedben. Mindjárt itt van az orvos is, majd ő megvizsgál.

Még ki sem mondta, már fel is bukkant egy ősrög terepjáró a záráson. Feltételeztem, hogy az orvos lehetett.

– Megvagyok, köszönöm, csak kicsit zúg a fejem – mondtam az őrnagynak, és ismét egy kis langyos vizet csorgattam a tarkómra.

A helyszínelő ki sem szálltak az autóból, mert valószínűleg már tájékoztatást kaptak a helyszínt illetően, és ez nem az volt. Részvétet várni tőlük olyan volt, mint csókot adni egy dühös oroszlánnak. Remek szakemberek, de az érzések már háttérbe szorultak náluk munkaidőben.

Nyikorogva állt meg az orvos autója pár méterre tőlem, és egy pufók, középkorú férfi kászálódott ki belőle a nélkülözhetetlennek tűnő gumicsizmában. Feltételeztem,

hogy a falu orvosa volt. Valamit mormogott köszöntésképpen, és a tarkómat kezdte vizsgálgatni nem túl nagy érzéssel.

– Megmarad, nem kell elaltatni, egy kis szesz kell a sérülésre belsőleg és minden rendben lesz – mondta, majd a zsebébe nyúlt ahonnan egy félig megrágott szendvicset vett elő, és nagy átéléssel rágcálni kezdte.

– Köszönöm, doktor úr! – szólta hozzá Dezső. – Kérem, azért jöjjön el velünk a kikötőhöz is! Előfordulhat, hogy szükségünk lesz a szakértelmére.

– A látszat ellenére remek szakember – súgta Dezső felém fordulva. – Régóta ismerem.

Az orvos nem válaszolt semmit, csak visszapréselte magát az autójába, miközben a szendvicset majszolta.

Nagy nehezen erőt vettem magamon, beültem az őrnagy autójába az anyósülésre, és a lehetőségekhez mérten kényelembe helyezkedtem. A kis karaván elindult a kikötő felé.

Néhány perc múlva oda is értünk a kompikötőhöz. Valami nem stimmel. Ahogy egyre közelebb értünk úgy lettem egyre frusztráltabb. Nem láttam a holttestet a parton. Szörnyű sejtésem be is igazodott, amint megálltunk a romos kikötőépület mellett. A holttest nem volt ott, pedig az biztos, hogy nem sétált el onnan saját lábán. Zavarodottan álltam a parton a helyszínelők közömbös, Dezső és az orvos kissé zavarodott tekintetei kereszttüzeiben. Na ezek hülyének néznek engem, gondoltam.

– Na, ne tátsák a szájukat, nézzenek körül, és minden nyomot rögzítsenek, ami csak egy kicsit is eltér a környezetétől! – fordult Dezső a helyszínelők felé, akik azonnal neki is láttak a munkájuknak.

Átölelte a vállamat az őrnagy, és lassan terelgetett az orvos autója felé, miközben úgy beszélt hozzám, mint egy kisgyerekekhez.

– Előfordul az egy ekkora ütés következtében, hogy megtréfálja az embert a képzelete – mondta, lassan és nyugodtan.

– Igen – szólta az orvos is. – Van, aki teljesen meg is hülyül.

Egy tábla csokit varázsolt elő számtalan zsebeinek egyikeből, és rágni kezdte.

– Kikérem magamnak! – mondtam a kelleténél hangosabban. – Nem hülyültem meg!

– Nem is mondtam én ilyent – mosolygott rám a pufi doki. – Csak annyit, hogy van aki meghülyül.

– Na, jól van ebből elég! – szólta Dezső.

Megköszönte az orvos segítségét, engem pedig féltő gonddal terelt az autójához, ahová kicsit zavarodottan beültem. Még a helyszínelőkkel váltott néhány szót, majd megfordította Nivát, és elrobogtunk a falu irányába.

11. fejezet

A faluba beérve meglepetésemre a körzeti megbízott háza előtt fékezett le az őrnagy, ahol már várt ránk az őrmester, majd Bundás morgása mellett bevonultunk Sándor irodahelyiségébe. Éppen csak helyet foglaltunk a puritán irodában, mikor nyílt az ajtó, és Andi lépett be a helyiségbe kezében egy hűtött italokkal megrakott tálcával, amit az asztalra helyezett.

– Egészségetekre, igyatok! – mondta, majd megsimította homlokomat óvón.

Az őrmester erre enyhén felvonta a szemöldökét és furcsán nézett egyszer a lányára, egyszer pedig rám. Észrevettem azt a testbeszédet, de most el voltam foglalva Andi lélekmelengető látványával, aki kimentette magát és kiment a helyiségből. Megragadtuk a gyöngyöző poharakat és belekortyoltunk a hideg, feltehetően házi szörpből készült remek üdítőitalba. Dezső ragadta magához elsőként a szót, látva enyhe zavaromat.

– Szóval, akkor próbáljunk meg kicsit tisztán látni, és összegezzük, mi is történt – kezdte meg a beszélgetést az őrmester. – Minden bizonnyal történt valami, mert Huba fején keletkezett egy púp, és feltételezem, nem magát vágta fejbe, hacsak nem esett el éjnek idején a parton ilyen szerencsétlenül. Így van Huba? – nézett rám.

– Helyes a feltételezés – vettem át a szót, és elmeséltem az éjszakai kalandomat úgy, ahogy történt. Nem titkolva el a furcsa repülő fényeket és a kísérteties csónakokat, valamint a furcsa hangokat sem.

– Ez a Józsika gyerek vajon hogy kerülhetett oda, ha valóban ő feküdt melletted mikor észhez tértél? – tette fel költői kérdését Dezső.

– Kíváncsi az, mint egy vénasszony – vetette közbe Sándor. – Lehet, hogy Huba után lopakodott a szigetre.

– Na, de hová tűnt a test? Annyira nem volt közel a vízhez, hogy magával ragadja ennyi idő alatt – vonta le a konklúziót Dezső. – Meglátjuk, találnak-e valamit a helyszínelők.

Abban megegyeztünk, hogy jelenleg sok mindent nem tudunk tenni az ügy előmozdítása érdekében, ezért kiosztottuk egymás között a feladatokat. Sándor elmegy Jancsikáék házához, és utánanéző, mikor látták utoljára, kizárva azt, hogy mégsem ő volt a parton heverő halott. Ugyanis, ha megtalálná élve, egészen más irányban kell tapogatózni. Dezső a helyszínelők után fog nézni, vajon mire jutottak, ha egyáltalán találtak valamit. Az én feladatom közös megegyezés alapján a pihenés volt, még nem éreztem magam túl fittnak.

– Maradj egyelőre itt, Sándoréknál, itt vagy jelenleg a legjobb helyen! – nézett az őrmesterre Dezső, aki bólintott egyet. – Most inkább ne menjünk vissza Rózsához, mert megfojtana a féltésével! – mosolygott. – Úgysem fogod megúszni, de most itt nyugodtabban leszel.

Lehet, hogy ebben az őrnagy nagyot téved. Gondoltam magamban mosolyogva.

Nyílt az ajtó, és Andi lépett be, kezében frissen sütött pogácsákkal. Sándor megköszönte a lányának a pogácsákat, és megkérte, hogy ügyeljen rám, míg vissza nem érnek. A lány boldog mosollyal egyezett bele a felkérésbe.

– Maga is vigyázzon! – szólta hozzám az őrmester kétértelműen, majd eltávozott.

Dezső is elköszönt és megígérte, hogy még délelőtt értem jön, és elmegyünk az ideiglenes szállásomra Rózsához. Egyébként is, Andinak majd ki kell nyitnia a kocsmát, nem maradhat egész nap zárva, mert lázadás lenne a faluban.

Mikor kettesben maradtunk Andival, felajánlotta, hogy sétáljunk egy kicsit a ház mögötti kertben, mert a véleménye szerint jót fog tenni egy kis séta, és a friss levegő a

fejfájásomnak. Egyetértettem vele ebben, bár a véleményem szerint a társasága volt az, ami a jelenlegi állapotomban a legjobbat tehetette. Bundás kutya úgy látszik megszokta a jelenléteket, vagy egész egyszerűen csak megunt a morgást, mert békésen, csendben kísért minket a kert végében folyó kanális partjára, ahol a víz szélén vadászgatott az álmosan pislogó békákra.

Sokáig csak semmiségekről beszélgettünk, lassan tapogatózva egymás érzelmeit illetően, de mind a ketten tisztában voltunk vele, hogy vonzalmunk egymás iránt kölcsönös. Mindketten egyedülálló, csak a munkánk iránt elkötelezett emberek voltunk, tehát alapvetően nem volt annak akadálya, hogy egymásra találjunk. Mint két csitri, olyan szemérmesen fogtuk egymás kezét és csacsogtunk a semmiről, mire végre elcsattant az első csók is. Nagyon boldog voltam, és úgy éreztem, a sors keze vezérelt ide az Isten háta mögé, hogy megtaláljam a boldogságomat.

A kapu halk csikorgását hallva elengedtük egymás kezét, és láttuk, ahogy Sándor lassan a ház felé ballag. Bundás a természetet meghazudtoló sebességgel rohant előre, magukra hagyva a szívrohammal küzdő békákat.

– Menjünk előre! – nézett Andi azzal a gyönyörű kék szemével rám, amibe bele tudtam volna veszni. – Apa biztos keresni fog minket. Tudod, ő jó ember, de nagyon félt engem. Mióta anya meghalt csak én maradtam neki.

Előre mentünk a házban kialakított kis hivatali helyiségbe, ahol az őrmester már láthatóan várt minket.

– Nincs sehol ez a Jancsika gyerek – fogadott a hírrel. – Nem járt otthon tegnap reggel óta, és a szomszédok sem látták. Úgy tűnik, nagyobb a baj, mint eddig gondoltam. Ti mit csináltatok, amíg elvoltam? Jobb lett a színe kicsit magának is, meg úgy látom, Andinak is jót tett a napfény. Szép piros lett az arca.

– Csak hátul a kert végében sétáltunk a kanális partján – válaszolt a lány a kérdésre.

– Nincs azzal semmi bajom, hogy ti ketten így egymásra találtatok, de te Huba vigyázz erre a lányra, mert ha megbántod, nem állok jól magamért! – nézett rám szigorúan Sándor. – Mint látod, tegezlek ezentúl, és te is nyugodtan tégy így. Nálunk családon belül nem szokás magázódn.

– Esküszöm, Sándor, úgy vigyázok a lányodra, mint magamra, illetve, mint a szemem világára – tapogattam meg a tarkómat nevetve.

– Miután így rendbe raktuk a dolgokat, együnk ebből a remek pogácsából, amit Andi sütött. Már teljesen kihűlt – invitált sikerrel Sándor és enni kezdtünk.

Vidám, szinte családias hangulatú falatozgatásunkat Bundás ugatása zavarta meg. Sándor elnézést dörögve felállt, és kiment megnézni, ki jöhetett. Egy percen belül vissza is tért Dezső társaságában, aki rövid üdvözlés után rögtön a tárgyra is tért.

– Beszéltem a helyszínelőcsoport vezetőjével, és néhány nyomot tudtak rögzíteni a parton. Ezek több embertől származó lábnyomok, kivehető mintázattal, úgyhogy, ha kizártuk közülük a tiédet – nézett rám Dezső –, akkor a fennmaradó nyomok talán segítségünkre lehetnek, bár gyanítom, mind mezőgazdasági tornacipő nyoma lehet.

– Milyen tornacipő? – kérdeztem meglepetten.

– Jah, igen – mosolyodott el az őrnagy. – Így hívják erre felé a gumicsizmát. Amennyiben úgy érzed, hogy szállít-

ható állapotban vagy, akár el is indulhatunk Rózsához, már biztos agyonaggódtá magát.

Megnyugtattam, hogy ennél jobban régen éreztem magam, és kezet nyújtottam Sándornak köszöntésképp. Vizszonozta a kézfogásomat, majd bátorítóan meglapogatta a lapockámat, aminek következtében megrogytak a lábaim. Kimentünk a ház elé, és elbúcsúztam Anditól is, remélve, hogy minél előbb viszontlátom. Beültünk a Nívába és elrobogtunk Rózsához.

12 fejezet

Miután túléltem házigazdám gondoskodását, és annyit ettem Rózsa remek ebédjéből, hogy mozogni is alig bírtam, kiültünk Dezsővel a kerti padra kicsit diskurálgatni.

– Mi a terved ezek után? – kérdezte az őrnagy. – Eléggé ingoványos talajra léphetél, hiszen elég keményen kupán vágatok.

– Éppen ezen gondolkodom reggel óta – válaszoltam. – Miért csak leütöttek, miért nem ölték meg, mint szerencsétlen Jancsikát? Vajon tudták, hogy zsarú vagyok, és nem akartak rendőrgyilkosságba keveredni? Hol van Jancsika? Sok a kérdés de sehol a válasz.

– Egészen addig csak feltételezés a gyilkosság, amíg nincs meg az áldozat – látta meg a lényegét Dezső. – Mit szeretnél most tenni?

– Szeretnék körülnézni tüzetesebben a környéken, és ehhez kellene a segítséged. Ajánlanál egy megbízható, ráérős embert, aki ebben tud nekem segítséget nyújtani?

– Persze, ha ez a kívánságod, bemutatlak egy remek fickónak, aki úgy ismeri a környéket, mint a tenyerét. Majd megszokjátok egymást – mosolyodott el.

Na, ebből mi fog kisülni? Megegyeztem Dezsővel, hogy fél órán belül összeszedem magam, és indulhatunk is az illetőhöz. Nem nagyon szerettem volna pazarolni az időt, mert az egyre több zavaros esemény már nagyon idegbe rakott.

Kényelmes ruhát vettem fel, mert nem tudtam, miféle helyre megyünk, és felkészülve mindenre, beültem Dezső mellé az autóba. A már jól ismert úton hajtottunk a falu felé, de a templomot elhagyva nem a töltés irányába mentünk, hanem egy általam eddig nem ismert, kis erdősávok szegélyezte földúton gurultunk tovább. Az út végén fából ácsolt kis híd állt, melyen az autó nem fért el, ezért kiszálltunk, és gyalog folytattuk az utunkat. Szó nem esett közöttünk, míg átkeltünk a lépteink alatt nyöszörgő kis tákolmányon. A körülöttünk elterülő erdő egyszerre volt csodálatos és ijesztő a maga vad szépségében. Néhány perc kutyagolás után egy roskadozó, de szemmel láthatóan erős szerkezetű, fából tákolt kunyhószerűség tűnt fel egy tisztáson. A ház körül mindenfelé halászhálók lógtak különböző méretű és formájú ágakról, amik a földbe voltak leásva.

Közeledtünkre úgy hatvan év körüli férfi fordult felénk az épület melletti padon ülve. Rajta is gumicsizma volt, és viseletes munkásruha, aminek a nadrágját bálamadzag tartotta meg derékszíj gyanánt. Nap- és szélcserzett barna arcából mosolygós szempár figyelt bennünket.

– Szervusz, Lajos bácsi! – köszöntötte az őrnagy a férfit, aki felállt a padról, és felénk sietett.

– Isten hozott, Dezső! Mi járatban vagy itt, ahol a madár sem jár? – kérdezte a Lajos néven tisztelt férfi.

– Hoztam neked egy inast – mutatott rám, és hangosan felnevetett. – A gondjaidra szeretném bízni ezt a városi ficsúrt, hogy embert nevelj belőle.

Nem mondhatnám, hogy túl jól esett ez a bemutatás, de éreztem a jellemzésben megbúvó humor karcos igazságtartalmát.

– Nagy Lajos vagyok – nyújtotta felém kezét a férfi.

– Tenkes Huba – mondtam elfogadva a kézfogást.

– Gyertek, üljetek le, ne ácsorogjatok itt! – mutatott Lajos a pad felé.

Miután leültünk, Dezső némi információval szolgált Lajos bácsiról. Megtudtam, hogy valaha ő is rendőr volt, de letette a szolgálatot, és nagy szerelmével, a halászmesterséggel bútorozott össze. Az őrnagy elmondta azt is, hogy maradéktalanul megbízik Lajosban, és ő talán az egyetlen ember Sárközön, aki a környék minden zezzugát ismeri. Nagy segítségemre lehet abban, hogy megismerjem a környéket.

– Rendben, Dezső, átveszem a fiatalurat megőrzésre – mondta ravasz szemekkel Lajos bácsi.

Úgy éreztem magamat, mint Tutajos, de tulajdonképpen nagyon örültem neki, hogy egy volt rendőr, aki ráadásul a környék szakavatott értője, lesz a segítségemre a tervezett túrámban. Megegyeztünk abban, hogy másnap reggel itt találkozunk, és megbeszéljük a továbbiakat. Dezső nem jön, mert a munkája nem engedi, de megnyugtató, hogy Lajos bácsi mellett jó kezekben leszek.

– Aztán ne makkos cipőben gyere ám! – szolt utánam Lajos bácsi, mikor elindultunk visszafelé. – Húzz gumibakellót!

Miután Rózsához visszaértünk, még megkértem Dezsőt, hogy vigyen be Gyökérpusztára, hogy gumicsizmát vásároljak magamnak, de kiderült, hogy felesleges, hiszen a kamarában volt annyi, hogy egy huszáregimentet is fel lehetett volna vele szerelni. Találtam is megfelelő méretűt a csodakamarában, és elvittem, hogy kitisztítsam, mert talán vagy tíz éve nem használták. Egy maréknyi egérszart ráztam ki belőle, ezért beáztattam egy kis fertőtlenítőszeres vízbe. Dezső talán még most is röhög ezen a túlzott igyekezeten.

Dezső távozása után lepihentem kicsit a szobámban és megpróbáltam a gondolataimat összerendezni. Szóval adott egy, vagy két halott szerencsétlen ember, akiket meggyilkoltak egy egyelőre ismeretlen indítékból. A második hulla ismeretlen helyen tartózkodik, ezért igazat adva az őrnagynak el kell ismernem, hogy még vele nem számolhatok, mint bűnügyi bizonyítékkal. Első megérzésem szerint csak rosszkor voltak rossz helyen, ezért delegálták őket a túlvilágra. Ami zavart, az az éjjel is megtapasztalt túlviláginak tűnő eseménysor, amire magyarázatot kell találnom. Ha ez sikerül, akkor valószínűleg az ügy megoldottnak tekinthető. Ennek az eléréséhez viszont alaposabban körül kell nézmem a környéken, és ehhez kell újsütetű ismerősöm Lajos bácsi segítsége.

Reggel korán kell kelnem, ezért egy gyenge vacsora után, fél csirke sütve krumplival, mély álomba merültem.

(folytatjuk)

MANNAFELFÚJT FRÁJEREKNEK

A magyar profi és amatőr írók szerencsére rendületlenül képesek vidámkodni. Ez a 262 perc most 17 szerző 18 rövid, ám velős történetét mutatja be. A dolog semmivel nem maradnak el az első, Manóparókolt hokedlival című [https://mek.oszk.hu/12000/12080] hangos antológiától - sőt. Aki az első összeállítást szerette - ezt nagyon fogja. Aki nem ismeri, mi is ez, most beleszerethet. (Persze, aki már az elsővel is keményen küzdött... hát, annak további szép napot kívánunk.) Stílusgyakorlatok, felhőtlen ötletparádé, ami kis időre remélten képes a hallgatót kimenekíteni a mindennapok nyűgeiből. Kellemes kikapcsolódást kíván, aki mindent szeretettel feltárlja önöknek - Engler József, alias teddyted.

Bandi2: Rohadt egy nap

Beren: Démon és idézője

Kapitány: Kovács Ferenc és a király

Petya [Váczi Péter]: Teremtéstörténet

Mickey Long: Dühítő dallamok

On Sai: A szunnyadó vulkánon innen és túl

Jimmy Cartwright: Kell egy kecske

Josh Ogren: A Szent Küldetés

Nimretil: Igenis, orgyilkos

A. G. Stone: Miatyánk & Co.

Cyrano: Lovag és sárkány

Anvike: Vendetta

a Kossuth utcában

Carun [Balla Kálmán]:

Minosz bikája

Xenothep [Balázi Gábor]:

A végső pont

Randolph Cain:

A balszerencse lovagja

Kapitány: Sápványai Ödön utazása

Johnny Silver: Találka

Norton: Pedig most kezdett

érdekes lenni

A hangskönyv ingyenesen és legálisan letölthető innen: mek.oszk.hu/22400/22427/

Neked is lehet hangoskönyved!

- 👉 Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- 📄 Antológiát népszerűsíteniél egy novella felolvasásával?
- 📖 Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- 🎧 Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?
- 👉 Ne habozz! Keresd fel a HANGOSKÖNYVEK készítőinek vezetőjét, Engler Józsefet, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

Készítettek például...

ilyet...

meg ilyet...

ilyet is...

és még ilyeneket is.

Legyen neked is hangoskönyved!

Mozijegy – évforduló

Szörnyecskék (Gremlins, 1984)

Ha valami rendkívüli módon megmaradt bennem gyermekkoromból, az a Szörnyecskék című film. Az iskolai könyvtár videomagnóján, hangalámondásos VHS-ről először megnézve félelmetes élmény volt – talán '86 késő tavaszán, kora nyarán. Zeneje a mai napig időről-időre felcseng a fejemben. Jelenetek ugranak be a kis gremlinokról, ahogyan vihogva rosszalognak. Meghatározó filmélmény. De nézzük meg, mi is ez tulajdonképpen!

A Chris Columbus által írt történet arról szól, hogy egy feltaláló a New York-i kínai negyed egy eldugott boltjában megvásárol fiának karácsonyra egy nagyon aranyos kis szőrmókot, egy Mogwai-t. A kisfiú, aki nagyapja határozott kijelentése ellenére eladja Randall Peltzernek a lényt, három fontos szabályt köt a lelkére:

- Nem érheti erős fény, napfény pedig soha, mert meg is ölheti.
- Nem érheti víz, még inni sem szabad neki.
- Éjfél után tilos megetetni, bármennyire is könyörög.

Az ifjabb Peltzer, Billy, aki egy bankban dolgozik, meg is kapja az ajándékot, és az apja ismerteti vele a szabályokat is. Jól meg is vannak, amíg Billy egy fiatal ismerőse, Pete véletlenül rá nem önt a Gizmo-nak elnevezett kis lényre némi vizet. Elképedve nézik, ahogyan Gizmo hátából kicsi szörgombócok pattognak elő, majd hamarosan hat újabb Mogwai tekint rájuk kíváncsian. Közülük az egyiket el is nevezik Tarajosnak.

Persze kiderül, hogy nem is annyira jószágosak, mi több, Tarajos a vezérük, és mindenféle csínytevést követnek el. Aztán az egyik éjjel, Billyt átverve éjfél után jól belakmároznak, amelynek hatására bebábozódnak, és pár nap múlva átalakulva, szőrtelen gremlinokként kikelnek, hogy mindenféle gonosztságot kövessenek el. Billy anyja viszont igen hatékonyan eliminálja a rátamadó szörnyecskék nagy részét. A karácsonyfáról rátamadóval azonban már az épp megérkező Billy végez. Tarajosnak viszont sikerül megszöknie. Innen szabadul el a pokol a Kingston Falls nevű kisvárosban.

Felnőttként újranezve már sokkal inkább szórakoztató, mint félelmetes hatást kelt. Nyilván az ingerküszöb is magasabban van már manapság, és a korabeli filmek nem hatnak olyan rémesnek. Viszont még mindig nézhető. A jelenetek továbbra is hatásosak, a bábok nem hatnak elavultnak, a színészi játék teljesen jó, és összességében még mindig adja az akkori hangulatot.

Azonban most az újranezések miatt felmerült bennem két kérdés. Az egyik, hogy vajon meddig van éjfél után? Tulajdonképpen a következő éjfélig az előző éjfélig van. Vagy pirkadatig? Hmmm. A másik, hogy Billy Tarajos hóban hagyott lábnyomát követi. Márpedig a hó

kristályosodott víz, mégsem történik baj. Ezek most kissé furcsának tünnek számomra.

A történetnek egyébként lett folytatása 1990-ben, meg 2002-ig kijött négy videojáték is. Mondhatjuk azt is, hogy a Szörnyecskék stílussteremtő volt, hiszen utána nem sokkal olyan hasonló filmek láttak napvilágot, mint a Ghoulies, vagy a Critters filmsorozatok.

Chris Columbusnak egyébként a következő évben, 1995-ben jelent meg a másik nagy sikerű filmje a The Goonies (Kincsvadászok), és a későbbiek folyamán még olyan alkotásoknak volt producere, mint A kétszáz éves ember, három Harry Potter film, vagy épp az Egy éjszaka a múzeumban mozik. De rendezett is, például a Reszkessetek betörők.

Én azt gondolom, hogy az évforduló kapcsán érdemes újranezni a Szörnyecskéket, vagy megnézni, ha valaki még nem látta. Kellemes szórakozást nyújthat a stílust kedvelőknek, vagy a régi mozik iránt érdeklődőknek.

Mozijegy

SzaGe

Alien: Romulus

Mostanában a filmes oldalakon akarva-akaratlanul belefutunk az Alien: Romulus-ba. Tény, hogy eléggé jó marketinggel vették körbe, aminek köszönhetően jó bevételi mutatókkal kecsegtetett már a bemutató napján. De vajon a film tükrözi a bevételi sikerét? Erről megosztanak a vélemények. Sokan csalódtak, sokan nem teljesen ezt várták, viszont a legtöbb nézőnek bejött Fede Alvarez rendezése.

Miután megnéztem, sok kérdés keringett a fejelemben. Kellott idő, mire lenyugodtak a gondolatok. Próbáltam eközben megérteni a sok pro és kontrát, melyekkel a kritikák többsége foglalkozott. Végül egy rövid szituáció jutott eszembe, mely összefoglalja a lényegét.

„Végignézt a tanár a diákokon. Tudta, hogy nagyon utálták, amikor feleltetett. A történelmet kevesen szerették, de ő ennek ellenére pontosan követte a tantervet, és rendszeresen számonkérte a tananyagot. Kivéve január 15-én. Ekkor másféle dolgot kért számon, ugyanis 1981-ben, ezen a napon mutatták be Magyarországon A nyolcadik utas: a Halált. Sose felejtette el azt a napot. A film egész életére lenyomatot hagyott a lelkében. Azóta megszállottja lett az Alien univerzumának, és tanárként szerette volna ezt valamilyen szinten átadni a következő generációnak. Tudta, hogy van az osztályban egy diák, aki érti a dolgát, ha filmekről van szó. Azon belül is a horror műfajához. Fede Alvarez amúgy is a kedvenc nebulója volt, mert valamennyire kiemelkedett a többiek közül. És azzal is tisztában volt, hogy Alvarez jól ismerte az Alieneket. Tudni akarta a gondolatait. Nem teketóriázott, kinyitott a naplót, és kihívta a táblához.

– Nos, Alvarez? Tudod milyen nap van ma? – kérdezte a tanár mosolyogva.

– Tudom, tanár úr! Készültem rá! – Alvarez visszamosolygott.

– Akkor vágjunk is a közepébe! Tehát hogyan folytatnád az Alienek történetét a Covenant után?

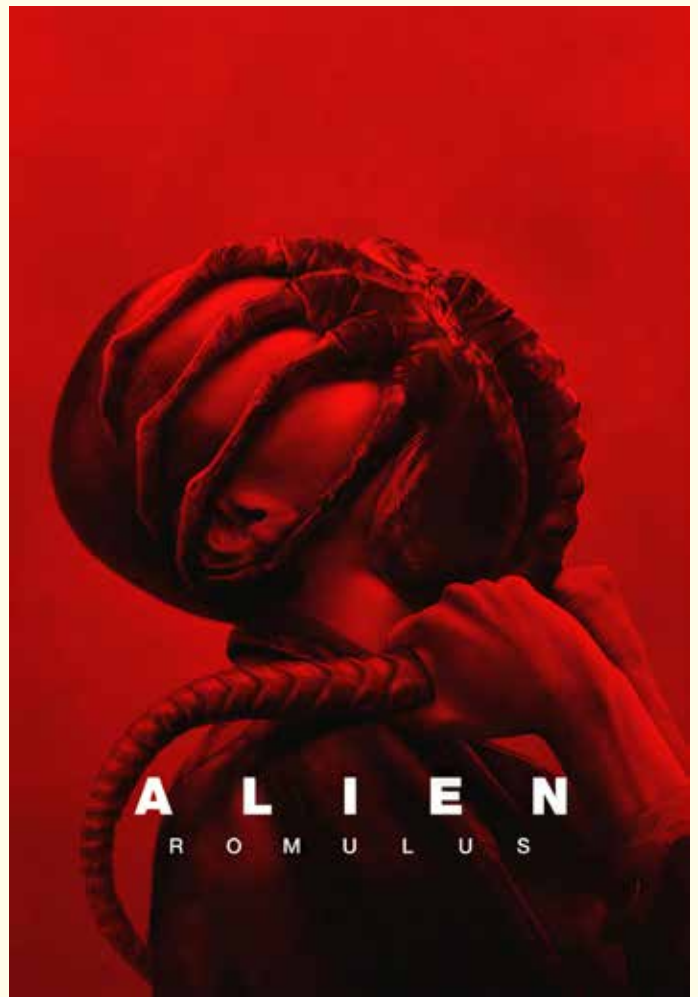
Alvarez arca megkomolyodott. Várt pár pillanatot, eközben végignézt az osztályon. Minden szempár rá szegeződött. Tudta, hogy nagyok az elvárások. Ennek ellenére örült, hogy felelhet, mert régóta foglalkoztatta az adott téma.

– Tanár úr, azt gondolom, ez egy történelem óra.

– Igen, és? – kérdezte a tanár összevont szemöldökkel.

– Ezért nem folytatással készültem, és nem is akarom megreformálni ezt az univerzumot. A múltat akarom összefoglalni, akár egy témazáró dolgozatot! Ám ha ragaszkodunk a történet időrendjéhez, akkor A nyolcadik utas: a Halál után tenném le a voksomat.

A tanár levette a szemüvegét, és letette az asztalra. Becsukta

a szemét, miközben megmasszírozta az orrnyergét.

– Folytasd, Alvarez, kérlek!

– Tisztelegni szeretnék az elmúlt negyvenöt év előtt. Szeretném egyetlen sztoriba préselni az Alien filmek legjobb pillanatait. Azokat a részeket, amik sötétek, nyomasztóak és ijesztőek. Ez meglehet majmolásnak fog hatni, ami valamilyen nézőpontból igaz lehet. Az is igaz, hogy nem fog minden emlékezetes pillanat beleférni. De ami terítékre kerül, oda a legjobb tudásomat fogom beletenni. Ezt meghintem egy csipet sajátos Gonosz Halott érzéssel. Természetesen nem fogom kihagyni a legjobb Alien videojátékot se, mely ezt a témát erősítette. És ha egyszer filmre vinném, tuti bábokat használnék, mint ahogyan azt a régi szép időkben tették!

– No, lám! – mosolygott ismét a tanár. – Lehet, hogy igazad van, fiam. És milyen címet adnál akkor most következő feleletnek?

Alvarez lenézett maga elé, majd vissza a tanárra, aki még mindig mosolygott a maga módján.

– Legyen Alien: Romulus! – Erre az osztály csodálkozva össze nézett a „Vajon mire gondolhatt a költő?” arckifejezéssel.

– Ne csigázz, Alvarez! – Eközben a tanár kinyújtotta a lábát, és kezét összekulcsolta a tarkóján. – Hallgatlak!”

Tumicz Krisztina

hűtőmágnes

hé haver emeld a súlyt
különben lötytedt lúzer vagy
nyomom a süket szöveget a burámban
hogy kibújik a szög a zsákból
és nőd helyett egy hűtőmágnes
mosoly rád a konyhából

szabályosan formált házam
formázott agyam a fegyverem
de ma is beesek az ágyba és nem érdekel
hogy szünet nélkül bömböl a lárma a koponyám-
ban
hogy kié a húskonzerv a konyhában a tálba

hé haver a hétfő is csak egy nap a hétből
hiába vagy fáradt mégsem tudsz aludni
minden összefügg mindennel
a hétfő a héttel a mágnes a húskonzervvel
a szögek sosem esnek ki egyszerre
előtte rendszeren beveri őket az ember

szabályosan formált házam
formázott agyam a fegyverem
de ma is beesek az ágyba és nem érdekel
hogy szünet nélkül bömböl a lárma a koponyám-
ban
hogy kié a húskonzerv a konyhában a tálba

Tad Rayder

Lelkem tükre

Mint könnycsepp az arcon
Görgetem az életem át minden kudarcon
Nem félek a mindennapok tengerétől
szembe nézek velük
S nem félek a sötétől
Álmomban lelkem tükre
Komor képet fest élém
Még sem hátrálok meg
Csak felébredek és érzem, jön valami felém.
Szigorú arcát lepel takarja
Kezében kasza
S azt az oldalán hordja.
Várom mikor súlyt le vele
S álmomban a lelkem tükre összetört
S én elmentem vele.

Írta: Németh Balázs
Sümeq 2024. 7. 7.

Mortelhun

hagynám

rút gyilkosa lennék
gyönyörű lelked
levendulaillatú álmainak
s hagynám, hogy megérintsd
sivatagszáraz nyelvem
savas könnyű áztatta
cserepes barázdáit.
Hagynám, hogy a fájdalom
csontszínű része lehessél.

jocker

A dombokon...

Dombhát is csendesül,
Fölötte, vörös felhő áll.
Hosszúra nyúlt árnyak...
Fűvel cicomázott dombok,
Mindenhol szétszórva bokrok.
*

A távoli dombok,
Lenyugvó nap bíborában...
Hosszúra nyúlt árnyak...
Tanyáznak rajt virágcsokrok,
Eldugva sötét bozótok.
*

A környéki dombság,
Bíbortakaróba bújik.
Hosszúra nyúlt árnyak...
Szállnak az eltévedt csókok,
Széllel érkező sóhajok.
*

Dimbes-dombos tájék,
Sötétülő bíborszínben.
Hosszúra nyúlt árnyak...
Fa-ifjúk, még fiatalok,
Kissé csak zabolátlanak.
*

A dombos tájékon,
Minden bíborszínben játszik.
Hosszúra nyúlt árnyak...
Úde növényi illatok,
Nincsenek hegyi patakok.
*

A dombhalmok fölött,
Mélyvörös, karmazsin felhők.
Hosszúra nyúlt árnyak...
Elterjedt mihaszna gazok,
Nem vagyon búzakalászkodok.

Vecsés-Budapest. 2016. június 18. – Kustra Ferenc József
- A HIAQ-t én írtam, a verset alá, a szerző-, és
poétatársam Szedő Tibor. A vers címe: „Földcipók”

DadaistaB

Kritikus állapot

Förtelmes szag terjed
A szürke rideg gyárból
Halott könnycseppek
Zúdulnak le
A melegszívű fákról.

Eszeveszett harc
S küzdelem a semmiért
Az életed a valóságban
Pusztán csak ennyit ért.

Hideg kezeddal remegve
Fogod meg a fegyvert
A reményt a boldogságot
Melyet nem tűr meg-e rendszer.

Gyáván lépkedsz
S nem mersz az ajtón kilépni
Hát nem látod
Ez az állapot
Belőled a valóságot kitepi.

De te csak
Mondod magadnak
Jobb világ lesz majd egyszer
Ne csak gondold
Hanem a szabadságért tedd meg.

Hetek hónapok
Úgy múlnak el
Hogy a gyertyák
Büszkén nem gyúlnak fel.

S erre rá se hederítesz
Mert megtompították
Lángoló szépséged
Ők pedig elutasítják
Szeretetre méltó készségeid.

Azonban mondj ellent
Minden finom falatra
Mert a látszat csal
S mindig új áldozat
Kell a csapatnak.

A polip csápja
Mebénített rád csapott
Ez okozza
A benned elfajuló állatot.

Kihozza belőled
A szomorúságot, bánatot
Állítsuk meg végleg
Mert ez, ez a kritikus állapot.

edwardhooper

Leonóra

Testedre lágy fátyol hull,
Holdsugárban fürdik hajad,
Arcodon nem virít a rózsza,
Ó, kedves Leonóra!

A tegnap már messze jár,
De még a fény játszik halványan,
Mikor a kést tetted a csuklódra,
Ó, kedves Leonóra!

Mily könnyed vagy,
Pille szárnyán száll
A könny a koporsódra,
Ó, kedves Leonóra!

Lebegsz a messzeségben,
Ismeretlen köd fogja vagy,
Csókot nyomsz az árnyékvilágra,
Ó, kedves Leonóra!

Szívem majd meg szakad,
Gondolatom rólad árad,
Nincs ír a búbanatra,
Ó, kedves Leonóra!

A halál mély verem,
S te ott fekszel lenn,
Vissza nem jössz az imára,
Ó, kedves Leonóra!

angyalka146

Lét-kerék

Csend.
Rend.
Földindulás.

Torony.
Korom.
Sötétség.

Fény.
Tény.
Remény.

Út.
Kút.
Körforgás.

